ADAM BREDI

DOK HOLIDEJ

CENA 40 DINARA

BROJ 162

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

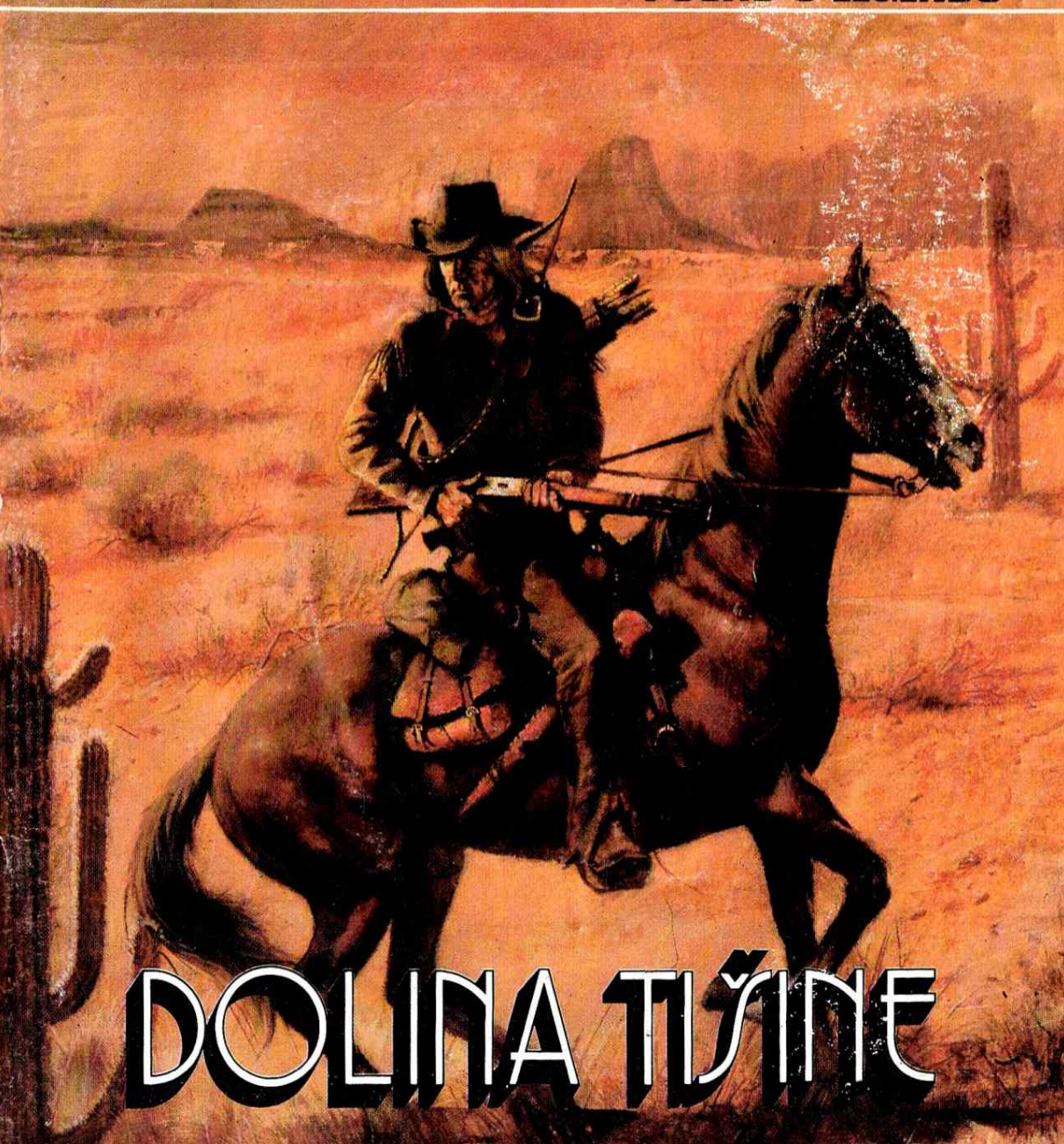

DOLINA TIŠINE

★ DOK HOLIDEJ ★

ADAM BREDI

DOLINA TIŠINE

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 162

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Adam Brady
SO WHO'S ARGUIN'?

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Iren MENGL
Marija FEHER-MAJER

Štampa: 25. X 1984.
Tržište: 7. XI 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Adam Brady — SO WHO'S ARGUIN'? Copyright: UNIVERSUM PRESS.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja 1973. godine.

Dok Holidej je stajao raširenih nogu, ruku vezanim na leđima i sa guzvom platna u ustima, koju je duboko pritiskala čvrsto vezana marama. Stajao je tako poderanog sakoa, razdrljene košulje, bez njegove uobičajene brižljivo vezane kravate, prljav od valjanja po prašini u koju je dospeo tokom rvanja sa gomilom razbesnelih građana iz čijih ga ruku nikakvo otimanje nije moglo iščupati. pod naletima toplog prerijskog vetra pred njegovim očima lagano se njihao konopac s omčom na kraju, a grubo vezani čvor kuckao ga je po čelu opominjući na tragičan kraj sa kojim se ubrzo imao suočiti. U svom životu Dok Holidej je znao za mnogo bolje dane od ovoga.

Ako je Holidej priželjkivao da se nalazi na nekom drugom mestu daleko odatle, niko u gomili od petnaestak ljudi, među kojima je bila i jedna mlada žena, nije delio tu njegovu želju. Njihova lica otkrivala su oduševljenje ljudi koji su dugo vremena žudeli za nekim uzbudljivim događajem i za koje će predstojeće vešanje taj dan učiniti jednim od onih dana što se nikada ne zaboravljaju. Čak se činilo da i devojka Lizi, koja do juče nije skrivala svoju neobuzdanu želju za Holidejem, sada uživa u njegovom očajnom položaju. Dok je pokušao da uhvati njen pogled u nadi da će tako uticati na nju da kaže koju lepu reč za njega. Ali. Lizi je izgleda bila više zauzeta polgravanjem sa pantljikom koja je jedva držala vezanim okovratnik providne bluze čvrsto zategnute preko njenih zaobljenih devojačkih grudi. Pažnja svih muškaraca bila je čvrsto vezana za nju, možda baš zahvaljujući tome što je pokušavajući da veže mašnicu na okovratniku bluze, nespretno otkrivala deo grudnog koša i diskretne tajnovite obline svojih prsa. Jedini izuzetak, koliko je Holidej mogao da vidi, bili su njen otac Natan Koglan i njen mladi brat Džoel.

Natan Koglan, visoka osoba zagrnuta širokim crnim kratkim ogrtačem i u iznošenim pantalonama od grubog teksas platna, stajao je sklopljenih očiju i kao skamenjenog lica, sa rukom u kojoj je držao raskupusanu Bibliju izdignute prema nebu, bezglasno micao usnama. Njegov sin Džoel bio je zaokupljen premeštanjem svog šestametka iz jedne ruke u drugu.

Sem jedva čujnog šumora lišća pokretanog toplim povetarcem, na vrhu brežuljka nije se čuo više nikakav šum. Samo je vetar pokatkad u povremenim naletima pokretao grane na vrhu drveta za vešanje.

Holidej je stajao bez pokreta, zadovoljan da u toj tišini što više produži boravak na ovoj zemlji. Ne zbog toga što se plašio smrti sa kojom je do tada mnogo puta bio suočen, ili što se radovao životu. Katkad krajnje surov i tegoban, to je ipak bio njegov život, ponekad prijatan i ispunjen trenucima uživanja, ponekad neuobičajen i van standarda, tako da nije

izmamljivao aplauz ljudi željnih novca i vlasti, život koji nije baš uvek bezuslovno dobijao podršku predstavnika reda i zakona. U svakom slučaju, to je bio život dinamičan, ispunjen doživljajima koji čoveku ostavljaju trajne uspomene. Posmatran iz tog ugla ovaj život ipak mu je bio drag i on je refleksno želeo da ga produži što više može. Mada je već mnogo godina u svakom momentu bio spreman da umre, nagon za samoodržanjem terao ga je da živi.

Dok se Natan Koglan molio lica okrenutog nebu, Džoel premeštao pištolj iz leve u desnu ruku, a ostali širom otvorenih očiju piljili u Lizinu mašnicu na vratu... ili ono što se nalazilo ispod nje, Holidej je po glavi premetao čudnu igru sudbine koja ga je dovela ovde, ispod drveta za vešanje. Bio je kriv za jednu stvar. To nije ni nameravao da poriče. Bio je nesumnjivo kriv što je ubio opasnog, razljućenog kauboja koji je pokušao da mu unakazi lice komadom razbijene boce. Zašto je Dejs Muni pokušao da to učini? Zašto, Holidej je to shvatio baš kao što je mnogo puta bezuspešno pokušao da objasni ovim ljudima oko sebe, što je Muni bio kivan na njega i nije želeo da ga vidi u svojoj blizini, niti u gradu. A šta je bio razlog te njegove mržnje prema Holideju? Razlog je naoko bio sitan, ali svi su naslućivali da se iza sitnog razloga krije nešto mnogo značajnije, no o tome su ćutali. Prividno je uzrok surevnjivosti bio gubitak na kocki. Holidej je te sudbonosne večeri, kada je grad proslavljao dvadesetu godišnjicu osnivanja pobedio Munija u partiji pokera i olakšao ga za pedeset dolara. Beznačajna svota za Holideja, mada ne i za kauboja koji toliko zaradi za mesec dana mukotrpnog rada. Ali, bez obzira na novac, sve bi prošlo na miru da se kao dodatni ulog nije pojavila Lizi Koglan.

Holidej je osetio da mu se znoj sliva niz čelo i obraze, ali onako vezanih ruku nije mogao ništa da učini kako bi to sprečio. Odlučio je stoga da se skoncentriše na druge stvari, koje će doprineti da koliko-toliko ne misli na svoj očajan položaj.

Verovatno da događaji ipak ne bi pošli naopako da toga dana nije bila zabava na kojoj je popijeno more pića. Pošto ga zabava nije interesovala, Holidej se posle par čašica povukao, a zagrejana igrom i popijenim vinom, Lizi Koglan je došla u njegovu sobu na spratu saluna i ušavši bez kucanja, žurno zaključala vrata za sobom. Za tren oka je zbacila odeću sa sebe i ostala naga, željna da ostvari svoju potajnu nameru da iz lepog pustolova izvuče deo vatre koju je naslućivala ispod njegovog prividnog mira i nezainteresovanosti. Mlada kći gradskog moćnika nije u sebi imala ni trunku očevog morala i devojačke skromnosti. Mada zadivljen lepotom Lizinog tela i njenom spremnošću da se bez rezerve baci u zagrljaj čoveka koga žarko želi, Holidej je učinio sve da je od te namere odvrati. Trebalo mu je dosta čvrstih argumenata da devojku ubedi kako nije voljan da prekorači granicu gradskog gostoprimstva, pogotovo što su njen otac, brat i Dejs Muni verovali da će ona uskoro postati gospođa Muni. Uostalom, neki građani oštrijeg oka zapazili su Lizino interesovanje za došljaka u gradu i blagovremeno ga upozorili da se drži dalje od nje.

I pored tog škakljivog toka događaja koji se lako mogao izroditi u gadnu nepriliku, svi su izgledi da do

tragedije ne bi došlo da se u gradu znalo ko je nepoznati došljak. Koliko god bilo privlačno za revolveraše, ime Doka Holideja isto toliko je služilo i kao brana od nepromišljenih postupaka. Svaki iole razuman čovek dva puta bi razmislio pre nego što bi smogao hrabrosti da nasrne na čuvenog revolveraša. Ali, sudbina je htela da pri dolasku u grad Dok ne kaže svoje pravo ime i tako je njegov identitet ostao nepoznat. Njegovo odelo i poker kao hobi nisu pomogli da nekome padne na um ko je zapravo čovek nenametljivog dostojanstvenog držanja. Ko je mladi džentlmen-kockar, doznalo se pukim slučajem tek kada je to bilo kasno. Te večeri dok je zabava bila u toku, Dejs Muni je izašao iz sale za igranje da provetri alkohol iz glave i slučajno spazio Lizi baš kada je, izašavši iz Holidejeve sobe, silazila niz spoljne stepenice. Pripit i stoga opasniji nego obično, Muni je došao do pogrešnog zaključka. Kada je Dok posle razgovora sa Lizi sišao u salun, on je razbio flašu viskija i sa komadom stakla u ruci nasrnuo na Holideja. Dok ga je jednim svongom oborio na pod i stao mu nogom na ruku. Džoel Koglan se umešao, pa je Holidej oborio i njega. Kada je Dok već pomislio da ima dovoljno vremena za objašnjenje, Muni je prosto pomahnitao od besa i mašivši se revolvera, počeo da puca. Holidej se bacio na pod i primetivši da je jedan zalutali metak pogodio mladog Džoela Koglana, učinio ono čemu ga je naučilo iskustvo surovog revolveraškog života i mnogobrojni dueli na koje je igrom sudbine bio nateran. Potegao je revolver i usmrtio Dejsa Munija.

Svi su bili zaprepašćeni brzinom i preciznošću Holidejevog pogotka. Prisetivši se priča koje su kružile o revolveru sa drškom od slonove kosti, neko je povikao u tišini koja je nastala.

— Ljudi, pa to je Dok Holidej!

No, tada je već bilo kasno. Zbog toga što su Koglanovi bili poznati porodica, jedna od prvih koje su se naselile u okrugu, i zato što je smatrao da je Lizina čast bila ukaljana, šerif nije hteo da se umeša. On se jednostavno okrenuo i izašao. Na Koglanovu komandu neko je s leđa zgrabio Holideja, i za tren oka pustolov je bio svezan i začepljenih usta odvučen do drveta za vešanje.

I tako se našao sa omčom pred očima, bespomoćan, lice u lice sa bliskom smrću.

Više od svega na svetu Dok Holidej je tog trenutka želeo da obriše znoj sa lica. U jednom momentu uhvatio je pogled Džoela Koglana, mladog čoveka koga je Holidej smatrao za razmaženo derište. U tom pogledu je pročitao nešto kao radoznalost. Dok je pomislio da se Džoel možda prisetio kako ga je Muni okrznuo jedim nasumice ispaljenim hicem i kako ga je Holidejev udarac, koji ga je odbacio u stranu, možda spasio slučajne smrti. Nije bilo nemoguće da bi mladić Dokov postupak mogao i tako shvatiti. Iskra nade zaplamsala je u Holidejevom srcu.

Tada je Natan Koglan spustio ruku u kojoj je bila Biblija, pritegao svoju crnu tanku kravatu i sklopio ruke pred sobom. Pogled njegovih crnih, blizu usađenih očiju preleteo je po krugu ljudi, obišao svoju kćer i zaustavio se na Holideju.

— Mi u ovom gradu imamo običaj da čak i ubici i hulji kao što si ti, Holideje, omogućimo da kaže svoju poslednju reč. Hajde, reci šta imaš, pa da završimo.

Holidej ga je skeptično pogledao

preko marame koja mu je bila vezana preko usta. Koglan ga je mirno gledao, ali je Lizi, odvezavši pantljiku koju je sa mnogo truda pre toga vezala u mašnicu, tako da joj se kragna bluze otvorila i otkrila dugačak beo vrat i zamamljive obline grudi, tiho rekla. — Tata, pa on ne može ništa da kaže.

— Zašto, do vraga, ne može? — zapitao je Natan. — Ima jezik i usta, zar ne?

— Mislim da je vezan i da ima začepljena usta, tata.

Natan se namrštio, a onda nestrpljivo izustio pogrdnu kletvu.

— Džoele, skini mu tu maramu sa smrdljivih, lažljivih usta?

Džoel je prebacio revolver u desnu ruku i lenjim korakom se uputio prema Holideju. Netremice se zagledao Holideju u oči dok je leđima stajao okrenut svom ocu.

Ne mičući usnama, tiho je progovorio. — Beži i ne vraćaj se ovamo!

Holidej se trgao, ali je prikrio svoje iznenađenje. Džoel je zakoračio iza njega i levom rukom počeo da odvezuje maramu kojom su mu usta bila začepljena dok je desnom, u kojoj je držao revolver, počeo nešto petljati oko konopca kojim su Holidejeve ruke bile vezane. Holidej je prstima napipao dršku revolvera i obuhvativši hladan metal obložen drastovinom, osetio u sebi plimu olakšanja, ne skidajući za to vreme pogled sa Natana Koglana koga je i dalje hladno posmatrao. Marama mu je pala sa lica i on je ispljunuo krpu iz usta. Iz grudi Natana Koglana otelo se zadovoljno gunđanje. Nekoliko istovremeno Holidej je osetio da su mu veze na rukama olabavile i dotle čvrsto stegnut konopac kliznuo je sa njegovih šaka. Istog trenutka razmahnuo je rukama, čvrsto stiskajući u desnoj ruci Džoelov revolver. Zakoračivši unazad dva koraka, odgurnuo je laktom mladog Džoela u stranu i naniš̌anio njegovim pištoljem u Natana Koglana. U istom trenutku Lizi Koglan je kriknula i zalelujala se. Padajući u stranu, pomerila je nekolicinu ljudi oko nje i u trenutku kada je pala u nesvest, bluza joj se otvorila i u potpunosti otkrila bele jedre grudi sa dva ružičasta pupoljka na vrhu.

Holidej je video da su se oči svih ljudi, kao privučene najsnažnijim magnetom, okrenule prema devojci koja je ležala na zemlji i taj momenat je iskoristio da ustukne još nekoliko koraka. Jedan snažan vranac, na kojeg je trebalo da bude postavljen pre vešanja, bio je vezan pored drveta. Došavši do njega, Holidej je odvezao vođice i privukao ga bliže sebi.

— Ubiću svakoga ko bude pošao za mnom — dobacio je Natanu Koglanu i vinuo se u sedlo. Poterao je konja unazad nekoliko koraka, a onda je stiskom kolena i trzajem uzde naglo okrenuo životinju i naterao je u trk.

Dok je konj hvatao brzinu, Holidej je čuo povike Natana Koglana. — Uhvatite ga prokletnici! Uhvatite ga ili pucajte! Prospite utrobu prokletom ubici.

Ali nijedan hitac nije planuo i nijedno tane nije potražilo Holideja. Još jednom je čuo za sobom Natanove povike, ali izmičući van domašaja hitaca, Holidej više nije obraćao pažnju na njegove izlive besa. Kada se našao na nekih tri stotine metara daleko u preriji, jezdeći prema bezbednosti brdskih ogranaka, Dok je znao kako će uspeti da pobegne.

Ono, pak, što nije znao, bilo je da je na licu Lizi Koglan, koju su sa tla digle željne ruke nekolicine ljudi lebdeo zadovoljan osmeh, a da su i

ostali, koji su u međuvremenu došli da događaju vešanja svojim prisustvom daju veći značaj, stajali okupljeni oko Lizi gluvi i slepi da Natanovu viku, kletve i mahnitanje, jer su bili nezainteresovani za bilo šta drugo sem za Lizine otkrivene bujne bele grudi.

Holidej je skrenuo s uobičajenog prerijskog puta i uputio se pravo prema podnožju visokih brda, više nego željan da zaboravi sve što se toga dana desilo, pa čak i činjenicu da je ikada boravio u nekom zabačenom gradu koji se zvao Pardo.

•

Tek negde u smiraj dana Holidej se zaustavio i ulogorio. Sa ono malo stvarčica koje je posle bekstva imao sa sobom, to logorovanje je obećavalo da će biti vrlo neudobno. No ipak, bio je u dobitku utoliko što je bio živ i što je imao dovoljno vremena za razmišljanje, čemu se sticajem okolnosti morao posvetiti. Trebalo je razmisliti o budućnosti i o tome šta da se radi. Za vreme svog boravka u Pardou, bavio se malo čime i, po svom običaju, nije sklopio mnogo poznanstava u toku svojih dugotrajnih boravaka u gradskim salunima, nastojeći uz to da se ne nađe na putu šerifu Džimu Tumiju. Izbegavao je šerifa prosto zbog toga što mu je jedan pijani sagovornik u salunu to savetovao, objasnivši da Tumi nema poverenja ni u jednog stranca do te mere da ovo nepoverenje raste do prave mržnje. Holidejev sagovornik mu je uz to, po cenu dva plaćena viskija, poverio takođe da Tumi smatra kako ga gradski oci suviše bedno plaćaju za njegov napor da u gradu održi red i mir i kako stoga s puno prava smatra da je uzimanje novaca od došljaka, pod bilo kojim ili nikakvim izgovorom, način na koji se to može donekle kompenzovati. Holidej je, uostalom, to na svojoj koži osetio. Pošto je odbio da se umeša u odluku o Holidejevom vešanju, Tumi je sasvim mirno pretresao i očistio njegove džepove i prtljag, uveravajući ga pri tom ravnodušnim glasom da mu tamo gde će otići novac, duvan i ostale sitnice neće više biti potrebne.

Sa šibicom koja mu se slučajno našla u ustima, Holidej je zapalio vatru jedino iz razloga da bi slušao umirujuće pucketanje suvih grančica. Opružio se po zemlji osećajući da mu prija usamljenost brda koja su se nadnosila nad njim i pokušao je da zaspi. Nije bio gladan i nije osećao veliku potrebu za nekim pićem, ali je neposnavanje predela u kojem se nalazio budilo u njemu želju, gotovo nužnu potrebu da se bolje opremi pre nego što nastavi put kroz nepoznatu divljinu. Bez novca, hrane i drugih potrepština, opskrbljen samo revolverom Džoela Koglana kao jedinim oružjem za lov, zaključio je da je Pardo profitirao više od njegovog boravka u tom gradu nego on sam. Holidej se osećao kao da je u pokeru bio lučen jačim kartama iako je u rukama imao četiri keca... i zaključak tog njegovog razmišljanja bio je da je sreća još uvek na njegovoj strani u srazmeri jedan prema —ljadu.

No to mu se ipak nije dopadalo. On nije bio čovek koji se previše oslanja na sreću, jer je znao da u većini stvari čovek koji želi uspeh mora biti kovač svoje sreće. No, iprkos n[illegible] nepoverenoj fortuni gajio je [illegible] poštovanja.

Posle dvadesetak minuta leškarenja, a da mu san na oči nije došao, Dok je ustao, nagurao nogom pra-

šinu preko ugljevlja i osedlao svog konja. Pola časa kasnije napustio je brežuljke i ponovo zašao u ravnu preriju na putu za Pardo, a posle još jednog časa zastao je da veže svog konja za ogradu iza gradskog zatvora. Proverio je revolver Džoela Koglana i bio je silno razočaran kada je našao da je revolver prazan. No s druge strane, sa zadovoljstvom je primio kao srećan obrt to što se nije našao u nepoznatoj pustoši, bez ikakvog sredstva za odbranu.

Stežući revolver u ruci, popeo se nekoliko stepenika do zatvorske verande i pokušao da otvori zadnja vrata. Kada se jabuka brave okrenula, lagano je odškrinuo vrata i provirio unutra. Šerif Džim Tumi sedeo je za svojim pisaćim stolom leđima okrenut Holideju i zaneto prebrojavao svežanj zgužvanih novčanica. Holidej mu je tiho prišao i prislonio cev Koglanovog revolvera na potiljak. Tumi se ukočio, ispustio novac na sto, a onda vrlo lagano okrenuo glavu.

Holidej je i dalje držao revolver prislonjen na šerifov vrat i kada se u Tumijevom zaprepašćenom pogledu ukazao izraz prepoznavanja, Holidej je tiho rekao. — Kao što vidiš, nisu me obesili, Tumi.

Rekavši to, pružio je ruku, uzeo Tumijev revolver iz futrole i bacio ga na drugu stranu odaje.

Na Tumijevom duboko izboranom niskom čelu izbile su graške znoja i njegove oči raširile su se od straha.

— Drago... drago mi je što to čujem, Holideje. Rekao sam im da greše.

Holidej je ležerno čvrknuo Tumija vrhom revolvera po obrvi i kada je šerif zastenjao više od straha nego od bola, sa drugog kraja odaje začulo se nečije glasno mumlanje.

— Ucmekajte tog kučkinog sina, mister, ako ni zbog čega drugog, ono da nama učinite zadovoljstvo.

Kada je Holidej prislonio cev pištolja Tumiju na čelo i pogledom potražio onoga ko je to rekao, sa šerifovog lica nestalo je poslednje kapi krvi. U drugom kraju odaje, iza rešetaka, Holidej nije ugledao jednog nego trojicu neobrijanih ljudi grubih crta lica, koji su se nalazili u prvoj ćeliji šerifove kancelarije.

— Pošaljite ga u pakao, a onda nas pustite napolje, mister — predložio je srednji od trojice uhapšenika. — On nije ništa drugo nego hulja i lupež.

Holidej je pogledao gomilu novčanica razbacanih na pisaćem stolu, a zatim se prodorno zagledao u Tumija.

Gradski čuvar reda je odmahnuo glavom, liznuo usne i bojažljivim pokretom obrisao znoj sa hrapavog lica. U tom momentu Holidej je zažalio što nije u mogućnosti da jednim udarcem zbriše sa lica zemlje sve nepoštene šerife na svetu, ali je u svojim lutanjima suviše često nailazio na takve tipove i znao je kako ih ima previše da bi ih se svet tako lako i brzo mogao ratosiljati. Sem toga, nije želeo da gaženjem jednog gadnog crva dođe u sukob sa zakonom. Nije mu se svidala pomisao da vidi svoje lice na poternici zbog smrti nekog prljavog i podlog gada.

— Ko su ovi? — zapitao je Tumija.

— Šljam, Holideje, šljam najgore vrste. Preko telegrafa dobio sam obaveštenje o njima i već tri dana ih čekam da se pojave. Opljačkali su stanicu diližanse u Milicentu i za sobom ostavili mnogo razbijenih glava. Sem toga, kada su dojahali ovamo, naišli su na salun Bena

Kularda. Bena su tako udesili da će ostati na nezi kod doktora Šoa nedelju dana, ili možda više, a uz to su opljačkali i sve što je imao. Srećom, blagovremeno sam čuo šta se desilo, priterao ih u tesnac na licu mesta i doveo ovamo. Sutra će im biti suđenje, a posle toga će sigurno visiti.

— Laže kao pas, mister — začuo se režeći glas iz ćelije. — Od svega toga nismo učinili ni jednu jedinu stvar. Mora biti da nas je pomešao sa nekim drugim.

Holidej se napravio da ne čuje proteste uhapšenika i nastavio je netremice da posmatra Tumija koji je uzeo sa stola nekoliko novčanica i mahnuo njima Holideju ispred lica

— Ovde ima oko dve stotine dolara, koliko je i Ben rekao da iznosi ono što su oteli od njega. Ben će podneti tužbu protiv njih čim bude mogao da govori posle uboja i povreda koje su mu zadali.

Holidej je uklonio cev revolvera sa Tumijevog čela i uputio se preko odaje do ćelija. — Šta je vaša priča? — upitao je trojicu uhapšenika.

Čovek koji je stajao u sredini bio je najviši i najteži. Imao je riđu kosu i bradu iste boje, prekrivene slojem prašine od dugotrajnog putovanja. Nosio je debelu košulju, jako iznošene kaubojske pantalone i iskrivljene, iznošene čizme. Duž levog obraza imao je dugačak ožiljak, verovatno od noža, a usta su mu ličila na iskrzan otvor na oštro isklesanom, pretećem licu. Ostala dvojica bili su niži rastom i po svom izgledu slični ovom prvom, ali izgleda da nisu imali oštroumnost i odlučnost njihovog krupnijeg druga.

— Ja sam Kob Blejni — rekao je crvenokosi. Pokretom glave pokazao je prema ostaloj dvojici. — Ovo je Džad Druri, a ovo je Ol Lampert. Možete slobodno pregledati sve fascikle sa poternicama od godinu dana unazad i na njima sigurno nećete naći ni jednu u kojoj se govori o nama, mister Holideje. Istina je da smo prošli kroz Milicent, ali tamo nismo ostali duže nego što je potrebno da napojimo konje, i da popijemo čašicu pića sa nekim starim čovekom. Kada smo otišli, njemu je zaista bilo žao što ga napuštamo.

— Niste ga premlatili i opljačkali? — zapitao je Holidej smirenim glasom.

Kob Blejni je očajnički zakolutao očima. — Opljačkali ga!? Do sto đavola! Pa, on je jedan dobroćudan star čovek koji se sa mukom bori da zaradi ono što mu treba za život. Zašto bismo mi njega opljačkali?

— Možda zbog njegovog novca? — rekao je Dok.

— Zbog njegovog novca? — ponovio je Blejni ponovo kolutajući očima kao nedužno optužena žrtva. — Jednog tako starog i dobrog čoveka? Za šta nas vi smatrate, mister Holideje?

— Još nisam doneo konačan zaključak o tome — rekao je Holidej i vratio se nazad do stola, gde je zatekao Tumija kako pažljivo slaže novčanice, tužnog izraza lica kao neki matori dabar koji ne može da nađe zemljanu branu u kojoj bi iskopao rupu za sebe.

— Nemojte se mešati u ovo, Holideje — rekao je Tumi promuklo. — Ovi ljudi su lupeži, u to nema nikakve sumnje. Ben Kolard je teško povređen, ali će ipak doći na sud da zločince identifikuje. Što se tiče starog Džetra Plant[illegible] i Mili-

centu taj stari je toliko nezgodan kad stranci navrate kod njega da sve vreme ne skida kundak puške sa obraza. Nije taj toliko gostoprimljiv i ljubazan prema nekim strancima. A njegov sin nije ništa manje nezgodan i nervozan, a još je manje raspoložen za razgovor. Taj ne može da sastavi dve reči a da ne zamuca. Recite mi onda zašto bi se, do đavola, stari Džetro i njegov sin žalostili zbog odlaska ovih nevaljalaca, pogotovo ako se doda da su starom Džetru slomili ruku, a mladog Poulija tako prebili da nedelju dana neće moći da hoda?

Holidej je ponovo ispitivački pogledao ljude u ćeliji. Dvojica beznačajnijih uhapšenika bili su u međuvremenu ponovo zauzeli svoja mesta na ležajevima, ali je Kob Blejni još uvek stajao pored rešetaka i odmahivao glavom negirajući u potpunosti Tumijeve optužbe.

— Sad sam sve čuo — povikao je Blejni. — Ovaj policajac nije samo lažov nego je i budala od glave do pete. Kažem vam, Holideje, da nas je iznenada napao, doveo ovamo i posle toga nam stavio na dušu optužbe za nešto što nismo učinili. Pustite nas odavde, pa ćemo zajedno poći da razgovaramo sa Kulardom. Posle toga, kad na vaše zadovoljstvo budemo čisti kao suza, vratićemo se ovamo i uzeti taj novac koji je naš, a ne ukraden, i otići ćemo odavde. Ne želim duže da se zadržavamo u ovoj paklenoj rupi od grada, niti želim da više vidim tog pokvarenog policajca.

Holidej je jedva primetno slegnuo ramenima i ponovo svratio pažnju na Tumija. Tumi je sedeo i duboko nabranog čela poigravao se prstima sa gomilicom novca pred njim. Holidej je prišao do njega, otvorio najvišu fijoku i tamo našao svoj opasač sa revolverom. Uzeo ga je, pripasao ispod sakoa, a onda pružio ruku prema Tumiju.

Tumi je nervozno liznuo suve usne i napravio se kao da ne razume šta taj pokret znači.

Videvši da mora biti drastičniji, Holidej je rekao. — Tri stotine sedamdeset dolara, srebrnu pozlaćenu tabakeru i moj novčanik od zmijske kože. Sem toga, vratićeš mi dve kutije tankih „havana" cigara koje si uzeo iz mog prtljaga, kao i ostale sitnice.

Tumijeva ruka mašila se džepa na košulji, a njegov pogled zadržao se na Holidejevim sivoplavim očima. Pred njim je stajao čovek čije je strpljenje bilo na izmaku i koji je držao uperen revolver na nekoliko santimetara daleko od njegove glave. Izvadio je svežanj krupnih novčanica i pružio ga Holideju. Holidej je prebrojao novac, stavio ga u džep svog sakoa, a onda se okrenuo i bacio revolver Džoela Koglana kroz rešetke ćelije u ruke Koba Blejnija. Dok je Blejni hvatao revolver Holidej je uzeo svoju tabakeru i novčanik, koji je Tumi izvadio iz druge fioke pisaćeg stola.

Dok se Holidej okretao prema vratima s namerom da ode, Blejni je proturio revolver kroz rešetke i sikćućim glasom procedio kroz zube. — O, kej, Holideje, mnogo sam ti zahvalan za ovo i veruj da mi je mrsko što moram ovako postupiti prema novom prijatelju. Ali, savetujem ti da otpašeš revolver, ispražniš džepove i ostaviš novac, a naročito tu tabakeru na sto, i da ne preduzmeš ništa što

bi me moglo naterati da ti prosviram trbuh.

Ostala dvojica uhapšenika, Džad Druri i Ol Lampert, smejuljili su se podlački i tapšali Blejnija po leđima.

Holidej je, međutim, rekao mirno. — Idi do đavola Blejni, ne zanima me šta pričaš.

Na Blejnijevom licu se za trenutak ukazao izraz iznenađenja, a onda je nevaljalac palcem zategao obarač revolvera i gadan osmeh otkrio je njegove krnjave, požutele zube.

— Dobro, u redu — rekao je. — Sam si tražio.

Videvši da Blejnijev prst pritiska okidač revolvera, Tumi je kriknuo. Ali, kada je obarač samo prazno škljocnuo u ležištu magacina, on je upola ustao sa stolice i otvorenih usta počeo zuriti u Holideja. Tek tada je shvatio da je Holidejev revolver bio prazan i da je, u stvari, bio izigran.

Holidej je na to rekao mirno. — Postaraj se da mladi Koglan dobije svoj revolver, šerife. U međuvremenu, ja ću te svezati, tako da mogu na miru napustiti grad. Nemoj kasnije pokušati da pođeš za mnom jer ću se prisetiti kako si ovim budalama dopustio da uzmu zakon u svoje ruke i da me zamalo obese.

Tumijevo lice presijavalo se od znoja i on se bespomoćno skljokao nazad na svoju stolicu. Holidej je počeo prevrtati po gomili konjske opreme koju je ugledao u uglu sobe i tamo, među uzdama i drugim stvarčicama, našao dva komada užeta, stara ali dovoljno čvrsta da posluže predviđenoj nameni. Tim konopcima vezao je Tumija i pošto mu je zategao maramu preko usta da ne može vikati, uputio se prema zadnjim vratima.

Blejni je zamahnuo desnom rukom i besno psujući hitnuo prazan revolver na Holideja, ali je revolver promašio, udario o zid i pao na pod.

Holidej ga je digao sa zemlje, zatakao ga sebi za pojas i rekao šerifu podsmešljivim glasom. — Uživaj u društvu šerife.

Ispod stisnute marame Tumi je promrmljao. — Vrag vas odneo, Holideje.

Holidej ga je potapšao po glavi, i izašao iz zatvorske zgrade. Da bi zadovoljio svoju radoznalost, poveo je konja do dvorišta saluna, tamo ga svezao i ušao unutra da bi iza Kulardovog šanka zatekao jednog omalenog debeljuškastog čoveka. Nekoliko malobrojnih kasnih posetilaca prepoznali su ga i tihim šapatom izmenjali među sobom nekoliko rečenica. No, pošto niko od prisutnih nije bio Natan Koglan, Džoel Koglan ili neki od Koglanovih kauboja, Holidej nije imao razloga za brigu. Rekao je debelom šankeru da mu iz njegove sobe donese putnu torbu i pošto se uverio da u njoj ne nedostaje ništa, izvadio je pedeset dolara i pred svedocima ih pružio Kulardovom pomoćniku.

— Ovo je za konja kojeg sam pozajmio. Budite dobri da taj novac date njegovom vlasniku.

Rekavši to, Holidej je izašao iz saluna i ponovo poveo konja uz glavnu ulicu. Prešao je preko prašnjavog kolovoza, skrenuo ka malom skveru negde na sredini grada, i ostavivši svog konja pred kućom doktora Šoa, popeo se stazom do verande pred kućom i zakucao na ulaznim vratima. Vrata su se otvorila i iz uzanog proreza prema nje-

mu je upitno izvirilo čarobnjački zagonetno lice doktora Šoa.

— Kako je Kulard? — zapitao je Dok.

— Biće dobro — rekao je Šo.

— Čuo sam da je dobio gadan udarac po glavi i da je opljačkan — rekao je Dok.

— Tačno je — Na Šoovom licu ukazao se izraz zainteresovanosti. — Vi ste, kako mi se čini, onaj Holidej, je li tako?

— Tačno, to sam ja doktore. Da li Kulard zna ko ga je napao?

Šo je klimnuo glavom. — Zna ih i sa mnogo muke sam uspeo da ga zadržim u krevetu, toliko je žarko želeo da ustane i da ih odmah identifikuje — pročistio je grlo i potom dodao. — Kako je vaš vrat?

— Srećom, nemam nikakvih ožiljaka od konopca — rekao je Holidej i ostavio doktora da radoznalo zuri za njim, a on se ponovo uputio prema ulici. Ovaj put vinuo se u sedlo, ali umesto da ode iz grada odjahao je nazad do gradskog zatvora. Sedeći u sedlu, bacio je pogled kroz prozor okrenut ulici. Tumi je još uvek sedeo vezan za stolicu, a Blejni je i dalje stojao u ćeliji, rukama čvrsto stiskajući rešetke zatvorske ćelije.

Holidej je poterao konja u trk, čvrsto rešen da se ovoga puta više ne vraća i da zauvek napusti pokrajinu. Jahao je kroz ravnu preriju sve dok nije došao do jednog mesta gde se krak puta odvajao prema jugu. Zastao je tu razmišljajući o tome da li je u ovoj priči, koju je upravo doživeo, dobro povezao sve izgubljene niti i konačno je morao sebi da prizna kako je ostala još jedna stvar koju je ostavio nedovršenu. Krenuo je sporednim putem i jahao skoro još pun čas pre nego što je zategao vođice neposredno pred jednom čistinom. Na desnoj strani, dosta daleko od njega, nalazila se spavaonica za kauboje, sa štalama i drugim ekonomskim zgradama u centru, a na levoj strani, nešto bliže, dizala se velika ranč kuća. Holidej se uputio prema kući, na pristojnoj udaljenosti ostavio svoga konja svezanog pored niske ogradice i lakim vučjim korakom uputio se iza kuće prema zadnjoj terasi

Koliko je sa mesta gde je zastao mogao videti, u kući je gorela samo jedna svetiljka, i to u sobi čiji je prozor gledao prema zadnjem delu dvorišta. Holidej je tiho zakoračio na verandu, na prstima prišao do osvetljenog prozora i pogledao unutra. Lizi Koglan sedela je na ivici postelje i četkala svoju dugu crnu kosu. Svaki zamah njene desne ruke kao da je dodavao još raskošnog sjaja njenoj svilastoj kosi koja je pri slaboj svetlosti petrolejke sijala kao uglačan metal. Holidej je kratko vreme posmatrao pre nego što je oprezno zakucao na prozorsko okno. Mada je bila duboka noć i u kući vladala tišina, Lizi je pogledala kroz prozor radoznalo, ali bez i najmanjeg traga iznenađenja ili straha. Prestala je da češlja kosu, zategla bluzu na grudima i posle nekoliko trenutaka hladnokrvnog razmišljanja, ustala i pošla prema vratima. Holidej je otvorio zadnja ulazna vrata kuće, prošao dugačkim uzanim hodnikom i zatekao je kako stoji i čeka ga na jedva odškrinutim vratima njene spavaće sobe.

— Mislila sam da ćete do sada biti daleko odavde, mister Holideje — rekla je.

Holidej je proverio da li se ispod

nekih vrata niže u hodniku eventualno vidi svetlo, ali, na njegovo zadovoljstvo, nije bilo niti svetla niti se čuo i najmanji šum.

— Bio bih možda, ali sam morao da se vratim i uzmem neke svoje stvarčice iz grada — rekao je Dok.

— Kao na primer? — zapitala je Lizi.

— Moj opasač sa revolverom, tabakeru, novac i prtljag. Šerif je bio vrlo ljubazan da mi to sve rado vrati.

Po prvi put otkako su se sreli Lizi je pokazala iznenađenje. — Videli ste se sa šerifom Tumijem?

Holideju se nije mnogo dopadalo da stoji u hodniku zamračene kuće i da se izlaže opasnosti da ga neko čuje ili vidi. Pritisnuo je vrata i Lizi se nije usprotivila kada je ušao unutra. Otišla je nazad do svog kreveta, uzela ponovo četku u ruku, ali ju je posle kratkog razmišljanja stavila na toaletni sto. Onda je stala ispred njega držeći bluzu zategnutu preko svojih grudi dok je slaba bleda svetlost svetiljke postavljene na stočić iza nje prodirala kroz koprenu njene tanke kućne odore i jasno otkrivala obline njenih dugih, vitkih nogu i zaokrugljenih, zdravih bedara.

Holidej je zatvorio vrata i prešao preko sobe do nje. Lizi je prinela šaku usnama, ali u izrazu njenog lica nije bilo straha. Zatim je spustila ruke do svojih kukova i počela ih izazovno gladiti, a njen pogled, drzak i skoro podsmešljiv, počivao je na njegovom licu.

— Ako ste dobili nazad vaš revolver, tabakeru, novac i novčanik mister Holideje, zašto ste onda došli ovamo? — zapitala je.

Holidej je potapšao rukom dršku Džoelovog revolvera koja je izvirivala iz njegovog pojasa. — Smatrao sam da jednog dana vašem bratu može zatrebati ova stvarčica.

— Je li to jedini razlog, mister Holideje? — zapitala je Lizi i jezikom navlažila pune razdvojene usne.

Holidejev pogled prošetao se odozgo do dole, obuhvatajući njeno pristalo telo. Znao je tačno zbog čega je došao na Koglanov ranč i slutio je da i Lizi to zna. Otkopčao je opasač sa revolverom i prebacio ga preko naslona stolice. Zatim je seo na ivicu kreveta i skinuo cipele. Lizine oči su sijale od uzbuđenja.

— Nemojte probuditi tatu. Dok — rekla je tiho. — On ne bi mogao da shvati.

Holidej nije ni imao nameru da tako nešto učini. U mislima je odmerio sve razloge za i protiv, i zaključio da je svojim ponašanjem dao Lizi Koglan dovoljno mogućnosti da se ne upušta u avanturu s njim. Nije ni sada to morala da učini ako nije htela, ali, iz njenog držanja i razdraganog blistanja njenih očiju, shvatio je da je ona daleko od pomisli da ga odbije. S druge strane, zaključio je, takođe, da mu Pardo duguje nešto za muke i maltretiranje koje je preživeo pod drvetom za vešanje, za oduzimanje njegovih stvari i prinudno jahanje kroz noć do brda i nazad. Za to je morao dobiti neku naknadu. Skinuo je košulju i osetio na leđima Lizine ruke koje su nežno prošetale do njegovih ramena. Okrenuo se i snažno je privukao sebi.

Sledećih pola časa bili su vreme kojeg se kasnije sećao kao najprijatnijih trenutaka koje je ikada doživeo. Lizi ga je iznenadila dubinom strasti i žestinom temperamenta.

Njeno mlado telo bilo je toplo i podatno, i u tim nezaboravnim trenucima oni su savršeno srećni lebdeli u nekom svetu koji je postojao samo za njih dvoje.

Tada je Dok čuo šum koraka neke osobe koja je prolazila verandom Davši Lizi znak da ne pušta ni glasa od sebe, on se brzo obukao, prikopčao opasač sa revolverom i sa praznim revolverom Džoela Koglana u ruci, tiho otvorio vrata. Ako je napolju bio Natan Koglan, računao je da će mu udarcem po vilici samo vratiti dug koji je stari zaslužio, ali kada je prošao kroz dugačak hodnik i zakoračio na verandu, ugledao je Džoela Koglana koji mu se približavao.

Slabo svetlo iz Lizine sobe bilo je ipak dovoljno jako da obasja Džoelovo namršteno lice. Kada je mladić zastao sa rukama oslonjenim na kukove i pogledao prema Lizinom prozoru, Holidej je prišao, pružio mu revolver i rekao. — Mislim da je ova stvarčica vaša, Džoele.

Rekavši to, prošao je pored Lizinog zbunjenog brata i uputio se svom vrancu. Već je bio u sedlu kada je svetlost u Lizinoj sobi odjednom nestala i kada je celu kuću obavio mrak.

— Šta se, do đavola, ovde događalo, Holideje? — zapitao je mladić.

— Holidej je okrenuo konja od verande i sa osmehom progovorio. — Ništa loše, Džoele. Naprotiv, ono što se zbilo bilo je vrlo lepo i prijatno — odgovorio je i petama poterao konja u trk. Iza sebe je čuo Džoelovo proklinjanje i pogrdnu viku, a zatim prazno škljocanje obarača revolvera. Razmišljao je o tome kako će se Džoel Koglan jednoga dana naći u grdnoj neprilici ako i dalje bude negovao naviku da revolver drži prazan.

II

Holidej je putovao tri dana živeći na kafi i komadu suvog mesa koje je slučajno našao u svom prtljagu pre nego što je došao do jednog izvora sa lokvom pored koje je otkrio tragove divljeg zeca. Napravio je logor nekih dve stotine metara daleko od lokve, rasedlao konja i pri kasnom popodnevnom suncu vratio se opet do mesta gde je video zečje tragove. Tu se kamuflirao komadima suvog žbunja i tako maskiran počeo da čeka. Negde pred zalazak sunca ugledao je par divljih zečeva koji su izdaleka osmotrili izvorište i lagano se niz blagu padinu uputili prema lokvi. Holidej je sačekao dok se zečevi nisu uverili da je prilaz pojilu bezbedan i kada su prišli dovoljno blizu, naništanio je pažljivo i sa dva hica, koji su odjeknuli u brdima kao jedan, oborio oba zeca. Zadovoljan time što je sebi obezbedio hranu za nekoliko dana, odrao ih je i pripremio za pečenje, a onda se vratio u svoj logor. U toku sledećih dvadesetak minuta zečevi su bili privezani za jedan dugačak štap i pekli se na tihoj vatri. Vetar je šumio na lisnatim granama obližnjeg drveća, a poslednji zraci sunca bacali su duge senke na mirnu površinu pojilišta. Holideju je izgledalo da u celoj okolini verovatno nema boljeg mesta gde bi se moglo provesti veče.

Činilo se, međutim, da ta njegova predviđanja nisu bila tačna. Resko krckanje grančica iza njegovih leđa i šum teškog koraka u masivnoj čizmi naterali su ga da se okrene.

Našao se suočen s razjapljenom cevi neke stare puške koju je držao čovek neodređene starosti i masiv-

nih proporcija. Kao dodatak naperenoj pušci taj čovek je u desnoj ruci imao malu sekiru nalik na indijanske tomahavke, a za širokim pojasom od kože bizona, koji mu je držao iznošene pantalone, bilo je zataknut dugačak nož. Kožna jakna, ukrašena resama i čekinjama bodljikavog praseta, dosezala mu je skoro do polovine bedara, do kojih su se dizale i sare čizama od jelenske kože.

Holidej je bio svestan da začuđeno zuri u tog čoveka, ali nije mogao da sakrije svoje čuđenje.

Nepoznati čovek je progovorio. — Ti nisi Doban.

— Ne, ja nisam Doban — složio se Dok.

— Ko si ti onda, do vraga?

Holidej mu je rekao. Nepoznati čovek je malo podigao svoju veliku glavu i njegove kao ugljen crne oči preletele su po žbunju i predelu oko njih pre nego što su se vratile do sagovornika i zečeva koji su se pekli na vatri.

— Jesi li video Dobana? — zapitao je nepoznati.

— Ne poznajem nikoga ko se zove Doban, mister. Činjenica je, u stvari, da ne poznajem nikoga u ovoj okolini.

Grdosija od čoveka je ponovo preleteo pogledom po okolini i konačno se zagledao u stepenastu kamenitu padinu nedaleko od izvora.

— Prokleta svinja! — promumlao je. — Kada ga nađemo, živog ćemo ga oderati, a onda njegovu lešinu iskoristiti kao mamac za medvede.

— Vi? — zapitao je Holidej, ali je ostao u sedećem položaju zbog toga što je strahovao da ovaj planinski čovek može iznenada bez razloga izgubiti kontrolu nad sobom i povući okidač zapete puške.

— Da, mi, a to znači ja, Ruf Masterson, i moj sin, Holideje. Ovde nas ima šestoro... tri dobra čoveka i tri dobre i poštene žene.

Holidej je stavio na vatru još jednu suvu granu. — Rekao bih onda da Doban nije jedan od vaših? — zapitao je.

Mastersonove oči skoro da se nisu videle ispod duboko nabranih kosmatih obrva. — Bio je jedan od naših, ali više nije. Ni ti nisi jedan od naših, ali ako se udružiš sa njim, i tebe ćemo živog oderati.

Holidej je digao ruke dajući tim gestom na znanje svoju neutralnost. — Ja sam samo na prolazu Mastersone i gledam svoja posla. Čim budem ispekao ovu divljač, krenuću svojim putem.

Masterson je na to ponovo naperio pušku i zamahnuo sekirom do visine ramena. — Pa da mu kažeš gde se nalazimo, je li?

Holidej je sporim pokretom digao ruku i počešao se po obrvi. Odmahnuo je glavom pokušavajući da održi svoj nezainteresovan i ležeran stav.

— Ne, ni govora, neću mu reći gde ste vi, čak uopšte neću ni govoriti sa njim. Najverovatnije da ga uopšte neću ni videti. Ako vam je taj Doban potreban, potite i nađite ga, a mene u to nemojte mešati.

Utom se iza Mastersona otvori jedan gust žbun i iz njega izađe jedan mršav čovek skoro komično obučen kao i Masterson. I on je bio naoružan puškom i nožem, ali ne i tomahavkom. U trenutku kada je podigao pušku i uperio je u Holideja, sa druge strane, iz drveća na ivici blage padine, odjednom se pojavio i treći čovek. Dok te pažljivo

osmotrio svakog od trojice ljudi ponaosob, a zatim svoju pažnju ponovo usredsredio na Rufa Mastersona.

— Možda bi bilo bolje kad ne bih pričekao da se večera dopeče, zar ne? — primetio je sa prizvukom cinizma u glasu.

— Ostani gde si, mister — rekao je visoki mršavi čovek, a sa druge strane niz padinu se približio njegov prijatelj i stao iznad Holidejeve logorske vatre. Kada je Holidej ponovo pokorno digao ruke u znak da će pristupiti onako kako se od njega traži, mršavi čovek ga je lupnuo puškom po ručnim zglobovima.

Kada je Holidej jauknuo u znak protesta, taj isti mršavko prislonio mu je cev puške na čelo i rekao. — Ja sam za to da ti se ne veruje, mister.

— Da mi se ne veruje. A šta? — zapitao je Holidej ljutito.

— Sve ono što si rekao: da ne poznaješ Dobana i da ne radiš u dosluhu sa njim. Zar nismo pratili tvoj trag sve dovde, gde smo te uhvatili na delu?

— Na kakvom delu ste me uhvatili? — zapitao je Dok.

Mršavko je pokazao zečeve na ražnju. — U bespravnoj krađi tuđe divljači i laganju.

— Bespravnoj krađi divljači? — ponovio je Holidej zbunjen takvom besmislenom optužbom. Koliko je mogao da zapazi, predeo u kojem se nalazio bio je pustoš i divljina, ničija, ne nastanjena zemlja; nije bilo nikakvih ograda, ni žigosane stoke, ni ranč kuća ili farmi. U stvari, već puna dva dana nije video ništa sem ponegde tragove divljači. Protrljao je rukom zglavke na rukama i popreko pogledao visokog čoveka, a onda prstom pokazao na vatru. — Ovo što se peče, to su obični divlji zečevi, mister, mali ulovljeni i oderani divlji zečevi što će mi biti jedino toplo jelo koje ću pojesti za poslednja dva dana, otkako sam napustio Pardo.

— Još jedan laž — rekao je taj čovek i okrznuo Holidejevo čelo vrhom puščane cevi. Ovaj put Holidej je zaključio da mu sedeći, pokoran položaj ne daje nikakvu prednost, uprkos njegovoj želji da izgleda pomirljiv i zato je brzo ustao na noge pazeći pri tom da nikako ne približi ruke drški revolvera. Čim mu je cev puške ostala udaljena od čela, Dok se osetio mnogo lakše i sa više mogućnosti za mirno razmatranje svog položaja.

Procenjujući ko je vođa grupe, obratio se Mastersonu. — Smirite malo vašeg prijatelja, Mastersone, za ime božje, i dopustite da sednemo i raspravimo ovaj nesporazum.

Ruf Masterson je spustio pušku i videvši to, visoki mršavi čovek je postupio na isti način. No treći, onaj koji je pojavom izgledao glomazniji od ostale dvojice, a uz to još i mlađi, ostao je i dalje sa uperenom puškom, namršten, očigledno nezavisniji u odnosu na Mastersona i spreman da u svakom momentu stupi u akciju.

— Možda će razgovor ipak pomoći, Holideje, i zato počni da pričaš — rekao je Masterson i Holidej je zapazio da ga stari čovek užagrenim očima netremice posmatra. Imao je neprijatan osećaj kako bi Masterson više želeo da ga pojede nego da razgovara sa njim i kako ga gleda kao ona dva pečena divlja zeca.

— Šta želite da znate? — zapitao je Holidej trudeći se da izgleda bezbrižno i nezainteresovano, mada je bio svestan da ga mršavko i naj-

mlađi medvedoliki čovek iz trija posmatraju budno i sa neskrivenim neprijateljstvom.

— Sve o tebi — rekao je Masterson.

— Od trenutka kada sam zašao u ovaj predeo?

— Sve od početka — naglasio je Masterson. — Ceo svoj život.

Holidej je nabrao čelo. — Kakve veze ima moj život sa vašim ciljem da nađete Dobana?

— Može se ispostaviti da nam Doban više neće ni biti potreban — rekao je Masterson.

Holidej je budnim okom prešao sa jednog do drugog i trećeg lica, i tada po prvi put primetio da najmlađi i najsnažniji od te trojice u mnogo čemu liči na Rufa Mastersona, a najviše po dvema kosmatim debelim obrvama i duboko usađenim zelenim očima. Pitao se nisu li njih dvojica u nekom srodstvu, možda otac i sin. Treći čovek nije imao nikakve sličnosti sa njima, izuzev što je i on bio mrgodan, tmuran i lica ispunjenog mržnjom.

— Kako to da ste sada odjednom promenili mišljenje i da vam Doban nije potreban, Mastersone? Kada ste naišli na mene, govorili ste tako kao da ste spremni da mu rukama raskinete srce.

— Mi još uvek želimo da se obračunamo sa njim, Holideje — potvrdio je Ruf Masterson svoju prvobitnu nameru. — Samo, zašto bismo nepotrebno gubili vreme ako je nekim slučajem pobegao? Doban je kukavica, inače bi ostao ovde i pridružio se našoj grupi.

— Kakvoj grupi? — čuo je Holidej sebe kako postavlja pitanje.

Mastersona kao da je odjednom ponovo obuzelo nestrpljenje. — Mnogo želiš da znaš, Holideje, zar ne, isuviše mnogo si radoznao za čoveka koji je slučajno u prolazu, krade tuđu divljač i laže?

— Ubij ga i završimo tu stvar — rekao je najmlađi krupni čovek. — Doban nema kuda da ode i kada bude ogladneo, vratiće se nazad. Što bi nam onda bio potreban ovaj jadni ništak koji, sudeći po njegovom izgledu, nikako ne bi mogao da se uklopi!

— Da se uklopim? U šta? — zapitao je Holidej oštro jer mu se već bilo smučilo od njihovih pretnji i maltretiranja.

Najmlađi planinski lovac stisnuo je vilice i otkrivši bele zube u divljačkom keženju, zakoračio dva koraka prema Holideju. Videvši da su mu zglavci na pesnicama pobeleli od stiskanja puške, Holidej je klonulo spustio ruke pored tela i zauzeo stav potpune pokornosti.

— Vidi ti njega kako je uobražen, drzak i kako se neprijateljski ponaša — zarežao je mladić i pružio ruku da zgrabi Holideja za gušu. Ali, Dok Holidej je u svom životu suviše mnogo puta bio priteran uza zid i suviše često se sukobljavao i sa brojnijim neprijateljem od ove trojice da bi dozvolio da događaji dođu do tačke kada ih više neće moći kontrolisati. Njegova leva pesnica uz tup odjek zarila se u čvrst pleksus mladog lovca, a njegova desna ruka pružila se i zgrabila mladićevu moćnu mišićavu desnu ruku. Kada udarac pesnicom nije prouzrokovao nikakav efekat na njegovom protivniku, Holidej je trgnuo mladićevu desnu ruku na-

niže, izbacio ga iz ravnoteže, a onda mu čelom zadao strahovit udarac u vrh brade. Reakcija od udarca bila je nešto glasnija od običnog stenjanja, i Holidej je bacio hitar pogled na ostalu dvojicu i sa zadovoljstvom primetio da oni stoje mirno po strani, zlobne nasmejanih lica, kao da su očekivali kako će prisustvovati činu kad obična buba pada zgažena i smrskana teškom čizmom.

Okrenuvši se ponovo ka svom protivniku, Holidej je zadovoljno zapazio da se njegovih usana teče tanak mlaz krvi i to je, kao i zbunjen izraz njegovih duboko uvučenih očiju, potvrdilo Holideju da ga je sa tih nekoliko udaraca dobro poljuljao.

Želeći ipak da izbegne moguće komplikacije, Dok je rekao — Sve ovo uopšte nije potrebno, mister. Ja nemam nikakve veze sa Dobanom i ne nameravam da se pridružim bilo kakvom poduhvatu koji je on možda smislio. Pođite stoga vi svojim putem, a ja ću poći svojim.

— Možda bi trebalo da dobije ono što zaslužuje — primetio je Masterson mirno. — Nemoj ga mnogo unakaziti, Džejse.

— Prilično je brz — rekao je visoki rošavi čovek i Holidej je sa sigurnošću zapazio prizvuk divljenja u njegovom hrapavom promuklom glasu.

Sada je Džejs, uz Mastersonov pokret odobravanja, odbacio svoju pušku u stranu i ustremio se na Holideja. Pružio je napred . mrku mišićavu ruku koju je Holidej odgurnuo u stranu. Ali, Džejs je ponovo pružio ruku usmeravajući je prema Holidejevoj glavi kao da odmerava rastojanje za snažan udarac. Holidej je ponovo odbio udarcem ruku u stranu, ali kada se sagnuo i pokušao da pride, mišićava medveđa ruka spustila se na njegovo rame kao najteži čekić. Od tog udarca Holideju su klecnula kolena. Istog trenutka druga Džesova ruka dograbila je Holideja za kosu i ovaj je pomislio da će mu snažna šaka otkinuti skalp sa glave. Uprkos bolu koji ga je obuzeo Holidej je bio dovoljno svestan da shvati kako se ne može meriti sa primitivnom životinjskom snagom svog protivnika i kako mora pokušati da ga pobedi lukavstvom. Dopustio je da mu telo mlitavo klone i izdržao je bol od čupanja kose kada su ga Džesovi snažni prsti zadržali u uspravnom položaju.

— Izgleda da je slabić — čuo je kada je mlađi planinski lovac progunđao, a odmah zatim bio je jednostavno bačen u stranu. Kada je dodirnuo tlo, on se bez protivljenja otkotrljao i zadržao ležeći na stomaku, trudeći se da prikupi snagu i da mu čula ostanu bistra. Zapazio je da je sasvim blizu vatri i Džesovoj pušci koja je ležala na zemlji pored nje. Njegov revolver još uvek se nalazio u futroli ispod kaputa, ali je Dok procenio da bi svaki pokret i pokušaj da ga dohvati odmah izazvao seriju puščanih hitaca, posle kojih bi zauvek ostao da leži na zemiji totalno nezainteresovan za sve aspekte života.

— To je šteta — čuo je kada je rekao Ruf Masterson. — Da se pokazao kao čovek bolje kondicije, možda nam Doban ne bi ni bio potreban. Mogli bismo ga jednostavno uhvatiti i ubiti. Posle toga bismo mogli malo pothraniti Holideja, naučiti ga nekim našim pravilima i upoznati ga sa ženama.

Ležeći na zemlji, Holidej je čuo korake ljudi koji su mu se približavali, ali pre nego što je mogao da se pokrene, neka ruka se spustila na njegovo rame i on je osetio kako ga bez napora podiže.

— Dakle, moraćemo da ga ubijemo — začuo se ponovo Mastersonov glas. — Ne možemo rizikovati da nekome ispriča o nama.

Holidej je tada došao do zaključka da je njegovo pokorno ponašanje bila greška. Kada su se prsti dželatove ruke stegli oko njegovog ramena, on se naglo okrenuo i zario dva prsta desne ruke pravo Džejsu u oči. Kada ga je Džejs pustio i zateturao se unazad, Holidej je pošao za njim zadajući udarac za udarcem po njegovom krupnom koščatom licu. Za tren oka Džejsov nos je bio spljošten, a mlazevi krvi potekli su iz njegovih raspuknutih obrva i usana, ali uprkos tome snažni šumski čovek je ostao na nogama ne ustupajući ni korak i ne puštajući ni glasa bola i protesta, sve dok se Holidej oguljenih pesnica nije zapitao da li taj grdosija od čoveka uopšte oseća bol. Sa njim je trebalo, dakle, primeniti drugu tehniku borbe i zadati mu neki ubistveni svong.

Ni Masterson a ni visoki rošavi čovek nisu pokušali da se umešaju, i Holidej je odstupio korak nazad i potražio ih pogledom. Ugledao je Mastersona naslonjenog na cev puške i sa osmehom na usnama, dok je drugi bio u potpunosti zaokupljen pažljivim posmatranjem Džejsovih povreda. Ni jedan od njih se izgleda nije ni najmanje interesovao za Holideja.

Dok je iskoristio taj trenutak i potegnuvši revolver, uperio ga na Mastersona. Taj njegov pokret naveo je ovoga da se namršti i da sa negodovanjem zavrti glavom.

— Nema potrebe za to, Holideje — promrmljao je.

— Vraga nema potrebe — odvratio je Holidej. — Za vas bandite i ludake bilo bi bolje da se od sada klonite mog društva. Uzeću mog konja i idem što dalje odavde. Ako pokušate da me sprečite, kunem se da ću vas pobiti.

Masterson je pogledao visokog mršavog čoveka koji je hladno zakoračio dva koraka iza Džejsa i uzeo svoju pušku. Kada ju je okrenuo u rukama i pogledao da li je ispravna, rekao je. — Ne bi bilo nikakve koristi od toga ako bismo ga ubili, zar ne Rufe?

— Ne vidim da bi bilo koristi — odvratio je Masterson. — Ali, ne možemo mu takođe dozvoliti ni da odjaše, Aldo.

— Naravno da ne možemo — rekao je Aldo i okrenuo pušku prema Holideju. U međuvremenu, Džejs je obrisao krv sa lica i stajao je zureći u Holideja. U njegovim očima nije bilo ni traga ogorčenja, i Holidej je imao osećaj kao da će se uskoro probuditi iz ružnog sna i da će ova grozna mora tada biti završena.

Tada je Ruf Masterson digao pušku do ramena i upozorio Doka. — Možeš ispaliti samo jedan metak, Holideje, a posle toga mi ćemo te otpraviti u carstvo večnosti. Prema tome, nema nikakve mogućnosti da nas pobediš, je li ti to jasno.

— Pokušaću ono što mislim da moram — rekao je Holidej i oprezno zakoračio prema vatri. Došavši do vatre sagnuo se, uzeo ražanj sa skoro pečenim zečevima i postrance se uputio prema konju. Ni Aldo ni Masterson nisu se pomerili, ali su i dalje držali Doka na nišanu.

Ne skidajući oka sa dvojice nasilnika, Holidej je ugurao pečene zečeve u bisage, odvezao konja i poveo ga tako da se kljuse našlo između njega i dvojice strelaca. Zatim je digao sedlo i bisage sa zemlje i prebacio ga preko konjskih leđa. Do tada je sve išlo dobro; no, znao je da će mu, kada bude zatezao kolan, obe ruke biti zauzete i da ga njegovi protivnici tada lako mogu ustreliti.

— Naša družba su trojica dobrih ljudi i tri dobre žene — rekao je iznenada Ruf Masterson i pokazao rukom prema Džejsu. — Moj sin, ja, Džejsove tri sestre, i Aldo, koji je ozbiljno povređen i koji nam ne može pomoći. Prema tome, potreban si nam ti, Holideje, i to za nekoliko meseci, a posle toga možeš ići kuda hoćeš sa toliko krzna i zlata da će ti to biti dovoljno do kraja života. Šta kažeš na to?

Holidej je odmahnuo glavom, odlučno odbijajući pomisao na bilo kakvu nagodbu, i prebacio revolver u levu ruku. Zatim je pružio ruku ispod konjskog trbuha i dohvatio kolan. Ponovo je pažljivo pogledao Alda i Rufa Mastersona, a onda odlučio da rizikuje. No, pre nego što je završio zatezanje kolana, Masterson ga je sažaljivo pogledao i ponovo progovorio.

— Onda nam ne preostaje drugo, Holideje, nego da te pustimo da razmisliš. Ali, dok budeš tražio put iz ove doline, pazi da se ne povrediš ili da ne dopustiš Dobanu da te on ščepa. On je spreman da ubije na prvi pogled.

— A vi niste? — odvratio mu je Holidej spremno.

Ruf Masterson je odlučno odmahnuo glavom. — Ne, ni govora o tome. Mi smo obični, normalni ljudi koji polažu pravo na celu ovu dolinu i koji nameravaju da tu dolinu zadrže za sebe bez obzira na cenu. Doban nam se mogao pridružiti, ali on je imao neke svoje ideje, pokušao je da nas pokrade, a zatim pobegao da bi izmakao kazni. Ali, kao što ćeš i ti videti kada odeš sa ovog mesta, nije imao kuda da ode i pre ili posle moraće da se pomiri sa sudbinom i da dođe k nama. Tada ćemo ga ubiti.

Holidej je ponovo pogledao niz padinu do izvora i lokve. Čudna sablasna tišina ispunila ga je nekom nelagodnošću.

— Možda i neću otići — rekao je trudeći se da dobije u vremenu, nesiguran u to da li je Aldo u svemu do kraja pokoran Rufovom autoritetu. — Može biti da ću se vratiti tamo odakle sam došao.

Ruf je ponovo zavrteo glavom. — To nećemo dozvoliti, Holideje. Džes i Aldo će biti na putu kojim si došao ovamo. Nećeš proći pored njih, baš kao što ni Doban neće proći. Prema tome, ono što ti predstoji, to je skrivanje u ovom predelu, sa jednim ubicom za vratom. Ili će te on likvidirati, ili ćeš zaključiti kako je bolje da se nagodiš sa nama.

— A šta da se nagodim? — zapitao je Holidej.

Ruf je ponovo odmahnuo glavom. — Još uvek nisi u takvom stanju duha da bi mogao da prihvatiš naše uslove. Možda ćeš za nedelju dana biti. Sada idi.

Holidej je poveo svog konja nekoliko metara unazad, ostavljajući sebi što više zaklona. Kada njedan od trojice ljudi nije preduzeo ništa da ga zadrži, on se vinuo u sedlo. Teme ga je još uvek bolelo od čupanja za kosu, a rame, tamo gde mu je teška Džesova ruka pala, bilo je

zgnječeno i modro. No, ako se to ne uzme u obzir, osećao se sposobnim da se uhvati u koštac sa svim onim što bi ga moglo zadesiti u toj ludoj dolini.

Poterao je konja unazad, posmatrajući oprezno trojicu svojih protivnika. Niko se nije micao. Ali, kada je naglo trgao vodiče i krenuo na desno, Džejs je pošao da mu prepreči put. Trzaj uzde na levo doneo je identičan odgovor od strane Alda. Ruf Masterson je mirno stajao na svom mestu uzdišući umorno, sa dugačkom puškom spuštenom pored levog kuka.

— Pravo pored izvorišta, Holideje — rekao je. — Kada ti bude dosta svega, vrati se i mi ćemo te odvesti našem domu.

Dok Holidej se pogladio rukom po vrhu brade, više nego željan da nikada opet ne vidi ovu trojku. Međutim, imao je osećaj da će, pre nego što bude prešao pedesetak metara, planuti puške koje će ga oboriti.

Pojahao je oprezno prema velikoj steni na levoj strani lokve, dopuštajući konju da skoro pun minut ide tempon koji sam odabere, a onda je odjednom polegao po konjskom vratu i petama ga podbo u trk. Preleteo je preko otvorenog prostora više od stotinu metara a da za njim nije ispaljen nijedan hitac, a onda je skrenuo konja uz blagu padinu do gusto izrasle mlade šume. Tek kada je bio van domašaja hitaca, usporio je trk i pogledao nazad.

Od trojice njegovih novih poznanika nije bilo ni traga. Holidej je ostao u sedlu svodeći račun o igri sudbine i pitajući se kako je bilo moguće da ga ona dovede u ovakvu zbrku. Kada je napustio Pardo, nekako je izgubio put koji je vodio prema susednom gradu i zalutao u ovu od boga zaboravljenu dolinu. Ali, ako je postojao ulaz u dolinu, morao je postojati i izlaz. Sjahao je, zategao još malo kolan, a onda poveo svog konja do vrha padine. Po prvi put odatle je mogao da sagleda taj deo doline u svoj širini i pustoši. Kako mu se činilo, nije izgledalo da ta dolina mnogo vredi. Sastojala se od kamenitih uvala koje su izbijale na retke bestravne proplanke, prošarane krupnim i sitnim stenama od kojih se moglo sazidati tuce malih tvrđava. Sve u svemu, dolina nije bila ni za obradu ni za uzgajanje stoke.

Pošto se bližila noć, odlučio je da se ulogori, da pojede svoje nedopečene zečeve, da se odmori koliko više može i da pre izlaska sunca pođe na put. Imajući u najvećoj meri opreznost na umu, potražio je neko skriveno mestašce i našao jednu malu čistinu između nekoliko velikih stena. Jara koja je izbijala iz kamena bila je skoro nepodnošljiva, ali Holidej je odlučio da ga to ne sme ometati. Bilo je bolje kuvati se nego biti uhvaćen na čistini. Sapeo je svog konja, rašrio ćebe i počeo je da komada nepečene zečiće golim rukama i jednim malim perorezom koji je obično nosio u prtljagu.

Tek što je progutao prvi zalogaj, iza sebe je začuo tutanj ubrzanih koraka i pre nego što je mogao ustati, nad njega se nadvila nečija ogromna senka. Iza te siluete, jedva vidljivu od brzine zamaha ugledao je debelu granu koja se spuštala prema njegovoj glavi. Holidej se bacio u stranu i grana je zviznula pored njegovog uha da bi udarila o zemlju i slomila se. Pre nego što je Holidej mogao da se pribere, ogromna senka se uobličila u gromadnu

telesinu čoveka koji je ličio više na životinju nego na ljudsko biće. Holidejevi nedopečeni zečevi zgrabljeni su sa ćebeta i pre nego što je Holidej mogao da uzvikne u znak protesta ili da potegne revolver, taj čovek je skočio iza stena i nestao.

Holidej se pribrao od iznenađenja i potrčao za njim, ali kada je izbio iza stena, čovek je već bežao prema vrhu blage padine dok su iza njega lepršali krajevi njegovog krznenog ogrtača i pramenovi guste dugačke kose.

Proklinjući u sebi, Holidej se lagano uputio uz brdo sve dok nije došao do vrha, odakle je osmotrio drugu blagu padinu ispresecanu kaskadama i plitkim jarugama, koje su zajedno predstavljale komad najpustošnijeg terena koji je ikada video. Nebo iznad njega bilo je bez oblaka i sem lakog šuma večernjeg povetarca, koji je šumeo kroz ogolele grančice, i po vrhovima oštrih, od sunca ispucalih stena, nije se čuo nikakav zvuk.

Posmatrao je izvesno vreme tvrdo tlo, sve dok nije našao trag svog večernjeg posetioca. Sledio je trag duž prevoja padine dok nije ugledao jednu malu pećinu usađenu između dve kamenite litice. Približivši se oprezno, Holidej je izvukao revolver i sačekao nekih pet minuta. Pošto se iz pećine nije čuo nikakav šum, on je pošao prema njoj.

Tek što se našao na desetak metara od ulaza u pećinu, na njega je osut baraž kamenja. Jedan kamen ga je pogodio u levu stranu glave, a jedan u rame i kada ga je treći konačno pogodio u grudi Holidej je uzmakao i potražio zaklon iza nekog obližnjeg debla. Ali, tek što je to učinio, gromadna figura kradljivca izletela je iz pećine i punom brzinom potrčala duž prevoja padine.

Holidej je nanišanio na čoveka i ispalio jedan hitac pored njegovih nogu. Čuo je i video kada se metak odbio od tla, ali snažni begunac nije stao. U stvari, ako je hitac imao neko dejstvo, to je bilo samo utoliko što je begunac povećao brzinu skokova. Holidej je potrčao za njim, ali mada je bio brz trkač i mada ga je gonila žarka želja da se dočepa kradljivca zečeva, kada je stigao do kraja prevoja, bio je opet potpuno sam. Naslonio se na jedan kamen i maramicom obrisao znoj sa čela i vrata. Tišina je opet bila potpuna i pošto se bližila noć, zaključio je da bi dalje traganje bilo beskorisno. Istim putem vratio se nazad, do mesta gde je sapeo svog konja, da bi tamo video kako je konj nestao. Kao dodatak ovoj nevolji i njegova ćebad bila su takođe nestala.

Proklinjući poluglasno nevolju koja ga je snašla, Holidej je osmotrio tlo i po tragovima saznao da su dva čoveka došla u njegov logor i ukrali njegovog konja i ćebe. Obuzet besom pošao je krupnim koracima niz padinu u pravcu izvora, ali kada je došao na nekih stotinu metara daleko od lokve, odjeknuo je pucanj i metak iz puške zviznuo je pored njegovog uha.

Odmah zatim začuo se glas Rufa Mastersona, koji se razlegao kroz toplu nadolazeću noć. — Za dane koji su pred tobom, Holideje, biće ti potrebno mnogo odmora, pa stoga lezi i odmaraj se. Kloni se što dalje od Dobana, ili će te on ubiti, a kloni se, također, i ovog izvora jer ćemo te inače mi ubiti.

— Šašavi kučkin sine, Masterso-

ne — doviknuo mu je Holidej umesto odgovora.

— Odmaraj se, sine moj, i sredi svoje misli. Kroz nekoliko dana, kada budeš patio od žeđi i kada ti creva budu krčala od gladi, vrati se ovamo, ali sa rukama dignutim iznad glave. Dođi tako i naći ćeš nas voljne da pomognemo.

— Ako bilo koga od vas uhvatim na nišan, neću se šaliti — zapretio je Holidej.

— Sačekaj dva-tri dana — začuo se miran odgovor preko vrelinom isušene doline. Odmah zatim Holidej je ugledao Mastersonovu visoku siluetu kako se udaljava od izvora. Preleteo je pogledom preko doline prema višem delu padine i ugledao dve nepomične siluete koje su stajale pedesetak metara jedna od druge sa puškama na gotovs. Dalje iza njih nalazio se put koji ga je doveo u ovu dolinu. Protrljao se po prsima tamo gde ga je pogodio kamen Džejka Dobana i zaključio da u ovom trenutku ne može ništa drugo već samo da dobro, dobro razmisli.

III

Između ostalog, Džejk Doban je bio zbunjen. Trpeo je gladovanje, trodnevnu žeđ, ranu od slučajno odbijenog metka u kuku i stalnu, goruću želju za osvetom. Ali, uprkos svim tim nevoljama nije mogao sebi da izbije iz glave pojavu tog novog čoveka.

Čuo je da su ga nazivali imenom Holidej. Video je da se radi o krupnom čoveku brzih pokreta, čoveku koji se odupro Rufu Mastersonu i njegovom kučkinom sinu Džejsu, kab i onoj motki od čoveka Aldu Kobitu.

Doban je svesno zanemario činjenicu da je zbog krajnje nužde bio prinuđen da Holideju ukrade večeru. Holidej mu je bio potreban i on je Holideju takođe bio potreban. Kako bi drukčije Doban mogao da promakne pored Džejsa Mastersona i Alda Kobita, uzme Mersi Masterson od njenog oca i pobegne u slobodu?

Zaključio je kako će morati da sa Holidejem sklopi sporazum i, ako je moguće, obezbedi njegovu pomoć.

Krckajući snažnim zubima, Doban je pojeo zečeve i završio sa večerom. Ali, dok je lizao prste od poslednjih ostataka sočne zečije masti, još uvek je osećao glad. Tri dana nije jeo ništa drugo sem polusuvo korenje trave i tek pomalo je vlažio grlo gorkim kaktusovim sokom. Osećao je da ga je njegova velika snaga već napustila i mada je znao da se nikada nije mogao meriti sa snažnim Džejsom Mastersonom, u ovakvom stanju bio bi za njega samo igračka, neko koga bi jednostavno trebalo zgaziti nogom.

Holidej je imao revolver. Ako bi ga se dočepao, Doban je smatrao da bi mogao ubiti Rufa, Džejsa i Alda Kobita, a posle toga izbaviti Mersi. Prema ostalim Mastersonovim ženama nije osećao ništa sem odvratnosti zbog njihovog naglašenog nadmenog držanja, ciničnih reči i potpune odanosti njihovom ocu, čiji su autoritet bez pogovora prihvatile. One su se u potpunosti slagale sa njegovim suludim planovima i prihvatale su ih bez najmanjeg protivljenja.

Drolje, zaključio je Doban. Čak i onda kada je bio uhvaćen i odveden u Mastersonov logor, i kada je bio prinuđen da ih posmatra kako nage, obasjane sunčevim zracima paradiraju pred njim, on je ostao ravno-

dušan. Mersi ga je zainteresovala i njegov interes je ostao vezan samo za nju. Želeo je samo nju. Uz pošten udeo u Mastersonovom krznu i izvesnom količinom zlata kao mirazom, Doban je smatrao da on i Mersi mogu lako pobeći odatle i negde na svetu uživati lep život. Neka đavo nosi sve ostale sa njihovim suludim ritualom, pravilima i praksom; postojali su samo Mersi i on, i niko više. Ona mu je diskretno stavila do znanja da će se složiti sa svakim planom za koji se odluči, ukoliko on znači bekstvo iz doline, čak i ako bi taj plan zahtevao da se oružjem probiju iz ove zatvor-doline. Baš tako, zatvor-doline. Kako bi se drukčije moglo nazvati mesto gde je Ruf Masterson vladao kao tiranin, gde je priglupi Džejs motrio na svaki njegov pokret i gde ga je Aldo mrzeo samo zbog toga što je on lično bio impotentan. A Mersine sestre! One su ga gledale kao nekog bika. Doban je obrisao znoj sa čela. Do vraga, on nikada nije bio mnogo sklon ženama, još od njegovog prvog iskustva sa jednom salunskom zabavljačicom u Toledu, posle čega ga je ona ismejala i rekla mu da dođe ponovo kada bude pravi muškarac.

Doban je mršteći se bludeo u mrak oko sebe. Još uvek je bilo zagušujuće toplo, ali toplota mu nije smetala. Iz glave je izbacio sve misli o ličnim neugodnostima, znajući kako je sada trenutak da smisli konačne planove.

Aldo Kobit i Džejs Masterson kontrolisali su izvor i bili su spremni da ubiju stakoga ko bi mu se približio. Dan i noć jedan od njih je uvek bio na straži. Njima je zapovedao Ruf Masterson i oni bi radije umrli nego što bi ga izdali. Sam Masterson je uvek bio sa ženama i uverio je dve starije sestre, Čeriti i Glori, da Mersina slabost, koja se ogledala u njenoj želji da ode sa Dobanom, dolazi kao rezultat njenog neznanja a ne pobune protiv planova koje je za njih smislio.

Doban je znao da ga Mersi nije potražila samo zbog toga što su ostali i dan i noć neprekidno motrili na nju.

Protiv sebe je dakle, imao: jednu hulju, ubicu, izlapelog starca i tri žene zaokupljene bolesnim idejama jednog manijaka. Za borbu protiv njih Doban je imao već izgubljenu snagu, glad i jezik tako naduven od žedi da bi u slučaju potrebe jedva bio u stanju da govori. Kao dodatak njegovim brigama bila je sada i rana na boku, koju mu je slučajno zadao ovaj novajlija Holidej.

Holidej!

Doban je svoje misli skrenuo sada u drugom pravcu. Holidej je imao revolver, bio je očigledno bistar i čvrst. Doban je to zaključio kada je iz svog skrovišta posmatrao Holidejevu tuču sa Džesom Mastersonom. Prema tome, bilo ih je, u stvari, dvojica koji su hteli da pobegnu odavde. Kada bi samo mogao da zadobije Holidejevo poverenje i da ga navede da udruže snage u napadu na Aldovu i Džejsovu poziciju, jedan od njih bi se sigurno probio.

A Doban je znao ko bi taj bio. On bi imao konja, vodu i hranu, i odjahao bi. Kada bi povratio snagu, on bi se jedne noći vratio nazad, uzeo Mersi i odveo je sa sobom.

Pri pomisli na nju osmehnuo se. Ona je bila od glave do pete žena, mlada i strasna. Od prvog momenta kada su se videli, ona ga je privukla, a on je znao da i ona oseća

isto. Ali, ostali su ih držali razdvojene. Ruf Masterson ga je naterao da pomogne Džejsu i Aldu u građenju tri odvojene kolibe, po jedne za svaku od triju sestara, dok su Ruf, Džejs i Aldo živeli u jednoj zajedničkoj kolibi. Bilo je govora o tome da se Doban oženi sa sve tri žene. Nekoliko meseci kasnije, kada bi tri sestre bile trudne i kada Doban više ne bi bio potreban, oni bi ga sigurno ubili.

U to je Doban bio sasvim siguran. Mastersonov suludi plan da izgradi svoje novo carstvo i da ga naseli svojim potomcima, nikako nije uključivao Dobana. Oni mu sigurno ne bi dozvolili da posle toga ostane u životu i da priča o onome što je doživeo. Oni bi ga se otarasili, posle toga bi opet uhvatili nekog slučajnog lutalicu i ponovo izveli istu proceduru.

Kada se setio poslednje noći provedene u njihovom logoru, znoj mu je orosio čelo. Umoran do iscrpljenosti povukao se u šator koji su mu dodelili i dok se on uljuljkivao u san, čuo ih je kako održavaju sastanak. Toga dana poslednja od tri kolibe bila je završena i, kao i kod dve prethodne, on sam obavio je najveći deo posla pod nadzorom Džejsa i Alda. Bio je veoma umoran i nije mogao ostati budan čak i da je hteo. Nešto kasnije, kada se iz dubokog sna probudio, trebalo mu je dosta vremena da shvati da je Mersi došla u njegov šator i da leži pored njega. Davši mu znak da ćuti, ispričala mu je kako će ritual koji prethodi venčanju početi sledećeg jutra i kako ona nije sasvim sigurna da želi da ga deli sa svojim sestrama.

Uzbuđen njenim toplim, mekanim, podatnim telom, Doban je pomislio kako ima prava da ubere neku nagradu za uloženi trud, ali je tog trenutka Ruf Masterson uleteo u šator, izbacio Mersi napolje i zajedno s Aldom i Džejsom počeo da ga tuče. Doban je nekako uspeo da im pobegne i uputio se u ovaj pusti deo doline. Skrivao se puna dva dana dok se oporavio od batina koje je dobio. Od tada nije video Mersi i baš tog jutra pre Holidejevog dolaska njegovi neprijatelji su ga ponovo lovili i zamalo što ga nisu uhvatili kada se nalazio nadomak izvora. Dok je bežao nazad ka svom skrovištu u divljini, Ruf Masterson je doviknuo za njim da ga Mersi i ostale žene ne žele i da će morati da umre.

Doban je protrljao grubim rukama malje na prsima i zagledao se u nebo posuto zvezdama. Pitao se da li u tim krajevima, ili bar u toj dolini, ikada pada kiša. Sećao se da je u retkim prilikama kada mu je bilo dopušteno da zbog seče drveta napusti Mastersonov logor, bio iznenađen plodnošću zemlje južno od logora. Bila je to najraskošnija i najlepša dolina koju je ikad video u svom životu i mada je Masterson nagoveštavao da Dobanu može biti dopušteno da ostane i postane jedan od članova njihove porodice, bio je upozoren da zemljište na jugu spada van granica dopuštenih za njega.

Nije se protivio toj zabrani zbog toga što je u logoru bilo u izobilju dobre hrane i pića od voća a i zbog toga što se skrivao od šerifa i potere koja ga je gonila. U ovom zabačenom mestu našao je vrlo pogodno skrovište. Svakako da bi voleo da s vremena na vreme okuša dobrog viskija i da je priželjkivao neko bolje društvo, ali, konačno, tu

je bila Mersi koja ga je krišom dodirivala rukom i gledala ga toplim pogledom dajući mu na znanje da će njihov čas uskoro kucnuti.

Doban je ustao na noge osećajući da ga svaka koščica boli. Stomak ga je već boleo od nedostatka hrane, a grlo mu je bilo skoro razoreno od žeđi. Znao je da neće izdržati još jedan dan i da te noći mora nešto učiniti ili će umreti. Izmileo je iz svoje pećine i otpuzao do ivice prevoja. Otkako je čuo hitac, koji je naterao Holideja da se povuče dalje od izvora, sve je bilo vrlo tiho.

No ipak, znao je da su Džejs i Aldo na straži, i da su spremni da pripucaju i ubiju ga. Pažljivo je odabrao svoj put duž kamenitog prevoja, osećajući da topao i suv noćni vazduh izvlači iz njega poslednje ostatke snage. Želeo je da legne i zaspi, ali je znao da se nikada više neće probuditi ako popusti i to učini. Morao je stoga da nastavi dalje, da nađe Holideja i ubedi ga da im obojici pomogne.

Negde na polovini padine Doban je odjednom zastao. Kao i uvek na severu, zapadu i istoku, gde se nalazila gola mrtva pustinja, nije se čuo nikakav šum. No, sa južne strane možda i Mastersonovog logora, čulo se neko potmulo prigušeno udaranje. Taj šum čuo se i pre nekoliko minuta, pa je i sada posle nekoliko trenutaka prestao i mrtva tišina je ponovo ovladala. Doban se počešao rukom po vratu i sa iščekivanjem nastavio da osluškuje.

U tom trenutku negde ispod njega začuo se glas. — Ni koraka dalje, mister. Bežite što dalje od mene.

Doban se okrenuo oko sebe zureći u tamu.

— Holidej? — zapitao je.

— Šta mislite, da se od zalaska sunca broj stanovnika u dolini uvećao, Dobane?

— Vi me znate? — zapitao je Doban bojažljivo zakoračivši još nekoliko koraka ka Holideju.

— Znam dovoljno da bih vam rekao, mister, kako ću vas ustreliti bez razmišljanja ako pridete samo još jedan korak.

Doban je zastao zureći namršteno u mrak, a prsti su mu se skupljali i širili otkrivajući njegovu želju da Holideja ščepa za gušu i da ga udavi.

— Mi... moramo da razgovaramo — rekao je Doban trenutak kasnije sasvim tiho, kao da se bojao da ga neko drugi može čuti.

— Nemamo mi o čemu da razgovaramo, Dobane — ponovio je Holidej. Ustao je ljut jer se setio da mu je ovaj čovek ukrao večeru i da mu je Mastersonova grupa ukrala konja i ćebe. Nije mogao da spava zbog žeđi koja ga je mučila i proklinjao je činjenicu što je u Pardou popio nešto više viskija nego što je bio njegov običaj. Bio je uz to još i gladan, ali više nego sve drugo ljutilo ga je to što nije mogao da ode odavde kuda hoće i da radi ono šta hoće.

— Kažem vam da imamo, Holideje. Do vraga, videli ste one ljude. Oni me drže u klopci već više od tri dana i za to vreme nisim ništa ni jeo ni pio.

— Ja sam ulovio dva zeca — podsetio ga je Holidej ne želeći da nastavi razgovor, ali nastavljajući ga ipak u nadi da će od progonjenog čoveka saznati nešto korisno.

— Jeste, ulovili ste ih, ali sa druge strane pojila. Videli ste ovaj predeo, pa mi onda recite kako je

tako nešto uopšte moguće... da na jednoj strani bude pravi raj, a da na drugoj nema ničeg sem peska, stenja i zmija.

— Priroda je čudna ponekad — rekao je Holidej.

Doban je neko vreme čutao i dodirivao nadlanicom svoje ispucale usne.

Zatim je ponovo pošao prema Holideju da bi na zabranu bio upozoren metalnim zvukom zapinjanja obarača na revolveru.

— Do vraga, Holideje, i vas su gurnuli u isti položaj kao i mene. Saslušajte me, hoćete li? Nalazim se ovde u pustinji već tri dana i tri noći. Mogu da vam kažem kako nema drugog izlaza sem onog koji vodi pored izvora. Kao i ja, i vi ste sigurno promašili put za Krid i zalutali ovamo. I vi ste sigurno videli brda, je li tako?

Holidej je priznao da jeste. Pošto je napustio Lizi Koglan, nije mu uopšte bilo važno kuda ide, ukoliko ga put vodi što dalje od Pardoa. Jašući bez cilja, u jednom trenutku našao se u preriji, da bi odmah posle toga nestalo trave, drveća i svega drugog i da bi počeo da duva vetar, vreo kao da dolazi iz pećnice. I tako, umesto da nastavi prema zapadu, što je bila njegova namera, pojahao je prema nizu brežuljaka koje je ugledao. Prošao je kroz neki uzani prolaz i nešto kasnije našao izvor. A tada je došao u sukob sa Mastersonovom bandom.

— Šta je na severu i istoku — zapitao je Dobana.

— Ništa drugo sem peska, Holideje. Ne lažem vas. Mislite li kako bih se zakopao ovde sa ovim ludacima da sam mogao da izbarim?

Holidej je razmislio o njegovim rečima i zaključio da niko ne bi bio toliko lud da tako postupi.

— Masterson kaže da ste pokušali da ga pokradete, Dobane.

Doban se gorko nasmejao. — Da ga pokradem? Kako bi neko mogao tako nešto da izvede. Svakog sekunda u toku dana i noći jedan od tih ludaka držao me je na nišanu. Čak i onda kada je Masterson otkrivao svoj oltar i okupljao ono što je nazivao svojim stadom, uvek je u blizini bio neko od njih spreman da mi rascepi glavu sekirom ili da mi ispali metak u leđa.

— Masterson je pominjao i neke žene — rekao je Holidej tiho.

— Tačno je, tu ima i žena. Ima ih tri i mnogo su zgodne, a pretpostavljam i vrlo temperamentne.

— Ponudio mi je takođe krzna i zlata: dovoljno toga da uživam do kraja života.

— I ja sam imao sličnu ponudu — odvratio je Doban.

— I nije vam se dopala, Dobane?

— Nešto mi se dopalo.

— A šta nije?

— Nije mi se dopalo ono što se odnosilo na njih tri — rekao je Doban.

Holidej je nabrao obrve. Već je zaključio da su Masterson i njegovi pomagači suludi ljudi. Po Dobanovom pričanju i ponašanju i o njemu nije imao bolje mišljenje. Ili je taj utisak možda dolazio otuda što Doban tri dana nije ništa jeo i pio, i što je bio progonjen kao divlja zver.

— Kako bi bilo da mi to malo bolje objasnite, mister — predložio je Holidej. — I ako mi to bude izgledalo razumno, možda ću vam dozvoliti da priđete bliže kako bih vas bolje osmotrio.

— Mogu samo da vam kažem

ono što je istina, Holideje. Ja sam zalutao ovamo i neko mi je prišao s leđa, udario me po glavi i oborio iz sedla. Kada sam se osvestio, pored mene su stajale nage tri mlade žene. Pomislio sam da sam mrtav ili da možda sanjam, ali mi je bol u glavi govorio da ne sanjam i da nisam u raju. Onda se pojavio Ruf Masterson, udaljio žene od mene, pa su on Džejs i Aldo seli i počeli me ispitivati o tome odakle dolazim, zašto sam i kako došao u ovu dolinu. Ispričao sam im sve tačno onako kako se desilo. Ne znam da li su mi poverovali ili ne, ali od tada pa nadalje bio sam zatvoren u šatoru gde sam se znojio skoro do smrti. Ali, priznajem da su me dobro hranili i da je bilo vode u izobilju, pa sam i ja mirovao i vrebao trenutak da se dočepam konja i kidnem odavde. Onda su trećeg dana sva trojica ponovo došli k meni i rekli mi da sam prihvaćen. Trebalo je samo da svakoga dana čitam Bibliju, i to uveče i ujutru, i da im pomognem da izgrade tri brvnare za njihove žene. Smatrao sam da je to sasvim u redu, da će to biti neka vrsta naknade za hranu i boravak, pa smo tako izgradili te tri brvnare, a ja sam obavio najveći deo teškog posla. Za to vreme Ruf Masterson je odvagao činjenice za i protiv, i odlučio da ja treba da se oženim sa njegove tri kćeri...

— Sa sve tri? — zapitao je Holidej.

— Da, sa sve tri. Čeriti, Glori i Mersi Masterson trebalo je da postanu gospođe Džejka Dobana broj jedan, broj dva i broj tri. — Doban se prazno nasmejao. — Šta mislite o tome, Holideje? Do đavola, ne mislim time da kažem kako ne volim žene. Ali, da imam tri zakonite žene od kojih sa dvema ne mogu da se složim, nije bilo po mom ukusu. Sem toga, najmlađa Mersi je zaista lepa kao slika, a ona mi je rekla da me želi samo za sebe, što je odgovaralo i mojim željama. Onda je sledeće noći Mersi došla u moj šator i mi smo... baš smo počeli da se milujemo kada su se muškarci sručili u šator i skoro me isprebijali do smrti. Pobegao sam i od tada, već puna tri dana, oni me love, muče glađu i žeđu vrebajući priliku kad će me ubiti kao žrtvenu životinju.

Holidej se oslonio leđima na toplu stenu i liznuo usne. U nekoliko mahova u životu je ostao toliko bez sreće da je založio svoje stvari, pa čak i tabakeru da bi time mogao odigrati partiju pokera, ali nikada nije prodao ili založio svoj revolver. Ipak, u ovom trenutku bio je spreman da proda čak i revolver za krčag hladne vode.

— A zašto bi vas on prisiljavao da se oženite sa sve tri njegove kćerke? — zapitao je Holidej.

— Zbog njegove sulude religije, ili kako se to već zove, po kojoj svi ljudi koji budu živeli snjim moraju biti njegovi potomci. Zato je odlučio da iskoristi svoje kćeri kao začetak novog naroda. Pretpostavljam da je smatrao kako će, ako sve tri ostanu gravidne, to biti početak uspeha. Ali, onda mu ja više ne bih bio potreban!

— Svaka žena može imati i više dece — primetio je Holidej.

— Znam to, Holideje. Ali, Masterson nije hteo da svi njegovi unuci imaju jednog oca. Nameravao je da počne sa mnom, a onda da me se otarasi, zatim da uhvati nekog drugog putnika, posluži se njime, a onda se otarasi i njega. I ta-

ko redom. Čeriti i Glori su voljne da izvrše njegov plan jer ih je on jednostavno zaludeo. Ali, Mersi je protiv toga. Zbog toga je i htela da pobegne sa mnom.

— A šta je sa Džejsom i Aldom? — zapitao je Holidej.

— Aldo je pretrpeo povrede kada je pre dve godine pao s konja i nije više u stanju da oplodi ženu, tako bar on kaže. Masterson ga je zadržao zato što je jak, što je dobar lovac i što je sposoban samo za ono što mu Masterson kaže. Pored toga, on nije pretnja ženama i ne može mu praviti neprijatnosti.

— A Džejs?

— On je njihov brat, zar ne? — odgovorio je Doban kratko — Do vraga, oni su možda luckasti, ali ipak ne bi dopustili rodosrnavljenje među sobom. Sem toga, Ruf ima planove i za Džejsa, i govorio je da će čim njegove kćeri zatrudne, dovesti neku ženu i za Džejsa. Naravno, čim bude zajednici podarila dete i sa njom bi bilo isto što i sa očevima.

— Vi ste ludi, Dobane — dobacio mu je Holidej. — Ali, moram vam priznati da ste mi sve savršeno jasno rekli.

— Sve je to istina, Holideje — doviknuo je Doban. — Morate mi verovati. Setite se onoga što su vam rekli. Kakav drugi odgovor postoji za to što su vas pustili da odete i što su uzeli vašeg konja i zadržali vas ovde u zarobljeništvu, ako ne da im je namera da me ubiju zato što sam pokvario planove Rufu Mastersonu i što mi više ne mogu verovati. Kažem vam, oni su vas pažljivo posmatrali dok ste se tukli sa Džejsom i zaključili su da u vama ima onoga što je njima potrebno. Vi ste visoki, snažno građeni, niste nimalo glupi i čak ne izgledate loše. Ja ću možda preživeti još ovu noć, a onda će mi se od žeđi pomračiti svest, pa ću otvoreno poći do izvora. Oni će me ubiti kao psa i ostaće u zasedi da čekaju trenutak kad se vi budete pojavili iz skrovišta. Uhvatiće vas, odvešće vas u njihov logor, hraniće vas i pojiće vas, oženiće vas Mastersonovim kćerima i kada ispunite svrhu zbog koje su vas uzeli, oni će od vas napraviti mamac za medvede.

Dok Holidej je obrisao graške znoja sa čela. Mučilo ga je neprijatan osećaj da je ono što je Doban govorio čista istina. A ako je to bila istina, šta je onda valjalo raditi?

— Prišli ste bliže nego što sam hteo, Dobane — rekao je Dok tiho — ali ne bih vam savetovao da pokušate da me iznenada napadnete. U ovoj dolini nemate ni jednog prijatelja. Zapamtite to.

Promuklo gunđanje otelo se iz Dobanovog grla, a onda se begunac došetao preko kamenite čistine i stao blizu Holideja odmeravajući ga tmurnim pogledom.

— Vi i ja udruženi — promrmljao je. — To je naša jedina šansa.

Dok Holidej ga je pobliže osmotrio i ono što je video pri slaboj svetlosti zvezda nateralo ga je da uzdrhti. Ne samo da je Dobanova košulja sa strane bila krvava nego je i njegovo lice bilo sa bezbroj modrica, krvavih podliva i zagnojenih posekotina. Nos mu je bio prelomljen i podnaduo u korenu, a obrazi su mu bili naduveni, tako da su se skoro spajali sa čupavim obrvama i oči su mu se videle samo kao uzani prorezi. Usta su mu bila naduvena i usne raspuknute na nekoliko mesta, jedno rame mu je bilo spu-

šteno niže od drugog, a leva ruka mu je mlitavo visila.

Holidej je spustio revolver i zviznuo. — Nisu baš bili nežni sa vama, mister, zar ne?

— Smrdljive hulje. Ja sam mogao da izađem na kraj sa Džejsom, a takođe i sa Aldom ako bi mi bila pružena poštena šansa, i oni su to dobro znali. No, sva trojica istovremeno, bilo je suviše čak i za mene.

— A jesu li žene stajale i gledale šta se događa? — zapitao je Holidej.

Doban je odrečno odmahnuo kosmatom glavom. — Ne, one su se udaljile, verovatno da bi otišle i klečeći na oltaru zahvalile svevišnjem što je jednog nevaljalog skitnicu stigla pravedna kazna.

— I Mersi Masterson? — zapitao je Holidej.

— U njoj teče mnogo Mastersonove krvi.

Holidej je ustao pazeći sve vreme da bude van domašaja ogromnih Dobanovih ruku. Zagledao se preko kamenite padine prema izvorištu. U celoj dolini nije se čuo nikakav šum, a nebo osuto zvezdama bilo je bez oblaka. Današnji dan bio je jedan od najtoplijih koje je doživeo u toku nekoliko meseci i naslućivao je da sutra neće biti ništa bolje.

— Imate li neku ideju kako da se izvučemo, Dobane? — zapitao je konačno.

Doban ga je pogledao sa više živosti u očima. — Znači li to da ste sa mnom, Holideje?

Holidej je slegnuo ramenima i pokazao na predeo iza sebe. — Verujem, mister, ako postoji izlaz iz ove doline, da ćete ga vi naći. Pošto ne žudim da ovde ostanem duže nego što moram, spreman sam da potpomognem svaki plan sa kojim biste mogli izaći.

— U redu onda — rekao je Doban. — Oni će neprekidno motriti, Holideje, i vrebaće da me usmrte. Što se tiče vas, verujem da ste za sada bezbedni jer ste im potrebni. Prema tome, treba da njihovu pažnju skrenemo na vas, što bi meni pružilo mogućnost da prodem pored njih. Možda bi bilo zgodno da pri tome imam vaš revolver kojim bih se donekle štitio.

Holidej se nasmejao sarkastično. — Možda bi uz to bilo zgodno da odmah počnem da pravim svoj nadgrobni spomenik, Dobane.

Doban je opsovao sebi u bradu.

— Pa dobro, predložite i vi nešto! — zabrundao je, a onda se zakašljao.

Holidej je ćutao i mirno čekao da napad kašlja prođe, a onda je rekao. — Ono što u svakom slučaju neću predložiti, to je da vam dam moj revolver i da stavim svoj život u vaše ruke. Mislite li da sam tolika budala?

— Znam da niste, Holideje. Ali, koji drugi izlaz postoji? Džejs je u stanju da pogodi zmiju u oko, a Aldo može onom njegovom sekirom raspolutiti čoveku glavu na razdaljini od sto metara. Što se tiče Rufa Mastersona, on smatra da je ljudska žrtva, bez obzira ko je u pitanju, poen u njegovu korist. Zatim, tu su i žene. One nisu vaspitane samo da rađaju i gaje decu već i da budu neka vrsta čuvara Mastersonove religije i ako bude potrebno, one će vam iskopati oči.

Doban je prešao rukom preko svog izobličenog, izubijanog lica i izgledalo je kao da je za trenutak klonulo povio leđa. Holidej je sumnjao da se njegov sagovornik pra-

vi slabijim nego što u stvari jeste i čvršće je stegao dršku svog šestometka. Nije želeo nikakvo iznenađenje. Nije hteo da tu budalu ubije, ali ako bi u pitanje došao njegov opstanak, on se ne bi ustezao da i to učini. Uzmakao je nekoliko koraka nazad i ponovo pogledao niz kamenitu zaravan prema izvorištu čija se površina presijavala pri slaboj svetlosti zvezda.

— Pa lepo, šta kažete na ovaj plan? — zapitao je Doban trenutak kasnije. Idući za svojim mislima, počeo je da crta štapom po zemlji. Dok je izlagao svoj plan, nije gledao u Holideja. — Poći ćemo svaki za sebe, pretvarajući se da je među nama došlo do razlaza: ja ću vas gađati kamenicama i granama i pobeći ću nekuda, a vi ćete ispaliti nekoliko hitaca. Sve vreme ići ćemo u krug, sve dok negde pred zalazka sunca ne budemo prišli sasvim blizu izvoru, ali toliko daleko jedan od drugoga da nas u isto vreme ne mogu pogoditi.

Digao je pogled i njegove duboko usađene oči gorele su od oduševljenja.

— Ali, ja bih morao da budem bolje prikriven nego vi, jer je njihov cilj da me ubiju čim me ugledaju. Vi biste mogli da se privučete od onih stena iza izvora. Odatle biste mogli da me štitite, a ja bih se sjurio dole da vam se pridružim. Tako bismo se bar dočepali vode.

Pomisao na vodu naterala je Holideja da lizne usne. Nije ga iznenadilo kada je pod jezikom osetio da su već ispucale. Pogledao je još jednom prostor između njih i izvora. Dosta daleko na padini nalazila se jedna skupina stena, a nešto ispod toga još nekoliko stena. Između tih stena videlo se neko osušeno drveće, a iza svega toga velika gomila kamenja i odronjene zemlje, što je ukazivalo da je nekada na toj strani doline bio glečer ili nešto slično. Verovao je da će ako pokušaju da Dobanov plan izvedu pod zaštitom mraka, kod izvorišta naći dovoljno zaklona koji će im pružiti šansu da ostvare ono što hoće... Postojala je, ipak, jedna prepreka.

— Koliko dugo možete još izdržati, mister? — zapitao je Holidej Dobana.

Doban ga je prkosno pogledao. — Posle svega što sam preživeo, Holideje, i imajući u vidu šta mogu da dobijem, izdržaću pola časa a možda i duže. Moram da se dočepam te vode i niko me neće zadržati..., čak ni vi.

Holidej se naslonio leđima na jedno suvo deblo i ozbiljno se zagledao u svog sagovornika. Još nije bila ponoć, što znači da su imali dovoljno vremena. Ako budu imali sreće, na nebo će se navući oblaci i zakloniti zvezde i mesec. Ali, dok je razmišljao o toj mogućnosti, pun mesec izronio je iza horizonta i ceo predeo okupao blistavom srebrnastom svetlošću.

Doban je očajnički jauknuo, pao na kolena i počeo pesnicama da udara po tvrdom tlu.

Holidej ga je gledao i setio se onog sličnog slabog zvuka koji je pre kratkog vremena dopirao iz Mastersonovog logora. Izvadio je cigaru i tabakere, pripalio je i odmah osetio smirujuće olakšanje. Počeo je da razmišlja samo o tome da mora preživeti.

IV

Negde oko podne, Natan Koglan se kao oluja stuštio u zatvor u Pardou i tamo zatekao šerifa Džima Tumija koji je sedeo za pisaćim stolom, sa puškom na njegovoj izgrebanoj ploči i čuturicom za vodu na usnama.

— Nema vremena za sedenje, Tumi — grmnuo je Koglan. — Moraš da ustaneš i da pođemo.

— Da pođemo gde? — zapitao je Tumi. Kao i uvek, i sada se pribojavao vlasti koju je Koglan uživao u toj oblasti, ali dan je bio tako topao da ga ništa sem eksplozije bureta baruta ne bi moglo podići iz stolice.

— Za Holidejem, vrag te odneo!

Tumi je zakolutao očima i utonuo dublje u svoju stolicu. Digao je čuturicu iznad glave i prosuo po sebi malo vode puštajući da mu se ona sliva niz lice na košulju i sto.

— Holidej je davno otišao i sada je daleko — rekao je. — Nisam hteo da se mešam kada ste ga odvukli na vešanje, ali čuo sam da mu je tvoj sin doturio revolver i da je tako uspeo da pobegne.

— Holidej je držao mog dečka na nišanu, Tumi, i ne usuđuj se da tvrdiš nešto drugo. On je gadan lupež i nitkov, i ukoliko pre ga dovedeš ovamo da ga obesimo, utoliko bolje će biti za ovu pokrajinu. Ideš li ili ne?

Tumi se nagnuo napred i privukao sebi otvorenu svesku. Iz džepa košulje izvadio je olovku i ovlažio vrh između usana.

— Kakva je optužba? — zapitao je.

— Silovanje, vrag te odneo! Šta drugo je taj skot mogao da uradi?

Tumi je ispisao tu reč u svesku.

— A ko je silovan, Koglane? — zapitao je.

Koglan je prišao do pisaćeg stola i oslonio se stisnutim pesnicama na dasku. Nagnuvši se napred uneo se licem Tumiju u lice.

— Sigurno ne ja, Tumi.

— A ko onda? — Tumijev glas zvučao je očajno dosadno.

Koglan je pružio ruke i dohvativši šerifa za košulju, upola ga izdigao iz stolice.

— Moja kći, ko drugi?

Tumi se izvukao iz njegovih ruku i rukavom obrisao znoj sa čela. U njegovim hladnim očima blesnula je iskra ljutine.

— Koliko sam čuo, Koglane, ona je svojevoljno otišla u Holidejevu sobu, a kada je Dejs Muni to saznao pomahnitao je i potegao revolver na Holideja, na svoju nesreću.

— Ne govorim o tome, vrag te odneo! — dreknuo je Koglan i svom snagom udario pesnicom po stolu. — Govorim o događaju od prošle noći. Upao je na tuđe imanje, provalio u kuću i silovao moju kćerku.

Tumi je brzo digao ruku do usana da bi prikrio osmeh. Taj Holidej je zaista bio pravi pustahija i da se nije radilo o njegovoj nadležnosti, čak bi Tumiju bio simpatičan. Usudio se da se vrati nazad i uzme svoje stvari koje su mu bile oduzete; prevario je pri tom trojacu hulja u ćeliji i naveo ih da se sami otkriju, i zatim odjahao ne bacivši više ni pogled za sobom. Potom je našao hrabrosti da poseti Lizi Koglan. Pomislivši na prsatu mladu ženu čije su jedre grudi privlačile poglede svih muškaraca u gradu, Tumi je duboko uzdahnuo.

Zatim je promucao. — Znači da Lizi podnosi tužbu, Koglane zar ne?

Koglan ga je odmerio besno isko-

lačenim očima. — Ona je na ranču i ostaće tamo gde je. Tamo je i moj sin da spreči Holidejev povratak. Prema tome, ne brini za njih i ostavi se tog piskaranja, već sedlaj konja i jaši. Lenjivci kao što je Holidej ne jašu brzo, pa ćemo ga lako uhvatiti.

Tumi je odbacio olovku i ustao. Zagledao se na drugi kraj zatvora, gde su pored rešetaka ćelije jedan do drugoga stajali Kob Blejni, Džad Druri i Ol Lampert. Nešto ranije toga dana Ben Kulard ih je svu trojicu identifikovao kao ljude koji su ga napali, opljačkali njegov salun i doveli ga u ruke doktora Šoa. Čim okružni terenski sudija bude došao, Tumi je nameravao da ih izvede pred sud.

— Šta misliš da bi trebalo da uradim sa ovim nevaljalcima, Koglane, za vreme dok budem na terenu u potrazi za vetropirima kao što je Holidej — zapitao je Tumi.

Natan Koglan se okrenuo na petama i zagledao se u trojicu lupeža.

— Ko su oni? — zapitao je Koglan.

— To su trojica razbojnika koji su pre nedelju dana opljačkali Dždro Planta u Milicentu, a onda su dojahali u naš grad isprebijali i opljačkali Bena Kularda. Po mom mišljenju, oni zaslužuju moju pažnju više nego taj Holidej.

— To su presne laži — povikao je Kob Blejni. Pogledao je otvoreno u oči Koglanu i progovorio nešto blažim, pitomijim glasom. — Sto mu gromova, mister, recite nešto u naše ime ovom ludom čoveku, hoćete li? Posle toga, ako nas pusti, pojahaćemo konje i poći ćemo sa vama da uhvatimo tog prokletog nasilnika. Kunem vam se da hoćemo.

— Ne slušaj ih — rekao je Tumi, ali se Koglan, pošto je pažljivo osmotrio zatvorenike, približio rešetkama ćelije.

— Vi niste kradljivci konja, zar ne? — zapitao je. Tumi je priskočio, ali ga je Koglan izpruživši levu ruku zadržao na odstojanju.

— Ni u kom slučaju — slagao je Kob Blejni.

— Niste ni kradljivci stoke.?

Blejni je digao lice prema tavanici i pobožno zakolutao očima. — Koglane, mi smo kauboji i radimo za onoliko koliko dobijemo. Sva trojica gajimo poštovanje prema ljudima koji su naselili i kultivisali ovu pokrajinu i koji su nam život u njoj učinili boljim i lepšim. Pa čujte, da nije bilo ljudi kao što ste vi, Koglane...

— Otkud znate da sam ja rančer? — zapitao je Koglan ne dajući mu da završi rečenicu.

Blejni je za trenutak zastao nespreman, a onda odgovorio. — Zar nismo maločas čuli da ste optužili nekog skitnicu da je silovao vašu kćer na ranču?

Koglan je promumlao nešto u znak da prihvata odgovor, a onda nastavio da postavlja pitanja. — Pretpostavljam da niste ni razbojnici?

— Ne. Zaklinjem se na Bibliju da nismo — odgovorio je Blejni nedužno.

Koglan ga je podozrivo pogledao, ali se ipak okrenuo Tumiju. — Hoću li mi ove ljude predaš na moju odgovornost, Tumi. Odmah.

Tumi ga je zablenuto pogledao. — Šta da uradim, Koglane?

— Čuo si me, Tumi. Ja sam u nemogućoj situaciji, a nemoguća situacija iziskuje vanredne mere — izvukao je revolver i uperio ga u šerifa. — Daj ovamo te ključeve.

Tumi je energično odmahnuo glavom i ustuknuo. — Ni za živu glavu i nemoj misliti da ćeš me uplašiti i naterati da pustim te hulje, Koglane. I znaj da ti ovo neću zaboraviti.

— Ne dajem ja ni pet para na to da li ćeš ti nešto zaboraviti ili nećeš, mister — grmnuo je Koglan sada već crven u licu. Pritisnuo je cev revolvera Tumiju na bradu i prinudio ga da ustukne do pisaćeg stola. Zatim je žurno zgrabio svežanj ključeva sa kuke na zidu i pošao prema ćeliji. Nadvladan besom Tumi je skočio za njim, ali ga je Koglan ošinuo revolverom po licu.

— Do đavola, Tumi, moram da uhvatim Holideja. Zar ne možeš to da shvatiš.

U tom trenutku Tumi već ništa više nije mogao da shvati, jer su mu noge klecnule i on je glavom udario o ivicu stola. Pao je na pod a iz velike rane na čelu potekao mu je mlaz krvi.

Praćen nestrpljivim pogledom Kobа Blejnija, Natan Koglan je požurio do prve ćelije i jedan za drugim isprobao nekoliko ključeva iz veze dok konačno nije naišao na onaj koji je odgovarao. Brava se uz škljocanje pomerila i Koglan je širom otvorio vrata ćelije. Nije imao dovoljno vremena da se skloni u stranu jer su, istog trenutka kada je otvorio vrata, Blejni, Druri i Lampert jurnuli iz ćelije i odgurnuli ga u stranu. Koglan je izgubio ravnotežu i pružio je ruku da se uhvati za gvozdenu rešetku ćelije. U tom trenutku je Džad Druri, najmanji i najopasniji od trojice uhapšenika, istrgao revolver iz Koglanove ruke i zamahnuvši visoko, svom snagom ga spustio Koglanu na glavu. Ne pustivši ni glasa, Koglan se srušio na pod.

Blejni je izvirio i proverio šta se događa na ulici, a zatim se vratio nazad i pogledao šerifa Džima Tumija koji je klečao na podu i ječao držeći glavu stisnutu okrvavljenim šakama.

Blejni je pritrčao pisaćem stolu i jednu za drugom počeo izvlačiti fijoke sve dok nije našao njihove revolvere. Pošto je podelio revolvere svojim drugovima i pošto je pripasao svoj široki opasač, dograbio je Tumija za okovratnik i povukao ga preko odaje. Ubacio ga je u ćeliju, a zatim odvukao tamo i Koglana, zatvorio vrata, zaključao bravu i izvadio ključ.

Za to vreme Druri je pretražio ostale fijoke i u jednoj našao novac koji su prethodne večeri opljačkali od Bena Kularda. Strpavši novac u džep košulje, pridružio se Olu Lampertu koji je stražario na zadnjim vratima, a u tom trenutku i Blejni je žurno pošao prema izlazu.

Baš u tom trenutku Natan Koglan je ustao na noge i lica umrljanog krvlju zavitlao pesnicama prema beguncima, vičući pretećim glasom. — Osvetiću vam se za ovo, nitkovi, makar vas gonio do kraja života. Potrošiću i poslednji dolar koji imam iznajmljujući ljude koji će vas goniti. Neće biti nijednog kutka na ovoj zemlji gde ćete moći da se sakrijete.

Druri je sačekao dok su Lampert i Blejni izašli na zadnja vrata, a onda je izvukao revolver i ispalio dva hica prema ćeliji. Oba kuršuma pogodila su Koglana u prsa i Kob

Blejni se okrenuo, dotrčao nazad i zgrabivši Drurija za ruku, žestoko ga prodrmusao. Nije žalio Koglana, ali nije hteo da izaziva uzbunu. Košulje poprskane krvlju koja je linula na rane, Natan Koglan se srušio licem prema podu ćelije.

— Prokleta budalo, Druri! — povikao je Blejni i zamahnuo pesnicom da svog malog saučesnika sravni sa zemljom, ali je u tom trenutku Ol Lampert povikao i potrčao prema štali. Uzbunjeni tim povikom, Druri i Blejni su pogledali niz ulicu i ugledali gomilu građana koji su jurili prema njima sa revolverima u rukama.

Blejni je gurnuo Drurija niz stepenice i sam potrčao za njim, i kada je Lampert osedlao svog konja i vinuo se u sedlo, nekoliko nasumce ispaljenih hitaca zarilo se u tanak zid štale.

Blejni je doviknuo Lampertu da zadrži građane dok on i Druri osedlaju konje, ali kada je paljba postala žešća, Ol Lampert je mamuznuo konja i pobegao ulicom koja je vodila pored zatvora. Videvši to, Blejni se vinuo u sedlo i poterao svog konja za Lampertovim. Tek što je izjurio iz štalskog dvorišta, praćen Drurijem koji nije prestajao da sipa psovke i kletve, zasula ih je kiša kuršuma. Druri je skoro bio izbačen iz sedla kuršumom koji ga je pogodio visoko u levo rame, ali je uspeo da se održi uhvativši se za konjski vrat i tako jašući poterao je svoje kljuse bodreći ga mamuzama.

Blejni je imao sreću da kroz kišu kuršuma pođe neozleđen i brzo je dostigao Lamperta koji je sa bezbedne udaljenosti uzvratio vatru na građane. Blejni je usporio svog konja kada je prišao Lampertu nadomak, a onda je, široko razrogačivši oči i sipajući psovke i pogrde, ispraznio svoj revolver na druga u razbojništvu. Lampert je kriknuo, zabacio ruke iznad glave u samrtnom grču i glavačke se srušio iz sedla. Druri je protutnjao pored njih, uspeo da izbegne Lamperta oborenog na zemlju, a onda nastavio da jaše punim trkom praćen Blejnijem. Kada su stigli do kraja ulice, pucnjava je prestala, ali oni su nastavili da i dalje besomučno gone svoje konje sve dok nisu stigli do izlaza iz grada.

Tek tu je Druri usporio trk i sačekao da ga Blejni stigne. Kada mu je ovaj došao nadomak revolvera, ovaj je potegao šestometak i uperio ga na Blejnija.

Kob Blejni je digao cev svog revolvera prema Druriju kao odgovor na njegovu pretnju i prosiktao.

— Hoćeš i ti da dobiješ svoje Džade?

Džad Druri ga je neprijateljski gledao. Grudi su mu se uzburkano dizale i spuštale, a znoj je potokom tekao niz njegovo naborano lice.

— Ubio si Ola — prasnuo je.

— Zato što je pobegao i ostavio nas na cedilu... obojicu. Do đavola, i ti si napravio brljotinu tamo u zatvoru time što si ubio onog blesastog rančera, ali Lampert nas je ostavio da poginemo. Hoćeš li da stojiš ovde i raspravljaš o tome, ili to može da sačeka dok ne pobegnemo iz ovog ključalog lonca?

U međuvremenu, pred zatvorom se okupila grupa građana i zlikovci su znali da neće proći mnogo pre nego što neko oslobodi Tumija iz ćelije i za njima krene potera.

— Haide da bežimo, Kobe, ali časna reč, ovo nije kraj našeg ra-

zgovora. Ja i Ol smo dosta vremena jahali zajedno.

— Ovaj put je on pojahao na drugu stranu, spasavajući samo svoju kožu — odvratio mu je Blejni spremno, a zatim kajasima ošinuo konja po vratu. Dok je tutnjeći jahao kroz preriju. Džad Druri je još jednom osmotrio udaljenu gomilu u glavnoj ulici pre nego što je pošao za njim.

*

— Jeste li spremni, Holideje?

Džejk Doban, koji uprkos dvočasovnom odmoru i snu nije izgledao ništa bolje, zastao je na nekoliko koraka od Doka Holideja posmatrajući ga dok je ovaj proveravao da li mu je revolver pun. Oči su mu bile skoro zatvorene, ali on je ipak pratio svaki Dokov pokret i uprkos naporu da se koncentriše na ono što predstoji, on je neprekidno u potaji vrebao šansu da iznenadi Holideja, da mu otme revolver i da ga ubije.

No, Dok Holidej je i ranije imao prilike da se sretne sa ljudima koje očajan položaj terao na nepromišljene postupke i bio je oprezan. Ustao je na noge, proteglio se i razgibao ramena, a zatim je pošao unazad sve dok nije bio dovoljno daleko od Dobana.

— Ima suviše svetlosti — rekao je.

— Neka vrag nosi svetlost. U roku od dva časa nastupiće zora i ako do tada ne dođemo do vode, neću biti sposoban ni da govorim.

Čak i u tom trenutku disao je s naporom, a glas mu se jedva probijao između ispucalih naduvenih usana.

Holidej je po ko zna, koji put osmotrio otvoren teren pred njima. Ništa se nije promenilo od stanja kakvo je bilo nekoliko časova ranije i ništa ga nije ohrabrivalo da pred,uzme ovaj suludi pokušaj i da uleti u vatru Džejsa Mastersona i Alda Kobita. Pa ipak, znao je da će ako uzmakne, Doban uskoro postati neuračunljiv od žeđi i da ga u tom stanju može napasti, bez obzira na rizik da bude ubijen.

— Kojim putem želite da pođete, Dobane?

Doban je podrhtavao celim telom i ruke su mu mlitavo visile. — Ja ću poći prema onoj grupi stena na desnoj strani. Ako pripucaju na mene, vi me štitite.

Holidej je umorno uzdahnuo. Uprkos Dobanovom uverenju da će ga Masterson i njegovi saučesnici poštedeti, on je o svemu tome imao drugo mišljenje. Glavni razlog za njegovu nevericu bio je što se nije činilo verovatno da ti ludaci mogu očekivati kako će se neki nepoznati čovek složiti sa njihovim planovima i kako će pristati da se oženi sa tri žene i ostane u zarobljeništvu u toj dolini. Prema tome, računao je da će i njega ubiti baš kao i Dobana. Pa ipak...

— Kažite kad hoćete, mister — rekao je Dok.

Doban je klimnuo glavom i naterao sebe da prestane drhtati, a onda se pognuo. Pridržavajući se za tlo svojim ogromnim rukama, iznenada je skočio napred i pogrbljen potrčao preko otvorene zaravni. Holidej ga je pažljivo pratio pogledom i kada je već izgledalo verovatno da će uspeti da stigne u zaklon iza stena, pucnji pušaka sa dva različita mesta prolomili su noćnu tišinu.

Holidej je potegao revolver, sko-

čio na noge, iskočio iz zaklona i ispalio nekoliko hitaca najpre prema jednom mestu odakle se pucalo, a zatim prema drugom. Uspeo je da pretrči nekih pedesetak metara po otvorenom terenu pre nego što je u njegovom pravcu ispaljen prvi hitac, ali i taj hitac bio je više opomena jer se gejzir prašine dignute metkom podigao desetak stopa daleko od njega. Ali, na drugoj strani padine Doban je pao i otuda se čulo prodorno jaukanje.

Prigušujući kletvu u grlu, Holidej je nastavio da trči. Dva kuršuma zviznula su pored njegove glave pre nego što je odjeknuo glas Džejsa Mastersona i nadjačao eho ispaljenih hitaca. — Nemaš šanse, Holideje. Ostani po strani!

Holidej je video da se nalazi samo dvadesetak metara daleko od zaklona i nastavio je da trči. No, posle dva krupna skoka naglo je skrenuo na levo, napravio još nekoliko brzih skokova, a onda opet skrenuo nazad. Kuršumi su prašili svuda oko njega i on se na kraju bacio potrbuške na tlo. Prilegao je na zemlju nekih desetak stopa daleko od grupe stena i ostatak rastojanja prešao je kotrljajući se po kamenitom tlu, držeći čvrsto revolver pritisnut na prsa. Kada se dočepao bezbednosti zaklona, odmah se pribrao. Džejs i Aldo su izvesno vreme zasipali njegov zaklon kuršumima koji su se odbijali od tvrde stene, a zatim su prekinuli paljbu i duboka tišina ovladala je dolinom.

Holidej je ponovo napunio revolver i pogledao preko padine do mesta gde je video da je Doban pao. Na njegovo iznenađenje, ugledao je masivno građenog čoveka kako se s mukom diže na noge. Doban je digao ruku prema nebu i psujući iz sve glasa, šepajući pošao prema izvoru. Ponovo je puščana paljba prolomila tišinu i Holidej je video kako se Doban trgao, počeo da posrće najpre na jednu, a onda na drugu stranu, sve dok konačno nije ponovo pao na kolena. Klečeći na kolenima, ljuljao se napred-nazad jasno vidljiv na mesečini, sve dok mu poslednji hitac nije razneo lice.

Holidej je rukavom obrisao znoj sa lica i pokušao da proguta pljuvačku. Znao je da je indirektno kriv za Dobanovu smrt jer nije dovoljno uporno pokušao da ga odvrati od ove sumanute namisli. Umesto toga on je Dobana iskoristio da stigne do ovih stena, koje po danu neće biti ništa pogodnije za skrivanje nego otvorena kamenita zaravan.

— Holideje!

Holidej je prepoznao glas Rufa Mastersona.

— Holideje, čuj me. Doban je bio sumanut čovek, a sem toga i lopov do srži. Mi smo ga nazivali prijateljem i pružili smo mu onoliko pomoći koliko je to bilo moguće. Ali, on nas je izdao i zato je zaslužio da umre. Sa tobom stvar stoji sasvim drukčije.

Holidej je ustao i počeo da trese prašinu sa sebe. Izvirivši iza stene, ugledao je Rufa Mastersona na ivici lokve vode, sa puškom naslonjenom na široka prsa i bradom koja mu se spuštala do polovine grudi. Džejs i Aldo stajali su iza njega i pri jasnoj mesečini sva troiica su bili savršena meta, jedna od najboljih koje je Holidej ikada tada imao. Podigao je revolver i nanišanio.

— S tobom, Holideje, zaista želimo da budemo prijatelji i da bismo ti pokazali kako ne lažemo, udalji-

ćemo se od izvora i pustićemo te da uzmeš vode koliko god želiš.

— Zašto mi to sada dozvoljavate, a pre niste hteli? — doviknuo je Dok.

— Zato što smo hteli da te iskoristimo i namamimo Dobana. Nismo mogli dopustiti sebi da ga lovimo i da rizikujemo život pokušavajući da ga nađemo. Ti si ga upoznao i znaš kakav je to nevaljalac, podlac i lupež bio. A sada, pošto si uradio ono što smo hteli, mi smo tvoji dužnici. Dođi slobodno dole i niko neće pokušati da te zaustavi. Kasnije, kada utoliš žeđ i kada se odmoriš, treba samo da dođeš u naš logor, pa ćemo se još dogovoriti.

Holidej je video kada je Ruf Masterson mahnuo rukom svom sinu i Aldu Kobitu, a onda su se sva trojica udaljili od izvora i nestali na suprotnoj padini. Holidej se naslonio na stenu i tako oslonjen pogledao površinu pojila na kojem se presijavala srebrnasta mesečina. Bio je vrlo žedan i jezik mu je bio već toliko odebljao da je jedva mogao da guta. Čudio se kako je Doban uspeo da preživi puna tri dana i noći.

Sačekao je pet minuta i kada nije video ni znaka trojice ljudi lagano je izašao iz zaklona. Pošao je napred oprezno, sa revolverom u ruci, lutajući pogledom po travom obrasloj padini iza izvora, ali nije ništa ni video ni čuo. Stigavši do izvora, spustio se na kolena i popio nekoliko gutljaja, a zatim zaronio glavu i ramena u hladnu vodu. Zadržao je glavu potopljenu u vodu skoro ceo minut i kada se digao, ugledao je Džejsa Mastersona sa jedne strane, a Alda Kobita sa druge.

Džejs je uperio pušku u njega i rekao. — Nema više raspravljanja, Holideje, i nema više protivljenja. Ako nam se suprotstaviš, izrešetaćemo te kuršumima.

— Onda vam neću biti koristan — podsetio ih je Holidej.

— Ako nam se budeš protivio, nećemo ni želeti da te iskoristimo. Mora biti kako mi kažemo ili nikako.

Holidej je liznuo kapi vode sa usana i zaključio da je još jednom bio nedovoljno oprezan i da je napravio budalu od sebe. Pripisivao je to nemogućnosti pravilnog rezonovanja zbog velike žeđi, ali to mu je bila slaba uteha. Uostalom, možda je ova dolina za njega bila kobna jer, od momenta kada je u nju ujahao, nije mogao da se seti da je napravio nijedan koliko-toliko inteligentan i razuman potez.

Ustao je sa zemlje, a Aldo se okrenuo i pošao praćen Džejsom. Kada su bili negde na polovini padine Džejs je zastao i rekao. — Svi smo utrošili dosta vremena i energije, Holideje, i zato ćemo sada poći na počinak. Pođi za nama i videćeš da te čeka spreman šator, a isto tako i hrana. Ujutro će ti sve izgledati drugačije i videćeš da će ti biti dobro.

Holidej je obrisao vodu sa lica i vrata, i ispratio ih pogledom dok su se peli uz padinu. Skoro da nije mogao da veruje da se sve ovo zaista dešava i da stvarnost nije bila toliko stravična, mislio bi da sanja. Okrenuo se za sobom i ugledao telo Džejka Dobana kako nepokretno leži na mesečini.

Pošto se još jednom napio vode, Holidej se popeo uz padinu za Džejsom i Aldom i bez muke nastavio da ih prati duž reckavog kamenitog brdskog prevoja. Još uvek je imao

svoj revolver i ako je Dežjs govorio istinu, uskoro će imati i hranu. Posle toga, ako bude dobro odigrao svoju ulogu, možda će mu se pružiti šansa da dobro odspava, a ujutru će moći da smisli i skuje drukčije planove za sebe. A ti planovi nisu uključivali dug boravak u ovom kraju. No, za njihovu realizaciju više od svega bio mu je potreban konj i čutura za vodu, jer bez toga ne bi mogao preživeti u pustinji koja je okruživala ovu oazu.

Pošto je dvadesetak minuta pratio Džejsa i Alda, Holidej je izbio na jednu veliku čistinu okruženu visokim granatim borovima. Na drugom kraju proplanka dizalo se prilično veliko zdanje, zgrada sa dvoje vrata i tri prozora koji su gledali sa zidova visokih deset stopa, a s druge strane bile su tri manje brvnare, svaka sa po jednim prozorom i vratima. Između njih nalazila se još jedna zgrada sa ravnim krovom, koja je izgleda služila kao ostava za hranu ili magazin, a sasvim udaljen od ostalih zgrada, zavučen negde na kraju proplanka, beleo se jedan šator. Džejs i Aldo su se odmah uputili prema najvećoj zgradi ne osvrnuvši se da pogledaju da li ih njihov zatvorenik prati.

Čim su Aldo i Džejs ušli u zgradu, Holidej je zastao i osvrnuo se oko sebe. Svi prozori bili su osvetljeni, ali na vratima nije bilo nikoga da ga dočeka niti se u celom logoru čuo neki šum.

Držeći revolver u ruci, Holidej se uputio prema šatoru, zadigao šatorsko krilo i na prljavom tlu ugledao svoje ćebe raširenо kao ležaj, a pored njega svoje sedlo, bisage i putnu torbu. Na jednom malom sanduku nalazio se tanjir pun hrane koja se još pušila, četiri komada hleba, jedno limeno lonče i lonac sa kafom pored nje. Holidej se osvrnuo i još jednom osmotrio ceo proplanak, ali sve je bilo pusto i tiho. Ušao je u šator, seo na sedlo i postavivši revolver na dohvat ruke, počeo da jede. Jelo je bilo dobro spravljeno i ukusno, a kafa topla i jaka.

Izvadivši cigaru iz tabakere Holidej se namestio udobnije i pušeći oslušnuo tišinu koja ga je okruživala. Ni na kraj pameti mu nije bilo gde su se mogli nalaziti konji, ali je smatrao da Ruf Masterson nije toliko lud da ih ostavi previše daleko od logora. Nije verovao da bi stari zlobnik rizikovao da ih ostavi između logora i izvorišta. Prema tome, konji su se morali nalaziti blizu logora, ali čak i pri blistavoj mesečini nije mu pošlo za rukom da prodre pogledom kroz tamu i sazna gde se nalaze.

Ustavši na noge, privezao je krajeve šatorskih krila i opružio se po ćebetu iskoristivši bisage umesto jastuka. Iz tog položaja mogao je da vidi veliku zgradu u koju su ušli Aldo i Džejs, a isto tako i tri male brvnare čiji su prozori bili osvetljeni.

Holidej je rukom začešljao oznojenu kosu misleći o tome kako u ovom trenutku njegov položaj može popraviti samo dobro kupanje. Ali, bio je suviše umoran da bi se mučio tražeći pumpu, a sem toga, nije želeo da šunjanjem po logoru ponovo dođe u sukob sa Aldom ili Džejsom. Ugasio je cigaru i vrhom kažiprsta piknuo opušak na čistinu, a zatim opružio noge puštajući svakom deliću tela i mišiću da se opusti. A onda, kao na neki tajni znak, sva svetla u logoru su se odjednom po-

gasila i Holideja je u tami obuzeo osećaj totalnog umora. Ni najmanje mu nije bilo teško da iz glave potisne sve misli o nesrećnom Dobanu i vrlo brzo utone u san.

V

Dok Holidej nije imao ni najmanju predstavu o tome koliko je dugo spavao i koje je vreme, kada ga je odjednom probudilo ravnomerno kloparanje konjskih kopita koje je dopiralo sa drugog kraja proplanka. Dovukao se na trbuhu do ulaza u šator i provirivši napolje, video na mesečini siluete crnog konja i dvojice konjanika kako nestaju na putu kojim su on, Džejs i Aldo došli u logor. Radoznao da sazna o čemu se radi, jer je sve što se dogadalo moglo igrati ulogu u njegovoj daljoj sudbini, Holidej je ustao i vratio se do svog ležaja da bi uzeo revolver. Ali, tek što je pripasao opasač sa revolverom, koraci ispred njegovog šatora naterali su ga da se okrene.

Na otvoru šatora stajao je Ruf Masterson sa puškom u ruci i ozbiljno ga gledao.

— Moraš još da spavaš, Holideje — rekao je.

— Možda sam već dovoljno spavao — odgovorio je kratko Holidej. — A sem toga, možda mi je potrebno da malo prošetam i udahnem svežeg vazduha u pluća, jer me je boravak na drugoj strani doline iscrpeo kao da sam bio u paklu.

Masterson je odmahnuo glavom. — Ne treba da te se tiče šta moj sin i Aldo rade. Oni su otišli da se ratosiljaju Dobanovog leša. Dok su oni odsutni, ja ću čuvati stražu u logoru, a kada se nepoznati ljudi šunjaju po mojoj zemlji, ja sam vrlo nervozan, pa bi se moglo desiti da pripucam i na senku koja se miče.

Holidej je slegnuo ramenima, a onda zapitao. — Koliko dugo mislite da me možete zadržati ovde, Mastersone?

— Onoliko dugo koliko nam budeš koristan.

— Nekoliko nedelja... ili meseci? — zapitao je Dok.

— To zavisi od tebe, ali imam utisak, Holideje, da nam nećeš zadavati mnogo glavobolje kad se budeš sredio. Ti si na mene ostavio utisak čoveka koji je do sada lutao bez cilja i koji je živeo ne znajući tačno šta želi od života. Ja mislim da ti na sva pitanja i zagonetke mogu dati pravi odgovor. Sada se vrati u šator, nastavi da spavaš i nemoj izlaziti napolje sve dok te ujutru jedna od mojih kćeri ne pozove.

— Ja sam odrastao, samostalan čovek, Mastersone, naviknut da u životu donosim sam odluke. Vi nećete moći to da izmenite.

Masterson se bezizrazno osmehnuo. — Videćemo. Možda će tvoj kockarski duh prevladati, pa ćeš poželeti da okušaš sreću sa mnom.

— Ko kaže da sam ja kockar?

— Dovoljno poznajem ljude da bih znao da nisi običan kauboj, trgovački putnik ili građanin časnog zanimanja. Sem toga, kada si se uhvatio u koštac sa Džejsom, otkrio si deo svoje hazarderske prirode. Kockao si se i sa Dobanom. Sve je to bila igra nekog rizika. U oba slučaja si dobio, što mi je bilo jako drago. Ja volim ljude koji imaju smelosti i smisla za rizik.

— Može biti da ću rizikovati da

prođem pored vas i nađem mog konja — rekao je Holidej.

— U tom slučaju izgubićeš igru, Holideje — rekao je Masterson i odvezavši krila šatora, pustio ih da padnu i zatvore ulaz. Zatim se udaljio ne rekavši više ni reči.

Holidej je ostao da stoji u mraku osluškujući izvesno vreme korake koji su se udaljavali, a onda je ponovo digao krila šatora i zastao na ulazu. Masterson je sedeo na jednom oborenom deblu i držeći pušku u ruci, posmatrao ga sa razdaljine ne veće od dvadesetak metara. Osmehivao se, ali u njegovom osmehu nije bilo topline.

Holidej je pogledom preleteo pored svog čuvara do velike zajedničke zgrade, ali u mraku se nije video nikakav pokret. Vratio se do svog ležaja, opružio se po njemu i odlučio da će biti najbolje ako posluša Mastersona i nastavi da spava.

*

Šerif Džim Tumi je izveo svog konja iz zatvorskog dvorišta i naišao na sedmoricu ljudi koji su ga čekali na kraju uličice spremni da podu s njim. Ovako mali odziv na njegov zahtev za okupljanje potere naveo ga je da preko usana prevali jedva čujnu kletvu. No, uzdržao se od izliva negodovanja da bi se obratio većoj gomili ljudi koji su stajali u blizini i prišao do Bena Kularda koji je bio među njima.

— Bene, privremeno ostavljam tebe da vodiš brigu o redu i miru u gradu. Postaraj se da Lampert i Natan Koglan budu sahranjeni, i učini što možeš da utešiš Džoela Koglana i njegovu sestru. Postaraj se, ali zasigurno, da Džoel ne pođe za nama.

Ben Kulard je odgovorio kratkim potvrdnim klimanjem glave. Tumi se vinuo u sedlo, još jednom obuhvatio pogledom članove potere i pritiskom kolena poterao svog konja u kas. Znao je da mu predstoji dugo i opasno jahanje, a nezavisno od brige zbog sukoba do kojeg će doći kada stignu Drurija i Blejnija, nije mu se sviđala pomisao da će jahati do Krida preko jednog dela pokrajine koji je mače bio poznat pod imenom „pakleni put".

Prošla je skoro puna godina otkako je poslednji put morao da putuje do Krida i uprkos tom vremenskom razmaku, još uvek mu je u sećanju bila živa uspomena na vrućinu, nedostatak vode i hlada, i skoro beskrajnu pustoš od koje bi se čovek mogao osetiti kao da je prošao kroz vrata pakla iz koga mu nema povratka. Ali, bez obzira na neprijatne uspomene, bio je rešen da u ovoj poteri uspe, čak i ako bi to značilo da mora putovati dalje od Krida, sve do graničnih gradova gde će njegova šerifska značka biti otvoreni izazov mesnim pustahijama koji su jedva čekali priliku da potegnu revolver i smaknu nekog predstavnika zakona.

Pošto su napustili grad poveo je svoje ljude prema jugu i mada je bio samo jedan čas posle izlaska sunca, osetio je da ga vrućina već jako pritiska nagoveštavajući da će oko podne i on i njegovi pratioci biti prosto sprženi i da niko od njih neće biti raspoložen da razgovara o zadatku koji im je predstojao.

Zbog toga je, kada su bili jednu milju daleko od Pardoa, Džim Tumi naredio da se stane i tu okupio svoje ljude oko sebe. Potera koju

je vodio sastojala se od petorice mladih građana željnih akcije i avantura, i dvojice starijih ljudi od kojih se jedan zvao Bred Brouni, čovek koji se po sopstvenom priznanju nije dokazao kao kopač zlata, a drugi, Čen Larkin, bio je nekada kockar na rečnim brodovima, a sada salunsko zazjavalo i lezilebić čije su priče o starim, dobrim danima sa svakim ponavljanjem bile sve manje uverljive.

Odmerivši ih pogledom, Tumi je ozbiljno rekao. — Mi gonimo dvojicu ubica najgore vrste, pa zbog toga, kada ih budemo stigli, neće biti potrebno da se držite uobičajenih ratnih pravila. Čim ih vidite, pucajte u meso, a ja preuzimam odgovornost za ono što se bude desilo.

— Kulard kaže da oni nisu ništa drugo nego podli nevaljalci i ubice s leđa — prokomentarisao je Brouni njegove reči.

— To nije rđavo rečeno, Brede — složio se Tumi. — Ali, mislim da to nije sve i da su opasniji nego što mislimo. Ubili su Natana Koglana hladnokrvno kao najgori zlikovci i sve vreme to moramo imati na umu. Nema nikakvog smisla pregovarati sa njima.

— A šta je sa Holideiem? — zapitao je Čen Larkin. — Pre nego što je došao u zatvor kod tebe, Džime, Koglan je posetio salun i obećao veliku nagradu svakome ko bude pošao sa njim da uhvati Holideja. Natan je tvrdio da je Holidej napastvovao njegovu kćer.

Tumi je ozbiljno pogledao Čena Larkina. — Zaboravi na Holideja, Čene. Mi gonimo Blejnija i Drurija.

Larkin je izmenjao kratak pogled sa Bredom Brounijem koji je priterao svog konja bliže šerifovom. Nabusitim glasom Brouni je rekao. — Koglan je obećao po sto dolara svakom čoveku, Džime, a to nije slama.

Tumiju je već bilo dosta njihovog pričanja i on je odjednom postao nestrpljiv. — Koglan je mrtav i ne može da plati, zar ne? Ali, neka ide to sve do đavola. Pridružili ste se ovoj poteri da biste pomogli u hvatanju Koglanovih ubica, ljudi koji su, takođe, opljačkali Bena Kularda pošto su prethodno prebili i opljačkali starog Dželra Planta iz Milicenta. Dakle, nema nikakvog novca za nagradu, sem troškova oko ishrane koji će vam biti kasnije plaćeni od strane gradskog veća.

Brouni je napućio usne i ponovo pogledao Čena Larkina. — Mislim da smo se mi onda zabunili, Džime. Pretpostavljali smo da će Džoel ili Lizi Koglan isplatiti ono što je njihov otac obećao. Prema tome, ako nameravate da sve vreme gonite Drurija i Blejnija, za Čena i mene biće bolje da odmah odustanemo. Za nas Holidej ima prednost.

Lice Džima Tumija oblilo je crvenilo. — Neka vas obojicu nosi vrag — povikao je na njih. — Za vas je novac važniji od vaših građanskih dužnosti i od poštovanja prema mrtvom čoveku?

— Nikada nisam voleo Koglana — rekao je Čen Larkin. — Što se tiče građanskih obaveza, mislim da svako u Pardou misli u prvom redu na sebe, a tek posle na druge. Uvek je tako bilo, Džime, i niko nikada to neće promeniti.

Džim Tumi je snažno lupnuo pesnicom po jabuci sedla i kroz stisnute zube procedio. — Onda mi se gubite sa očiju, obojica, i da vas više nisam video — pogledao je petoricu mlađih ljudi u poteri. — Isto ovo važi za svakog drugog ko nije zainteresovan za hvatanje ubica.

Ostali članovi potere su se nelagodno promeškoljili u sedlu pod Tumijevim ispitivačkim pogledom, sve dok jedan od njih, po imenu Luk Vatson, koji je samo mesec dana ranije počeo da radi kod gradskog sedlara, inače brata Bena Kularda, nije progovorio.

— Šerife, nema razloga da se izdirete na nas. Tom, Vil i ja nismo loše stojali sa Holidejem. Smatramo da smrt Dejsa Munija nije nikakav gubitak ni za koga, obzirom kako se on ponašao u gradu. A što se tiče Lizi Koglan, ona je na mene uvek ostavljala utisak lakog plena za svakoga ko bi joj se malo ljubaznije osmehnuo. Mi bez daljeg idemo u poteru za Drurijem i Blejnijem.

Tumijevo raspoloženje se malo promenilo i on je upitno pogledao poslednju dvojicu od petorice gonilaca, braću Bitson, Hala i Linusa.

Stariji od dvojice braće, po imenu Hal, promrmljao je bezvoljno. — Ben Kulard nije zaslužio da bude opljačkan i prebijen, a što se tiče Natana Koglana, on je na jeziku bio još gori nego u ponašanju. Što se tiče Holideja, nismo sasvim sigurni kakav je to čovek ni Linus niti ja, ali u svakom slučaju, nismo toliko glupi da bismo želeli da se ogledamo s njim. Računajte i nas u vašu grupu, pa da nastavimo dalje.

Ohrabren držanjem petorice mladića Džim Tumi je ponovo pogledao Breda Brounija i Čena Larkina. — Pođite vašim putem ili ćemo vas zgaziti. Jeste li čuli šta sam vam rekao?

Po svemu sudeći, ni Larkin ni Brouni nisu se uplašili šerifove pretnje, ali su ipak okrenuli konje i udaljili se.

Izlivši za njima još jednu seriju pogrda, Tumi je prikupio bliže sebi mladiće i počeo im objašnjavati. — Blejni i Druri nisu mogli poći nigde drugde sem prema Kridu. Prema tome, imate li vi dovoljno hrane i vode za šest ili sedam dana jahanja kroz pustaru?

Mladi gonioci su uverili Tumija da imaju sve što im je potrebno i navukavši maramu preko usta, šerif ih je poveo u užarenu vrelinu pustinje.

*

Posle tri dana putovanja kroz pustinju, koliko je prošlo od odlaska iz Pardoa, Čen Larkin je počeo da gleda na Breda Brounija sasvim drugačije nego na salunskog lezilebića i zazjavala kakvim ga je ranije smatrao. Brouni ne samo da je pokazao veliku veštinu u čitanju tragova već je bio u stanju da prevali velika rastojanja a da pri tom ne premori konje više nego što je to bilo neophodno. U stvari, u tome je imao toliko uspeha da u zalazak sunca drugoga dana iza sebe nisu videli ni znak od šerifa i potere, uprkos činjenici da je predeo bio potpuno ravan i bez rastinja.

Odmarajući se u podnevnom logoru trećega dana od polaska iz Pardoa, sve manje obuzet oduševljenjem za pustolovinu u koju su se uvalili, Larkin je uspevao da u sebi prikrije nezadovoljstvo i nervozu. Pošto je pažljivo otpio određenu dozu tečnosti iz svoje čuturice, on je ustao i stojeći u senci svog konja, zapalio cigaretu.

— Misliš li da smo prešli polovinu puta, Brede? — zapitao je.

I sam stojeći u senci svog konja, Brouni je iskrivio zamišljeno usne i slegnuo ramenima.

— Ne bih mogao da ti kažem, Čene.

— Ali, ti si ovuda već prolazio, zar ne?

— Jesam.

Očekujući da sazna nešto više, Larkin je bio sve nezadovoljniji što je njegov saputnik nastavio da ćuti.

— Kako onda ne znaš, vrag te nosio? Jahali smo puna tri dana i tri noći. Možda si zalutao.

Brouni se lukavo osmehnu. — Nikada još nisam zalutao, Čene, možeš u to biti siguran. Ali, ono što nikada ne činim kada putujem kroz pustinju kao što je ova, to je da bilo šta nagađam. Ako čovek nagađa, pa se posle pokaže da je pogrešio, to dovodi do gubitka poverenja u njega.

Larkin je otpio još jedan gutljaj iz svoje čuturice, a Brouni je, dunuvši s negodovanjem kroz nos, nezainteresovano rekao. — Još nešto što nikako ne činim kada se nalazim u bezvodnoj pustinji, to je da nekontrolisano koristim rezerve vode.

— Oh, idi do davola — progunđao je Larkin. Znoj mu je curio niz lice i on ga je razdraženo obrisao rukavom. Gledao je pohlepno dok je Brouni samo za sekund prineo svojim usnama čuturicu s vodom, a onda obrisao grlić i ponovo je začepio i stavio na sedlo. Zatim se i sam vinuo na leđa svog konja.

Larkin je prigušio psovku na usnama i prkosno presekao pogledom Brounija. — Je li to sve, zar se nećemo odmoriti više od pet minuta?

Brouni je mirno posmatrao predeo pred njima. Počešao se vrhom prsta po čekinjastoj bradi, a onda navukao prašnjavu maramu i pokrio donju polovinu lica.

— Možeš poći sa mnom ili ostati ovde, Čene, kakogod ti je volja — promrmljao je. — Što se mene tiče, nastaviću put do zalaska sunca, a onda ću se zavući negde za čas ili dva pre nego što ponovo nastavim. Vidiš li ona brda pred nama?

Larkin je pogledao, ugledao siluetu plavičastih brda koja su se dizala u daljini i tmurno odgovorio. — Naravno da vidim. Misliš li da sam slep?

— Ta brda su klopka. Poznavao sam nekada jednog čoveka koji je, putujući za Krid, skrenuo s puta računajući da tamo gde su brda mora biti i vode. Ali, tamo je naišao samo na užarenu pustaru gde mu je koža ispečena kao u rerni, na pustaru u kojoj je bilo samo suvog drveća i stena. Kada se posle izgubljenog dana i po vratio na put za Krid, rekao je da ga je to skretanje zamalo koštalo života i da nije naišao na neke ljude sa kolima, koji su mu dali vode i hrane, ne bi ostao živ da ispriča svoju priču.

— Kakvu priču? — zapitao je Larkin mrgodno.

— Priču o tome da su ta brda klopka — ponovio je Brouni i pustio svoga konja da polako krene. — Prema tome, mi nećemo poći prema njima, ali Tumi i njegova potera možda hoće, zar ne?

Te njegove reči ponovo su pobudile Larkinovo interesovanje. — A šta je sa Holidejem? — zapitao je.

— Holidej će već znati da se snađe. Budi siguran da on nije obična skitnica i kockar, bar sudeći po onome kako je smakao Dejsa Munija, uhvatio Tumija na prepad, sredio Koglanovu kćer i posle toga zbrisao — zavrteo je glavom sa izrazom divljenja na licu. — Ne, Holidej sigurno neće gubiti vreme jašući u brda koja ne poznaje. On je sada po svoj prilici u Kridu, gde čeka na nas

i kada ga budemo stigli, treba samo da ga sredimo.

Larkin je ponovo morao da obriše potoke znoja koji su mu se slivali niz lice i činjenica da je Brouni naizgled bio neosetljiv prema vrućini, nije doprinela da mu se raspoloženje popravi. Ali, zbog popodnevnog sunca koje je pržilo i prostrane peščane pustinje pred sobom, odlučio je da ostane miran i da čuva snagu. Ali, obećao je sebi da mu je to pogledajući put što jaše a Brounijem. Pustiće da ga Brouni odvede Holideju, a onda će ga poslati do đavola.

Razmišljanje o tome kako će Brounija poslati do đavola izmamilo je slab osmeh na ispucanim Larkinovim usnama.

*

— Da li će ovome ikada doći kraj? — zapitao je Luk Vatson priteravši svog konja pored konja šerifa Tumija, pri čemu je bacio pogled na nevesela, iscrpena lica ostalih gonilaca.

— Sve ima svoj kraj — rekao je Tumi pokušavajući da ga ohrabri. — Još nismo naišli ni na jednog mrtvog čoveka, zar ne?

— Što bi trebalo da znači? — zapitao je Vatson odmah.

— Što bi trebalo da znači kako je Holidej negde pred nama, isto kao što su pred nama Druri i Blejni, a isto tako Brouni i Larkin. Ako su oni mogli izdržati, zašto ne bismo mogli i mi.

— Druri i Blejni su desperadosi koji znaju da su gonjeni, eto zašto — progunđao je Vatson. — Što se tiče Holideja, iako na izgled nije stvoren za ovakve predele, mislim da je on tvrđi čovek nego što izgleda, čak možda tvrđi od svih nas. Larkin opet ima onog starog lovačkog psa Brounija da mu pokazuje put. Priča se da je Bred Brouni nekada živeo sa Indijancima i da je jeo konjsko meso i razne druge stvari.

Tumi je krišom pogledao lica članova potere i ono što je video nije mu se nimalo dopalo. U gradovima, mladi ljudi uvek imaju neki svoj stav, ali kada se nađu u divljini, gde se često mora boriti da preživi, stariji i iskusniji imaju izvesne prednost. To se pokazalo i ovoga puta.

Tumi zaista nije mogao da razume zašto je to tako. Znao je samo, kada se jednom on sam pridružio poteri šerifa Pontjera, čoveka starog oko pedeset pet godina, da je, posle tri nedelje upornog jahanja tragom bandita, Pontjer sam uhvatio četvoricu od šestorice gonjenih begunaca dok su Tumi i trojica mlađih učesnika potere skoro ispustili iz šaka dvojicu drugih koje je Pontjer već bio saterao u tesnac. Ne, zaključio je Tumi, ako bi njega neko pitao šta mu se više sviđa, on bi više voleo da jaše samo sa Brounijem i Larkinom nego sa ovom petoricom neiskusnih momaka.

— U redu, momci, saslušajte me sada — rekao je. — Povratak nazad bio bi isto tako težak kao i jahanje napred, pa ćemo zbog toga nastaviti dalje bez žalopoljki. Držite oči dobro otvorene jer ćemo uskoro nešto ugledati. Osećam da ćemo sigurno nešto ugledati.

Mladići su ga s nevericom pogledali i Tumiju je bilo jasno da na njih nije ostavio dubok utisak. No, nije ni očekivao da će ostaviti utisak, znajući da njihovo uvažavanje njega kao šerifa čak i u gradu više potiče od značke koju je nosio nego od njega samog.

Pojahao je za konjsku dužinu ispred ostalih, osluškujući škripu kož-

nih sedala i zveckanje opreme za sobom, i nijednom u toku tog vrelog, toplog popodneva nije zastao da se odmare, započeo razgovor ili učinio bilo šta drugo da im se približi, već je samo uporno zurio napred u daljinu zakrivenu drhtavom izmaglicom koja je lebdela nad celom pustarom.

*

Na šapatom izgovoreno ime Holidej je otvorio oči, ali je ostao savršeno miran. Spavao je dosta dugo zdravim snom, čak bolje nego što je mesecima spavao, mada se s vremena na vreme budio zbog žeđi koju je gasio gutljajima hladne kafe. Sada je njegov pogled pokušao da prodre kroz tamu, svestan da je ime Džejka Dobana izgovorila neka žena. Mada je slutio da je ta žena u šatoru, nije mogao da odredi njen položaj.

— Džejk, to sam ja, Mersi. Ne pravi galamu i ne reci ni reč. Ja ću doći k tebi.

Holidej je pridigao glavu sa sedla i ugledao kako se šatorsko krilo zadiže i kako, pored neke nejasne siluete na kolenima, u šator prodire sivkasta svetlost praskozorja. Odmah zatim ta pogurena osoba ušla je kroz otvor i lagano mileći, pošla prema njemu.

— Tata je još uvek napolju, Džejk, i zato budi vrlo tih. Kako se osećaš sada, posle svih muka kroz koje si prošao?

Dok Holidej nije ništa odgovorio. Računao je da će u mraku proći izvesno vreme pre nego što devojka primeti svoju grešku. Zatim je čuo kako mu prilazi još bliže i trenutak kasnije osetio je kako njene ruke klize po njegovim golim grudima sve dok nisu stigle i zadržale se na ramenima. Više od svega Holidej je želeo da sazna šta se događa u tom logoru ludaka i zato je ostao bez reči, pa je čak spustio svoje ruke na njena leđa. Kada je pod šakama osetio njenu glatku mekanu kožu, kao plima su ga preplavila prijatne uspomene iz prošlosti. Zatim su usne Mersi Masterson prošetale preko njegovog obraza tražeći njegova usta.

Neka sve ide do đavola, rekao je Holidej sebi u mislima. To se događa čak i na najneverovatnijim mestima, i uglavnom onda kada to čovek najmanje očekuje. Zagrljaj njegovih ruku oko njenih leđa se pojačao i on je instinktivno privukao bliže sebi. A onda, isto tako iznenada kao što je pokazala želju za njegovim zagrljajima, ona se odmakla od njega. Holidej je čuo kako ubrzano diše.

— Brada! Šta je s tvojom bradom — rekla je. — Šta se to desilo?

— Naišli ste na pogrešnog čoveka — odgovorio joj je Holidej. — Žao mi je.

— Vi, vi niste... vi niste Džejk — uzviknula je i otrgla se od njega.

Holidej ju je zadržao, držeći je za ruke u nadi da će uspeti da je umiri.

— Ne, Mersi, ja nisam Doban. Ali, ja sam njegov prijatelj. Bio sam sa njim na drugoj strani doline.

Mersi se očajnički otela i udaljila od njega, i pri oskudnoj svetlosti u šatoru Holidej je mogao da vidi kako rukama pokušava da pokrije svoje gole grudi. No, sem tog detalja, nije ni po čemu mogao da utvrdi koliko je godina stara, niti je mogao da joj razazna lice, ali je imao neki određen osećaj da pri boljoj svetlosti devojka ne bi bila razočarenje. Grudi su joj bile pune, zaobljene i čvrste.

— Saslušajte me malo i dopustite

da vam objasnim — počeo je Dok. — Bio sam sa Dobanom onda kada je ubijen. Nas dvojica smo se dogovorili da radimo zajedno i da pokušamo da se izvučemo iz ovog prokletog zatvora. Doban je želeo da vas nađe i da vas povede sa sobom u svet.

— Mrtav — izustila je Mersi bez daha. — Džejk mrtav!

— Ustrelili su ga Kobit i vaš brat Džejs. Nije imao nikakvu šansu da se brani. Ali, dok su se njih dvojica obračunavali sa njim, ja sam uspeo da se domognem izvora i pretpostavljam da sam bio suviše žedan i obuzet mišlju da se dočepam vode, te da zbog toga nisam dovoljno obratio pažnju na sopstvenu sigurnost. Njih dvojica su me ščepali i doveli ovamo.

— Ovo je Džejkov šator — rekla je Mersi oštro. — Zašto bi oni doveli ovamo nekog potpuno nepoznatog čoveka?

— Pošto je Doban mrtav, možda su mislili da ga ja mogu zameniti.

Mersi je lagano ustala i pošto je u međuvremenu sve više osvajao dan i svetlost u šatoru postajala sve jača, Holidej je sada mogao dosta jasno da razazna oblike njenog vitkog, nežno zaobljenog tela. Za trenutak je pomislio da plan Rufa Mastersona o naseljavanju doline njegovim narodom možda ima neke prednosti i da možda ne bi bilo previše neprijatno provesti leto u ostvarivanju tog njegovog plana.

— Niko nikada ne može zameniti Džejka — rekla je Mersi posle izvesnog vremena provedenog u ćutanju i razmišljanju. — On je nameravao da me odvede odavde, to je tačno, ali sem toga, on me je i voleo. Cilj nam je bio da ukrademo nešto krzna i zlata, i Džejk mi je pričao da sa novcem koji za to dobijemo možemo negde srećno živeti. Znam da je govorio istinu. Nameravali smo da se uzmemo.

— Vama se ovde ne sviđa, zar ne Mersi? — zapitao je Dok pazeći da govori sasvim tiho, u nadi da se devojka neće uplašiti i pobeći. Već je za to kratko vreme stekao utisak da je Doban uložio dosta truda i lepih reči da je pripitomi.

— Ne, sviđa mi se ovde — odgovorila je ona, što je Doka iznenadilo, a zatim je ponovo klekla na zemlju, ne dalje, nego nadohvat ruke od njega. — Ali, ne sviđa mi se što ni u čemu ne mogu da kažem svoju reč, što se moja volja ni najmanje ne ceni. Sve odluke donose tata i Džejs, a moje sestre se u svemu slažu sa njima. To nije pošteno, zar ne, da jedna osoba nema nikakva prava da odlučuje o svojoj sudbini. Džejk mi je rekao da to nije pošteno.

— Naravno da nije, Mersi — složio se Holidej spremno. Seo je na svoj ležaj i pružio ruku da uzme košulju. — Svaki odrastao čovek ima prava da stvara svoju sudbinu. Inače, evo šta ću vam reći. Šta mislite o tome da nas dvoje sprovedemo u delo plan za koji ste se vi i Doban ranije opredelili? Odvedite me do mesta gde su konji i ja ću vas odvesti odavde. Postaraću se da se smestite negde gde možete raditi ono što vam je volja i živeti kao sav ostali svet.

— Vi? — zapitala je devojka začuđeno. — Zašto biste vi to učinili za mene? Ja vas čak i ne poznajem?

U Holidejevoj glavi začelo se uverenje da je devojka na neki način već zaboravila Dobana. Možda ona nije bila tako pametna i dobra

kao što ju je Doban predstavljao, ili je možda Mastersonov tvrdokoran način života otupeo njena čula i usporio proces razmišljanja. Bilo kako bilo, to ga je navelo na pomisao kako postoji šansa da je nagovori da mu pomogne.

— Morate me shvatiti i morate me bolje upoznati, Mersi. Doban i ja smo našli zajednički jezik i on je imao poverenja u mene. Pretpostavljam da biste mi i vi takođe mogli verovati, zar ne?

Svetlost u šatoru bila je svakog trenutka sve jača i njeno lice počelo je dobijati čvršće, izrazitije obrise. Mersi je bila mlada, glatke nežne kože i nesumnjivo vrlo lepa devojka. No, činjenica da je sve jača svetlost otkrivala jasnije i lepotu njenog nagog tela, počela je sve više da uznemirava i prijatno greje Holidejeva čula.

— Ne znam šta da mislim — rekla je devojka posle kratkog ćutanja. — Uzdala sam se u Džejka, ali on je izneverio moja očekivanja. Sestre su zbog njega bile ljute na mene, a otac jedva da mi je dopuštao da se maknem negde dalje od domašaja njegovog pogleda.

Setivši se Rufa Mastersona i njegovih pretnji, Holidej je osetio da ga prožima neprijatna hladnoća. U roku od jednog časa biće uveliko dan i šansi za bekstvo, bar toga dana, neće više biti.

Razmišljajući o tome, Dok je ustao, zakopčao košulju, navukao cipele na noge, a onda pripasao opasač sa revolverom. Mersi se pomerila prema izlazu iz šatora nagoveštavajući time da namerava da se udalji.

— Konji — podsetio je Holidej. — Gde su konji?

— Oni su odmah iza velike kuće — rekla je Mersi.

— Jesu li vaš otac, brat i Kobit već ustali?

— Nisam ih videla.

Holidej je proverio da li mu je revolver pun. Zatim je savio svoje ćebe u rolnu i prebacio sedlo preko ramena. Prišavši joj tako natovaren, rekao je tihim glasom. — Zašto ne odete, uzmete nešto što biste mogli obući i sačekate me tamo kod konja, Mersi.

Ona ga je radoznalo pogledala. — Zar mislite da odemo odavde? — zapitala je.

— Naravno.

— A šta ćemo za krzna i zlato? Džejk je rekao...

— Zaboravite to — predložio je Holidej. — Ja imam dovoljno novaca i sve ostalo što bi nam moglo zatrebati. Sad nam trebaju samo konji i voda.

Ona mu se osmehnula i Holideja je odjednom obuzelo neugodno osećanje da će mu putovanje sa Mersi prouzrokovati mnoštvo nepredviđenih problema. Devojka je zadigla krilo šatora i kroz otvor je pored nje prodrla siva jutarnja svetlost, jasno ocrtavajući siluetu njenog nagog tela. Po prvi put devojka mu se tako ukazala u svojoj punoj lepoti i Dok je jedva uspeo da spreči sebe da ne zazviždi od oduševljenja. Ako bi se ikada desilo da tako uđe u neki salun, pomislio je, taj događaj bi izazvao pravu buru.

U istom trenutku digao se i drugi deo šatorskog krila i još više sive svetlosti ispunilo je šator. Holidej se našao oči u oči sa Rufom Mastersonom koji ga je gledao preko nišana uperene puške, a ljutit izraz lica tog čoveka Holideju je ja-

sno govorio da mu je potrebno sasvim malo povoda da povuče okidač puške.

Videvši oca, Mersi je kriknula, šmugnula ispod šatorskog krila i nestala.

Holidej je spustio sedlo na zemlju i bespomoćno raširio ruke u znak da se predaje.

— I Doban je napravio istu grešku, Holideje — rekao je Masterson. — Pretpostavljao sam da si ti inteligentniji.

— Čovek mora pokušati — objasnio je Holidej svoj stav.

Masterson je žalosno odmahnuo glavom. — Ti ne shvataš dovoljno ozbiljno svoj položaj. To je moja najmlađa kći. Ona ne razume šta pokušavam da učinim za nju. Ali, ostale dve me dobro razumeju i kunem ti se da će te sigurno ubiti ako još jednom pokušaš tako nešto — poćutao je za trenutak i dodao. — Doručak je spreman u kući.

— Hoćemo li svi sesti i razgovarati, Mastersone. To ste mislili?

— Što pre, to bolje. Druge dve moje kćeri paziće na Mersi i od sada više nećeš biti ostavljen nasamo sa njom — spustio je pušku i obrisao lice rukavom. Izraz očiju odjednom mu je postao vrlo tužan. — Do vraga, Holideje, zar ne bi mogao da pokušaš? Meni nije ostalo još mnogo života i pre nego što odem sa ovog sveta, želeo bih da budem siguran da sam iza sebe ostavio nešto. Zar ne možeš to da razumeš?

— Mislim da ste ludi, Mastersone — odvratio je na to Holidej. — To naprosto ne ide, mister. Čak i ako bi vam vaše kćeri podarile unuke, ti mališani neće odrasti preko noći. To je suviše dug proces.

Masterson je odmahnuo glavom.. — Ne, nije. Počeću sa tri potomka, a sledeće godine biće ih još tri. Onda ću dovesti ovamo neku ženu za Džejsa, i za vrlo kratko vreme moj narod će se umnožiti — raširio je ruke obuhvatajući pokretom nešto što je u njegovoj mašti izgledalo veliko. — Za četiri ili pet godina svuda oko mene živeće ljudi koji će biti vezani sa mnom. Vazduh ovde je čist, zemlja je plodna i nikada nas niko neće naći.

— Doban vas je našao, a i ja sam vas našao — podsetio ga je Holidej.

— Sasvim slučajno, Holideje. To se više neće ponoviti. Moji momci sahranili su Dobana i ti nikuda nećeš maći odavde, to ti se kunem. Zašto onda ne bismo bili prijatelji i uštedeli jedan drugom nepotrebnu muku?

Holidej je duboko uzdahnuo. I do sada mu se dešavalo da se nađe u nemoguće smešnim situacijama, ali ova je bila najneobičnija od svih.

— Hajde da doručkujemo, pa ćemo razgovarati za vreme jela — prevaljao je preko usana. — Ko zna, možda bi u tome za mene bilo nečeg interesantnog.

— Siguran sam da bi — potvrdio je Masterson i pružio otvorenu šaku tražeći time da mu Dok da svoj revolver. — Samo iz čiste predostrožnosti — dodao je.

Holidej se malo dvoumio, ali samo dotle dok Masterson nije podigao cev puške do njegovih grudi i preteći ga pogledao. Izvukao je revolver iz futrole i držeći ga za cev, pružio ga starom pustinjaku. Masterson je zadenuo revolver za pe-

jas i natraške izašao iz šatora. Kada mu se ispred šatora pridružio, Holidej je ugledao Džejsa Mastersona i Alda Kobita koji su ih očekivali na proplanku, a iza njih dve mlade žene, Mastersonove kćeri koje su stajale svaka na vratima jedne od tri izdvojene brvnare. Od Mersi nije bilo ni traga.

— Sveže pečeni hlepčići i pržena jaja od divlje kokoši, to ćemo imati za doručak Holideje, a to možeš zaliti viskijem od kukuruza. Posle toga, poveščemo te u obilazak okoline i pustićemo te da sam odlučiš.

Holidej je zastao i ozbiljno pogledao starca. — Šta ako i posle toga kažem da bih hteo da odem? — zapitao je.

— Ubićemo te i počećemo sve iz početka, Holideje — rekao je Masterson i rukom dao znak Džejsu i Aldu da pođu prema glavnoj velikoj zgradi. Kada su ova dvojica nestala sa vidika, Ruf Masterson je pošao preko proplanka i dok je išao za njim, Holidej je ulučio priliku da dobro zagleda i ostale dve žene. Visoke kao i Mersi, obe su imale isto tako primamljiva tela, ali su njihovi neskriveni požudni pogledi i izazovno držanje, uz jutarnje zrake sunca koji su prodirali kroz oskudnu odeću i otkrivali njihove duge, oble, uobličene noge, uverili Doka da će njih dve biti veća opasnost i nevolja za njega nego što bi Mersi ikada mogla biti.

Ušavši u veliku brvnaru koja se sastojala samo od jedne prostrane odaje, zatekao je Mersi, sada obučenu u tesno pripijenu haljinu od pamučnog platna, koja je servirala doručak na dugačkom stolu koji se pružao skoro preko polovine odaje. Na drugom kraju odaje pored jednog zida bile su dva grubo sklepana ležaja, a na suprotnoj strani i treći, isti takav. Sem dugačkog stola i stolica koje su se nalazile sa obe strane stola, jedini komad nameštaja u toj prostoriji bila je ogromna bronzana peć i jedan mali stočić pored nje, na kojem su se nalazile razne posude, lonci, tanjiri i drugi pribor za jelo.

Masterson je pokazao Holideju njegovo mesto za stolom, sačekao da ovaj sedne, a zatim i sam seo davši posle toga Aldu i Džejsu znak da i oni zauzmu svoja mesta. Mersi kao da nije primećivala Holidejevo prisustvo i nije prestajala da služi doručak čak ni onda kada su u odaju ušle njene sestre i počele da spremaju ležaje.

Pre nego što je počeo da jede, Masterson je pobožno sklopio koščate prste, spustio glavu i zapevao. — Zahvaljujemo ti za ovaj svetao, divan dan...

Dok Holidej je tiho zviznuo kroz zube. „Svetao, blistav dan"... do đavola, pomislio je, daleko je od toga.

VI

U izlazak sunca istog onog jutra kada je Holidej doručkovao sa Mastersonovim klanom, Čen Larkin i Bred Brouni zaustavili su svoje konje pored jednog mesta gde je u kamenitom tlu bilo sveže iskopane zemlje i kamenja. Larkin, koji je umorno sledio Brounija kroz najtopliju noć u svom životu, bio je tako tmurnog raspoloženja da čak ni otkriće sveže pokopanog groba nije moglo odvojiti od razmišljanja o njegovoj zloj sreći i nevolji u koju je zapao.

— Neko je skončao život i neko ga je sahranio — promumlao je. — Pa šta?

— Humka je još sasvim sveža — bio je Brounijev miran odgovor. — Mislim da bi bilo dobro da proverimo ko tu leži.

Larkin ga je mrgodno pogledao. — Da proverimo šta, vrag te odneo? Nećeš, bogami, iskopavati ničije telo dok sam ja tu, Brouni.

— Možda tu leži Holidej — rekao je Brouni. — Ako bi to bio on, onda bismo samo gubili vreme tragajući za njim, zar ne?

Larkin je obrisao znoj sa lica. Samo čas ranije bio je prinuđen da Brounija moli za malo vode i mada mu je ovaj dopustio da malo ovlaži usne, jasno mu je stavio do znanja da više neće dati ni kapi. Stoga je Larkin odlučio da će vrlo brzo morati da ubije Brounija.

— Onda ti kopaj, Brouni. Ja neću ni da taknem mrtvaca.

— Sujeveran si? — zapitao je Brouni smejuljeći se prezrivo.

— Zovi ti to kako hoćeš, mister, ali ja u to neću da se mešam. I požuri, vrag te odneo.

Brouni je sjahao iz sedla sapeo svog konja i potražio oko sebe neko pogodno oruđe kojim bi mogao da se posluži pri kopanju. Našao je jednu granu, slomio je pritiskom čizme i sa oštrim tvrdim vrhom počeo da kopa.

Čen Larkin je ostao da sedi na svom konju zureći u svog saputnika, sa rukom na drški revolvera i duha zbrkanog od posledica iscrpenosti, žeđi i sve veće mržnje prema Brouniju koji se izgleda, nikada nije mogao umoriti.

•

— To su građani Pardoa — rekao je Kob Blejni iz zaklona jedne velike stene iza koje su se on i Džad Druri skrivali još otkako su prethodne noći po prvi put ugledali dvojicu planinskih lovaca koji su jahali na konjima, a za sobom vodili trećeg konja preko čijih leđa je bio prebačen leš nekog čoveka.

Umorni od dugotrajnog jahanja iz Pardoa, bez zaliha hrane i sa vrlo malom količinom vode, Blejni i Druri su posmatrali kako dvojica planinskih lovaca kopaju rupu i sahranjuju mrtvaca. No, ni jedan od njih dvojice nije bio raspoložen da se pojavi i eventualno suprotstavi lovcima, pre svega zbog toga što se njih ni najmanje nije ticalo ko je koga ubio ili ko je koga sahranio, a kao drugo, zbog toga što ni u jednom trenutku ni jedan od dvojice nije bio spreman na otpore i napad. Konačno, Blejni se ipak odlučio na rizik, ali pre nego što su svoju nameru mogli izvesti, dvojica konjanika su pojahali svoje konje i udaljili se preko pustinje u pravcu planinskih ogranaka. Blejni je tada odlučio da nema smisla rizikovati nešto u noćnoj tami, već da je mnogo pametnije da ostanu gde su i da se odmore za vreme svežih noćnih časova.

Sada su u rano jutro odjednom naišla druga dvojica konjanika i on je u njima prepoznao ljude koji su se nalazili u salunu kada su on, Lampert i Druri isprebijali vlasnika i opljačkali ga.

— Misliš li da gone nas? — zapitao je Druri posmatrajući kako jedan od ljudi raskopava novi grob.

— A šta bi drugo moglo biti?

— Pominjali su Holideja — podsetio ga je Druri.

— Holideja ili nas, kakve to veze ima? Oni imaju vodu i možda hranu u bisagama. Želiš li da ovde ostaviš kosti, Džade?

— Džad Druri sigurno nije želeo da ostavi kosti ovde u pustinji, ili bilo gde na drugom mestu, i zato je odmah izvukao revolver.

Blejni mu je došapnuo. — Onaj što kopa je moj, a ti uzmi na sebe onog drugog.

Druri je ćutke klimnuo glavom i trenutak kasnije jutarnju tišinu je prolomila grmljavina dva revolvera. Blejnijevo tane je pogodilo Breda Brounija tačno usred potiljka, on se strovalio napred i pao licem okrenut zemlji. I hitac Džada Drurija bio je isto tako smrtonosan jer je kuršum pogodio Čena Larkina u slepoočnicu, od čega je ovaj pao s konja i ostao da bez pokreta leži na zemlji.

Blejni i Druri su sačekali da odjek hitaca zamre u daljini, a posle toga su sačekali još oko pet minuta da bi proverili jesu li Brouni i Larkin bili sami. Kada se posle tog vremena niko nije pojavio na vidiku, oni su izašli iz zaklona i prišli grobu. Blejni je uhvatio Brounija za noge i gunđajući okrenuo ga na leđa, a zatim prišao njegovom sapetom konju. Pošto je pretresao bisage na sedlu, skinuo je čuturicu sa vodom i dopustio sebi zadovoljstvo da se napije.

U međuvremenu, Druri je uhvatio Larkinovog konja i žalosnim glasom objavio. — Ovaj nevaljalac nije imao ništa u bisagama. Grom i pakao, zašto ja uvek moram da ostanem praznih šaka?

Blejni je ponovo nategao čuturicu pre nego što ju je zapušio i dobacio je Druriju, i dok je mali nevaljalac pio, on se sagnuo i pretresao Brounijeve i Larkinove džepove. Našao je duvankesu, špil prljavih karata, jedanaest dolara u sitnim novčanicama i nešto sitnine. Pošto je podelio novac sa Drurijem, zadržao karte za sebe, a Druriju dao duvankesu, vratio se do mesta gde su bili u zasedi i doveo njihove konje.

Još uvek brojeći novac, Druri je rekao. — Šta sad?

— Idemo prema brdima.

Druri je pogledao preko pustinje u daljinu koja je poigravala u toploj izmaglici i promrmljao nešto pogrdno. — A zašto ne bismo pošli u Krid. Tamo bismo se mogli izgubiti, a možda doći i do nekog bogatstva. U tom kraju nas niko ne poznaje i ne bi nam bilo teško.

Blejni je odmahnuo glavom i vinuo se u sedlo. — Ne vidiš ono što bi trebalo da vidiš, Džade — promrmljao je.

— A šta to ne vidim — promumlao je Druri.

— Ne vidiš, na primer, izgled one dvojice planinskih lovaca. Da li ti izgleda kao da su oni u poslednje vreme umirali od gladi ili žeđi.

Druri je kiselo iskrivio svoje tanke usne. Bio je impresioniran veličinom i snagom dvojice konjanika i načinom kako su bez po muke iskopali grob u tvrdom tlu, što je nagoveštavalo da su u dobroj kondiciji.

— Pa? — zapitao je još uvek u nedoumici oko toga na šta je Blejni ciljao.

— To znači da su se dobro hra-

nili i da dobro žive. A mi znamo nešto o njima, zar ne?

Druri je još više iskrivio usne.

Uz dubok uzdah Blejni je objasnio. — Pa, videli smo ih da su zakopali nekog mrtvog čoveka, Džade. To nije baš po zakonu, zar ne? Prema tome, zatražićemo od njih da nam pomognu, ili ćemo ih u suprotnom prijaviti.

— Da ih prijavimo? — prasnuo je Druri. — A kome, do đavola?

Blejni se nadmoćno osmehnuo. — Pa vidiš, možda im nećemo ni reći kome ćemo ih prijaviti. Samo ćemo im nagovestiti tu mogućnost i nagodićemo se sa njima. Čuo sam da su ona brda prava klopka za ljude, ali sudeći po onoj dvojici, to mora biti da je laž, kao i većina drugih stvari koje sam čuo o ovoj pokrajini. Ideš li sa mnom?

Druri se umorno popeo u sedlo, pogledao putem koji je vodio prema Kridu, a zatim još umornije slegnuo ramenima.

— Nadam se da si u pravu, Kobe. Već sam skoro mrtav od ove vrućine.

— Ne kloni duhom, pred nama su bolja vremena — rekao mu je Kob Blejni i poterao konja napred preko pustinje, u pravcu udaljenih brda.

•

Bilo je negde oko podne kada je šerif Džim Tumi podigao ruku i dao znak poteri da stane. Očima crvenim od bleska sunca šerif je osmotrio predeo pred sobom. Video je nekog bradatog čoveka kako leži pored sveže iskopanog groba i u blizini njegovog pratioca okrenutog na leđa, beživotnih očiju upravljenih prema nebu bez oblaka. Bili su to Larkin i Brouni!

Prilazeći bliže Tumiju, Luk Vatson je rekao glasom koji se jedva otimao iz stisnutog grla. — Svega mi na svetu, pogledajte vi to!

Ostali su stajali pozadi bledih lica, nesposobni da progovore reč.

Tumi je, međutim, pribrano progovorio. — Sačekaj ovde, Luk. Zadrži i ostale da ne prilaze, jer treba da pregledam okolinu.

— Oni su nesumnjivo mrtvi — odgovorio je Vatson. — Nije verovatno da ćemo ih uznemiriti.

— Ne zbog toga, nego želim da potražim tragove na tlu, Luk jer nam to može pomoći da shvatimo šta se ovde desilo.

Vatson je prihvatio to objašnjenje i ostao na mestu posmatrajući Tumija koji je pojahao napred. No, pošto je čekao dva minuta, radoznalost u Vatsonu je nadvladala i on je sjahao s konja, rekao ostalima da se ne približavaju, a sam prišao do mrtvih ljudi.

Videvši Vatsona da se približava, Tumi je uspeo da savlada bes zbog neposlušnosti svog mladog pomagača i pokazao mu tragove čizama koji su se videli na mekšem tlu, a koji su vodili do jedne gomile stena.

— Dva čoveka, pešaka — rekao je Tumi.

— Pobili su ih iz zasede? — zapitao je Vatson.

— Izgleda tako — složio se Tumi. — Ostani za trenutak tu, Luk, dok ja pogledam po okolini.

Osećajući u nozdrvama zadah koji se već počeo širiti od mrtvih tela, Vatson nije bio raspoložen da posluša i uprkos Tumijevom mrštenju pošao je za njim iza stena.

Ubrzo su se obojica složili da su na tom mestu dva čoveka provela nekoliko časova odmarajući se i da su svoje konje ostavili nešto dalje odatle, u nekom žbunju.

Kada su se vratili ostalima, Tumi je objavio svoj zaključak. — Izgleda da su Larkin i Brouni naišli na humku i da su želeli da znaju ko u njoj leži, ali pre nego što su mogli da to saznaju, dvojica drugih ljudi ubili su ih iz zasede iza onih stena. Ne znam zašto tako mislim, ali moja je pretpostavka da su ubice niko drugi nego Druri i Blejni.

Luk Vatson je zainteresovano pogledao Tumija. — Na osnovu čega to mislite, šerife? — zapitao je.

— Druri i Blejni su desperadosi i ubice od glave do pete. Oni su u teškom položaju i svakako znaju da ćemo ih goniti. Ako uporedimo vreme koje je nama bilo potrebno da stignemo dovde i ako tome dodamo vreme za koje su oni u prednosti pred nama, ja bih rekao da su mogli sebi dopustiti da se ovde odmore nekoliko časova. A ove ubice stvarno su provele u zaklonu iza stena možda toliko vremena.

Vatson je iznenađeno svirnuo kroz zube. — To je vrlo inteligentno rezonovanje, šerife. Ali, zašto bi oni imali razloga da ubiju Larkina i Brounija, a ne da ih jednostavno puste da prođu. Njih dvojica nisu nosili šerifske zvezde i nisu bili deo potere, zar ne? Sem toga, oni nisu bili u poteri za Drurijem i Blejnijem, nego su gonili Holideja.

— Druri i Blejni nisu mogli da znaju šta Brouni i Larkin imaju na umu, Luk — odgovorio je na to Tumi. — Prema tome, kada su ih videli da dolaze i kada su ova dvojica počeli da otkopavaju leš koji se nalazio u grobu, oni su sigurno pomislili da su Brouni i Larkin opasni za njih. Sem toga, budući da Brouni i Larkin nemaju ništa u džepovima, očigledno je da su opljačkani. Pošto su u bekstvu, Druriju i Blejniju je potrebna svaka sitnica i oni ne bi propustili ni najmanju šansu da uzgred nekoga opljačkaju, je li tako?

Još jednom je Luk Vatson očigledno bio impresioniran. Svestan da je konačno zadobio nešto autoriteta kod Vatsona, koga je smatrao za predvodnika i duhovnog vođu ostalih mladića, Tumi je otišao nazad do groba i odvukao Brounijev leš dalje od njega. Zatim je uzeo slomljenu granu koju je Brouni koristio za kopanje, kleknuo pored groba i počeo da kopa zemlju iz groba.

Videvši to, Vatson je odjednom povikao. — Hej, šerife, šta to do đavola radite? To nije na svom mestu, svetogrđe je iskopavati nekoga ko je ostavljen da večno počiva.

— Moramo videti ko je taj, Luk — objasnio mu je Tumi. — Ti ne moraš da gledaš. U stvari ni jedan od vas ne mora da gleda. Povucite se dalje dok ja završim.

— Vraga ćemo se povući — povikao je Vatson. — Tim postupkom navući ćete prokletstvo na nas, što nam se svima može gadno osvetiti. Zar nismo već imali dovoljno nevolje i zle sreće sa ovom vrućinom i jurnjavom bez rezultata? Samo bi nam trebalo još nešto dodatno.

Tumi ga je ozbiljno pogledao. — Ja vodim ovaj odred, Luk. Ako ti se ne sviđa šta radim, možeš se povući, kao što su to Brouni i Larkin

uradili. Može biti da će te zadesiti ista sudbina koja je snašla njih.

Vatsonovo lice se ukočilo i on je bacio brz pogled na ostale mladiće da bi procenio njihovu reakciju u ovoj situaciji. Zaključivši da oni uzmiču pred šerifovim autoritetom, Vatson je preko usana prošaputao neku pogrdu i onda dodao. — Koga očekujete u tom grobu, šerife?

— Možda Holideja.

— Holideja?

— Koga drugog? Koliko znamo, jedine osobe koje su išle ovim putom bile su Druri, Blejni i Holidej. Možda su Druri i Blejni ugledali Holideja, ubili ga i zakopali. Ako su to učinili i ako se otkopavanjem dokaže bilo jedno bilo drugo, na njihovu dušu biće stavljeno još jedno ubistvo, pored ostalih zločina koje su izvršili.

Vatson nije imao šta više da kaže. Povukao se nazad i sa ostalima stao da gleda dok je Tumi otkopavao zemlju sa zakopanog leša. Ali, kada je Tumi odjednom prigušeno opsovao, Vatson je brzo pošao napred i došavši do groba, zagledao se u posivelo, izubijano, krvlju i zemljom pokriveno lice čoveka koga ranije nikada nije video. To u svakom slučaju nije bio Holidej i uprkos osećanju gađenja, Vatsonu je laknulo.

— Izgleda kao da je preko njega prešao stampedo — promrmljao je.

Tumi je klimnuo glavom, ustao i počeo da nabacuje zemlju preko leša Džejka Dobana. U ovome mu je sada pomogao i Vatson, i u toku sledećih nekoliko minuta oni su zatrpali leš i nogama utabali zemlju na humci. Tek tada je Tumi uklonio maramu sa lica i obrisao lice od znoja i prašine.

— Džejk Doban — rekao je i to ime, izgovoreno sa sigurnošću, navelo je Vatsona da se namršti.

— Poznavali ste ga? — zapitao je.

— Šerif iz Red Rivera zamolio me je da budno pazim da li će naići i da ga odmah obavestim ako Doban dođe na moju teritoriju. Oni su ga već nedeljama gonili, ali su mu izgubili trag negde u blizini Milicenta. Bio je ucenjen zbog ubistva u nekoliko država, a isto tako i zbog mnogobrojnih krađa. Bolje je u svakom slučaju što je mrtav i biće mi drago što ću moći da obavestim vlasti u Red Riveru da su njihove brige okončane. A sada da sahranimo ostale.

Ovaj put Vatson se nije usprotivio i odmah je organizovao i ostale da pomognu u sahrani, prepuštajući Tumiju da pretraži tragove dalje u polju. Kada su Brouni i Larkin bili zakopani, Tumi se vratio sa njihovim konjima koje je predao na brigu Halu i Linusu Bitsonu. Zatim je pokazao rukom prema brdima koja su se plavila u daljini.

— Ako su pred nama Druri i Blejni, oni su se uputili u tom pravcu. Tragovi su sasvim jasni.

Gonioci su sa negodovanjem pogledali žalosnu, suncem i vrućinom sprženu zemlju pred njima, ali su ipak svi prepustili Vatsonu da on ispita kakvi su Tumijevi planovi.

— Nisu li to one planine, šerife, za koje svi pričaju da ih se treba kloniti?

— Da, to su baš te planine — rekao je Tumi odlučno. — A to je pravac kojim su se, bez obzira kako im je ime, uputili dvojica ubica. Ja sam rešen da ih gonim.

— Kažu... kažu da tamo nema vode, šerife — usprotivio se opet Vatson. — A koliko vidim, naše rezerve vode su već sasvim tanke. Koliko daleko je Krid?

— Još dva dana jahanja — odgovorio mu je Tumi. — Ali, ako pogledaš put, Luk, nećeš videti nikakve tragove. Odavde idemo na zapad.

Tumi je poterao svog konja po vrelom pustinjskom pesku i nije se više osvrnuo. Prešao je više od pedesetak metara pre nego što je čuo prvi šum kretanja iza njega, kada su za njim pošli braća Bitson. Vatson je pošao za njima i dvojica njegovih gradskih drugova su ga sledili.

Tumi je osmotrio svakog od svojih pratilaca ponaosob, a onda im se obratio. — Ja moram da nastavim dalje, ali vi ostali niste obavezni da se držite obećanja. Neće vam biti uzeto za zlo i neće biti iskorišćeno protiv vas ako odlučite da se povučete, jer mi se čini da će ovo gonjenje bilo pakleno tako i da na kraju može doći do krvavog okršaja. Može biti da tome još niste dorasli.

Mladići nisu rekli ništa i kada je Tumi ponovo poterao konja, a oni pošli za njim, šerif je osetio da mu neka toplina struji kroz grudi i greje srce Po prvi put od kako je stavio na prsa šerifsku značku, osetio je zadovoljstvo koje osećaj odgovornosti pruža. Namaknuvši prljavu vratnu maramu preko nosa i usta, poterao je konja u brži hod, i čak i onda kada je toplo podnevno sunce izgubilo nešto od svoje ubitačne destruktivne žestine, on nije usporio brzinu. Bio je siguran da su Druri i Blejni ispred njih i tog trenutka ništa nije bilo važnije nego da ih uhvati i vrati u Pardo na suđenje... i vešanje.

* *

Uz pratnju Alda Kobita i Džejsa Mastersona, Ruf Masterson je poveo Doka Holideja u temeljit obilazak njihovog logora. Ali, mada je Holidej bio impresioniran plodnošću zemljišta iznad logora i mada je morao da prizna Mastersonu kako njegovi planovi za osnivanje budućeg grada imaju zdravog osnova, njegovo glavno interesovanje bilo je usredsređeno na određeni prostor u kojem je Masterson držao svoje konje. No, ni u jednom trenutku nije video ni prostor za konje, niti konje, a nije ih čak ni čuo.

Pošto su se vratili u glavnu zgradu, Masterson je naložio Aldu i Džejsu da uklone dugačak sto, a onda otvorio jedan kapak u podu, ispod kojeg su se ukazale lestvice pomoću kojih se spuštalo u podrum zgrade. Silazeći prvi, Masterson je pozvao Holideja da ga sledi. Kada mu se Holidej pridružio, našao se u prilično velikom magacinu krcatom svežnjevima krzana, a pored dva zida podruma nalazili su se naslagani sanduci i burad, dok se pored trećeg pružala grubo istesana ali čvrsta polica na kojoj se nalazilo dosta raznog vatrenog oružja, baruta u malim buradima i oko stotinu vrećica od nepromočivog platna. Prišavši polici, Ruf Masterson je uzeo jednu vrećicu, odvezao vrpcu i na koštunjavu, žuljevitu ruku istresao izvesnu količinu zlatnog praha. Kada je digao ruku i prineo je Holidejevom licu, oči su mu sijale od oduševljenja.

— Zlato, Holideje. Dovoljno zlata da njime kupim jedan grad ili da osnujem novi kada žene budu izvr-

šile svoj deo posla. Šta sad misliš?

— Odakle vam to zlato? — zapitao je Dok.

— Upravo iz ove doline, Holideje. Jesi li video onu vododerinu na severnoj padini?

Holidej je klimnuo glavom.

— Upravo iznad nje postoji jedna pukotina u steni iz koje počinje vododerina. Mi čak i ne moramo da kopamo, jednostavno treba da čekamo da voda donese zlatan prah i žrnevlje. Skupljamo to zlato već skoro godinu dana i eto vidiš koliko smo nakupili.

Pokazao je prstom prema policama koje su se povijale pod težinom vrećice od nepromočivog platna.

— S vremena na vreme Džejs i Aldo odu do Krida da kupe brašna, soli i municije, i sve to plate zlatnim prahom.

— To je malo rizično, zar ne? — zapitao je Holidej.

Lice Rufa Mastersona razvuklo se u širok osmeh. — Nema nikakvog rizika kada su u pitanju Aldo i Džejs, Holideje. Do vraga, mislio sam da si do sada to shvatio. Oni kupe ono što su hteli i odmah krenu natrag. Ako neko pođe za njima, oni uhvate busiju negde uz put i te radoznalce pobiju, a onda se vrate u predviđenom roku. Ono o čemu naročito vodimo računa, to je da redovno vršimo nabavke i brzo nestanemo, tako da naš boravak u gradu ne pobuđuje veći interes. Kada prođe još godinu dana, imaćemo sve što nam je potrebno da osnujemo grad. U dolini ima dosta drveta za gradnju od koje se mogu izgraditi kuće i crkva, a vode ima dovoljno za hiljadu godina. Zemljište je plodno i uspevaju svi usevi. Ako pet godina bude išlo sve kako treba, imaćemo ovde i farme, i strugare, a možda i salun.

Holidej je neprimetno digao obrve. — Mislite li da salun ide sa crkvom, Mastersone?

— Zašto da ne? Čovek ne može ceo dan da se moli bogu. U svakom slučaju, kada budem prihvaćen kao duhovni vođa naroda, neću očekivati od svih da budu u crkvi i danju i noću. Ja sam vrlo pomirljiv čovek, videćeš.

Na tu njegovu izjavu Dok Holidej se osmehnuo, ali to izgleda Mastersonu nije smetalo. — Bogatstvo, Holideje, i udoban život kakav nikada u životu nisi imao. A uz to i moje devojčice — Matserson ga je pažljivo pogledao i nekoliko puta klimnuo glavom. — Čim sam te video da dolaziš ovamo, odmah si mi se svideo, Holideje. Svideo mi se tvoj izgled i kako si građen. A kada si prevario Džejsa u tuči, pokazao si da si lukav i da možeš da istrpiš poraz. Shvatio sam tada da je u dolinu došao neko ko tu i pripada. Ti si bolji nego Doban, onaj bedni, podli, izdajnički nitkov. Šta te onda koči da prihvatiš?

— Ubistvo — rekao je Holidej mirno.

Ruf Masterson nije mogao da prikrije svoje iznenađenje zbog te optužbe. — Zar ti Dobanovo uklanjanje smatraš ubistvom, Holideje? — zapitao je vatreno.

— Ubijen je hladnokrvno pošto je prethodno progonjen kao divlja zver. A šta je on vama učinio izuzev što je želeo da se oženi samo sa jednom od vaših kćeri, a ne sa sve tri?

Masterson se zablenuo u Holideja i ustuknuo kao da ga je ovaj udario. — Šta je učinio? — ponovio je ljutito. — Pa, on je odbio da se povinuje mom zakonu, Holideje, pokušao je da okrene Mersi protiv mene, a sem toga je nameravao da me

opljačka. To mi je bila zahvalnost što sam ga uveo u svoj dom i ponudio mu život koji na drugom mestu ne bi mogao nikada uživati — zavrteo je glavom razočarano i netremice se zagledao u Holideja. — Nije to ubistvo, Holideje, nego pravedna kazna.

— A šta ćemo sa ljudima koje su Džejs i Aldo pobili iz zasede kada su ih ovi pratili?

— To su bili lopovi, hulje, špijuni koji su hteli da se uvuku kod nas, otmu nam ono što imamo i unište sve što smo planirali. I to nije ubistvo, Holideje.

— A ako ja pokušam da se izvučem? — zapitao je Holidej.

Masterson ga je besno presekao pogledom, a njegove tanke beskrvne usne su se čvrsto stisnule. — Bićeš budala ako probaš, Holideje, a ja znam da ti nisi budala. Daj mi samo mesec dana tvog vremena, a u međuvremenu se oženi za moje kćeri... za sve tri. Kad mi budu rekle da su postale noseće, možeš uzeti zlata koliko hoćeš, dovoljno hrane, svog konja i sve što je tvoje, i možeš otići. Šta kažeš na to?

— Ne bih odmakao ni pola milje od doline — odgovorio je na to Holidej.

Masterson je dunuo kroz nos. — Imaš moju reč da ne bi bilo tako — progundao je.

— Reč jednog ubice i osnivača verske sekte, Mastersone. Vi ste ludi i vaši planovi se nikada neće ostvariti. Zašto se ne spakujete, ne povedete vašu porodicu i Kobita na neko drugo mesto i dopustite im da nastane i počnu svoj život?

Masterson je energično odmahnuo glavom. — Ti još uvek ne shvataš Holideje? Ne želim nikakve strance u mojoj verskoj grupi. U toj grupi mora teći moja krv, i to samo moja. Ja ću biti glava moje posebne religije i pravila te religije propisaću ja. Provešću poslednje godine života podučavajući moj porod i posmatrajući kako rastu. Svi koji ovde budu živeli biće Mastersoni.

— Sa izuzetkom Kobita — podsetio ga je Holidej. — Je li on dovoljno bistar da shvati šta će mu se desiti na kraju.

Za trenutak se u Mastersonovim očima ukazala senka zabrinutosti, ali je ta senka odmah nestala. — Aldo mi veruje — rekao je spokojno.

— Jer ste ga zaludeli — odvratio je Holidej. Okrenuo se i pogledao ka vrhu uzanih lestvica koje su vodile u trpezariju. Kroz otvor na podu na njih je gledao Aldo Kobit i mrštio se. Holidej je slegnuo ramenima, ali skoro istog trenutka na otvoru se pojavio Džejs Masterson i uklonio Kobita u stranu.

Ruf Masterson je grubo gurnuo Holideja prema lestvicama. Kada se pustolov popeo gore, Masterson je pošao za njim i gurnuvši nogom kapak, zatvorio izlaz iz podruma. Zatim je sačekao da Džejs i Kobit postave dugačak sto na njegovo mesto.

— Ništa nisam uspeo sa ovim glupakom — rekao je Ruf Džejsu. — Možda bi bilo bolje da ga ti za izvesno vreme preuzmeš. Ali, ne želim da bude onoliko izubijan kao Doban jer imam osećaj da Holidej nije toliko izdržljiv. Mislim da neće biti potrebno mnogo da promeni mišljenje.

Džejs je digao ruke do opasača i protrljao zglavke na pesnicama o kopču. Kada je počeo razgibavati ramena, Holidej je osetio da mu hladni žmarci mile uz kičmu.

Zaključivši da mora pokušati lukavstvom, Holidej je pogledao Alda Kobita i rekao. — Ovo je možda poslednja šansa da se izvučete Kobite.

Ako je ne iskoristite, ovi ljudi će se vama poslužiti, a onda vas ubiti.

Kobitovo lice se smračilo i on je pogledao Džejsa Mastersona.

Džejs je na to rekao. — On laže, Aldo. Ti si nam potreban i mi te volimo. Tata će se uskoro pobrinuti za sve nas i sve će biti dobro.

— Pređi na stvar — zaurlao je Ruf Masterson i kao izbačen opругom Džejs je pošao napred dižući ogromne ručerde sa stisnutim pesnicama. Holidej je ustuknuo korak nazad, ali mu je Ruf Masterson prislonio cev puške na leđa.

Grubim nabusitim glasom Ruf je rekao. — Ako pokuša da pobegne, zadrži ga, Aldo. Posle toga možeš da provedeš neko vreme sa Glori i Ceriti, a ja ću se pobrinuti da te ne naljute.

U Kobitovim očima blesnuo je plamičak požude i on se nesigurno osmehnuo. Holidej je sada znao kolika je Mastersonova vlast nad džinom i znao je da je prepušten sam sebi. Hteo ili ne, moramo se suočiti sa Džejsom. Iako džinovske snage i dosta okretan za svoju težinu, Džejs je bio manje brz od Holideja i u nekoj drugoj situaciji ne bi bio nepobediv. Ali, sa puškom uperenom u leđa Dok je bio u teškom položaju. No, nije smeo dopustiti da mu taj mladi medved polomi kosti, jer bi u tom slučaju izgledi za bekstvo bili jako umanjeni. Pošao je korak napred isturajući levu ruku i vrebajući priliku za svoj udarac u potiljak. Džejs se međutim nije zamajavao mahanjem pesnica, već je pošao napred ruku raširenih za medveđi zahvat. Dok je napravio geg na levu stranu, a kada je Džejs pošao za njim, sagnuo se, provukao se ispod njegovih ruku i pre nego što je Džejs stagao zahvat, zadao mu udarac u bradu i u levu slepoočnicu.

Džejs se zatetura i urliknuvši jurnuo kao podivljali bik. Holidej je ustuknuo nekoliko koraka i onda bajagi ponovo pokušao isti trik kao maločas. Kada je Džejs munjevito sklopio ruke da zgrabi protivnika, Dok se trgao nazad i poskočivši uvis, zadao Džejsu udarac petom u predeo bubrega. Džejs je jauknuo i pao na kolena.

Dok je ustuknuo da bi dobio u prostoru, ali mu je Ruf Masterson istog trenutka zadao udarac kundakom u potiljak. Udarac nije bio previše jak, ali je Dok od njega zastao ošamućen. — Nećemo tako, huljo kockarska, moj sin Džejs ne zna te trikove.

Riknuvši kao bik, Džejs je skočio i dočepao ošamućenog Doka. Pustolov je osetio da ga nešto diže i baca kroz vazduh. Pad na pod i udarac glavom još više su ga ošamutili, i kao kroz maglu Dok je video nejasnu siluetu Džejsovih ruku koje su se pružale prema njemu. Pokušao je da uzmakne van njegovog domašaja, ali ga je cev Rufove puške gurnula napred. Zatim su ga ogromne Džejsove ruke dograbile i Dok je dignut u vazduh kao džak slame.

Nadljudskom snagom Džejs je digao Doka iznad glave. Dok je pokušao da pruži ruke i uhvati se za Džejsova ramena, ali mu to nije uspelo. Iako ošamućen, znao je da bi, ako bi ga Džejs sada tresnuo na pod, sa njim bilo svršeno.

U tom trenutku spolja se začulo nečiji povik i bat koraka u trku. Holidej nije video ništa sem krov iznad sebe, ali je osetio da stisak Džejsovih ruku malo popušta.

— Ko ti je dozvolio da uđeš ovamo, Ceriti — odjeknuo je Mastersonov glas. Bat koraka je prestao, a onda je u odaji jasno odjeknuo glas neke mlade žene.

— Dva konjanika se približavaju iz pravca izvora, oče.

Holidej je osetio da je spušten nešto niže, ali je stisak Džejsovih ručerdi bio još čvrst.

— Jesi li sigurna, devojko, dva čoveka?

— Jasno sam ih videla, oče. Jedan je krupan kao ovaj koga držite ovde, a drugi je sitan i prljav.

Za trenutak je zavladala tišina, a onda je Ruf Masterson rekao nešto pogrdno. Zatim je njegov glas opet postao odsečen i smiren. — Pusti ga dole Džejs, ja ću paziti na njega. Čeriti, koliko su daleko ti konjanici?

— Dve do tri stotine metara, oče, ali dolaze lagano, kao da ne znaju gde su.

— Tako mi svega, uskoro će znati gde su. Požuri i zauzmi položaj sa tvojim sestrama. Ti znaš šta treba da radite. Džejs, ti i Aldo odigrajte svoju ulogu.

Holidej je grubo gurnut na zid i Ruf mu je prislonio cev puške na bradu. Bacivši pogled u stranu, ugledao je na ulazu jednu mladu ženu i istog trenutka je zastao zbunjen njenom lepotom. Zlatna kosa uokvirivala je lice savršeno pravilnih crta, pa je tako izgledala kao neka lepotica iz snova. Vitkog struka i dugih udova, s leđa obasjana suncem, bila je oličenje zdravlja i netaknute mladosti. Uzana bluza koja je samo upola pokrivala njene nabrekle zaobljene grudi i crna tesna suknja oko bedara, otkrivale su da se žurno obukla ili da je bila spremna za najvreliji dan na svetu. Zatim je nestala iz vidokruga, a Aldo i Džejs su trčeći pošli za njom.

Ostavši sam sa Rufom Mastersonom, Holidej nije imao vremena da razmišlja o svojoj sreći zbog Čeritinog iznenadnog dolaska jer ga je Masterson prinudio da prede preko odaje do zadnjeg prozora. Sa tog mesta, sa puškom prislonjenom na glavu, Holidej je video Čeriti koja je još trčala skidajući u trku oskudnu odeću sa sebe. U trenutku kada je stigla do tri brvnare, na vratima svojih koliba pojavile su se Mersi i treća sestra. Čeriti im je nešto doviknula i one su odmah nestale unutra, da bi se trenutak kasnije pojavile potpuno nage. Zatim su, uhvativši se za ruke, sve tri pošle preko širokog proplanka. Od Alda i Džejsa nije bilo ni traga, a isto tako ni od slučajno naišlih konjanika.

— Ako samo pisneš, Holideje, mrtav si. Čuti i gledaj — naredio je Ruf.

Pošto nije imao drugog izbora, Holidej je poslušao i njegov pogled je ostao prikovan za tri nage devojke koje su graciozno hodale proplankom.

VII

Džad Druri je prvi ispred sebe ugledao nage žene i zaustavivši konja, rekao prigušenim glasom. — Kobe, vidiš li i ti ono što ja vidim ili ja imam priviđenja od sunčanice?

Dojahavši do vrha jednog stepenastog prevoja, Blejni, koji je jahao za njim, našao se pred izduženim proplankom sa jednom velikom kućom, tri male brvnare i šatorom, koji su okružavali prostor dovoljno veliki za pukovsko vežbalište. Ruka mu se spustila na dršku revolvera kada je stao pored Drurija.

Na stotinu metara daleko od njih stajale su Mersi, Čeriti, i Glori Mas-

terson, nage i kao okupane blistavim sunčanim zracima. Stajale su i njihale se napred-nazad, njihove duge kose lelujale su se pokrivajući od sunca preplanula ramena, a njihovo pevanje prijatno je golicalo uši dvojice zaprepašćenih nezvanih posetilaca.

— Šta je ovo, do vraga! — uzviknuo je Blejni i mada nije skidao oka sa tri žene, izvadio je revolver.

Džad Druri se nespokojno osvrnuo oko sebe, ali pošto je našao da na proplanku sem njih nema nikoga, zviznuo je otegnuto kroz zube.

— Poželeo bih nešto ovako za sebe, Kobe — rekao je oduševljeno. — Nije važno da li sanjam, važno je da mi se dopada.

— Ne zaboravi dvojicu krupnih ljudi — upozorio ga je Blejni. — Njihov trag vodi pravo ovamo.

Za trenutak je Drurijev pogled postao ozbiljniji, ali je glasno pevanje žena ponovo privuklo njegovu pažnju. Brišući usta rukavom, Druri je dotakao konjske sapi petama i poterao ga ne obazirući se na Blejnijevo upozorenje.

Videvši ga da jaše prema njima, Čeriti, Mersi i Glori su se razdvojile i počele mahati pozivajući ga da priđe bliže. Drurijeve oči su planule strašću i celo telo mu je počelo podrhtavati od uzbuđenja. Blejni je ponovo povikao za njim, ali Džad Druri više nije čuo svog ortaka. Zaustavio je svog konja kada je prišao blizu Čeriti, pleneći požudnim pogledom njene nage udove i osmeh na njenom prelepom mladom licu. U čitavom životu Džada Drurija ovako nešto nikada se nije desilo.

Kada je zaustavio svog konja, a mlada žena nije ni pokušala da pobegne, Druri je nastavio da je guta pogledom, dišući teško od uzbuđenja, ne misleći više na eventualnu opasnost.

— Hej vi, vi ste prave lepotice, devojke — rekao je. — Kažite mi da ovo nije san i da me nije sunce udarilo u glavu!

Osmeh na Čeritinim usnama bio je i dalje mio i pun dobrodošlice i ona je, stojeći ispred njega, ponovo počela da se njiše. Pošto nije ništa odgovorila, Druri je kliznuo iz sedla, namestio bolje opasač na trbuhu i obrisao znojave šake o prsa košulje. Kada je stigao na par koraka od Čeriti i kada su mu se ruke pružile prema njoj, tišinu je prolomio jedan jedini pucanj puške.

Druri je zastao u mestu kao da je naišao na zid i ruke su mu klonule. Udar taneta okrenuo ga je tako da je mogao da vidi Koba Blejnija sa revolverom u ruci kako pokušava da umiri svog konja. Blejnijevo lice izražavalo je strah.

Slabim glasom Druri je povikao. — Kobe! Šta...

Zatim su mu noge klecnule i mlaz krvi potekao je iz rane na čelu i oblio mu lice. Pao je na stranu i okrenuo se na trbuh. Pružio je ruke i pustima zagrabio prašinu. Blejni je užasnut stajao i gledao kako se Druri nekoliko puta grčevito trgao, a onda umirio, lica zagnjurenog u prašinu.

Ne obraćajući pažnju na Blejnijev revolver, tri žene su se ponovo okupile i stale da ga gledaju, ali Blejni više nije imao oči za njih. Mislio je samo na to kako da preživi. Tamnim očima češljao je šumu koja je okruživala proplanak, ali tamo nije video ni traga od strelca.

A onda se začuo neki glas. — Baci revolver, mister, ili ćeš dobiti isto ono što je tvoj drug dobio.

Glas se čuo sa Blejnijeve desne strane, ali kada se ovaj okrenuo u tom pravcu, video je samo kamenje i stabla drveća. Sunce mu je sijalo u teme i na proplanku je vladala sablasna tišina. Blejni je ustuknuo i povukao svog konja još nekoliko koraka nazad.

Isti glas ponovo je odjeknuo. — Pogodicemo te pre nego što stigneš do puta, mister. Učini kao što ti kažem.

Blejni je zatreptao od sunca, a onmu je počeo peckati oči. Ništa od ovoga nije mogao da veruje; nage žene, Džad Druri mrtav na zemlji, a njemu preti smrt ako se samo makne. Pa ipak, mislio je da postoji neka šansa da pobegne ako okrene konja i naglo ga potera u trk. On i Druri suviše su brzo upali u klopku, bili su suviše samouvereni, oslonili su se na činjenicu da su uvek znali da iskoriste pravu šansu.

Onda je Ćeriti progovorila. — Kad moj brat kaže da će vas ubiti, on to zaista i misli.

Blejni je ponovo pogledao prema devojkama. Bio je zaprepašćen njihovom ravnodušnošću prema mrtvom čoveku koji je ležao nedaleko od njih.

— Vaš brat? — zapitao je.

— Postupaćemo prema vama lepo ako nam ne budete pravili neprilike — nastavila je Ćeriti. — Možda ćete nam trebati.

Blejni je zatrektao od sunca, a onda se zagledao u nepomično, krvavo Drurijevo telo. Niz kičmu mu je zamilela jeza.

— Možda ću vam trebati? — ponovio je promuklo ne prepoznajući sopstveni glas.

Ćeriti je pokazala rukom na svoje sestre. — Nama trima. Otac će vas ispitati i možda ćete mu se više dopasti od onog drugog čoveka.

Blejni je obrisao lice, ali je već istog trenutka ponovo bio obliven znojem. Još uvek nije bilo ni znaka od čoveka koji je ispalio hitac.

— Vaš otac? — zapitao je da bi dobio u vremenu, nadajući se da će mu iskrsnuti neka mogućnost za bekstvo. Ako bi se to desilo, sigurno bi pokušao sreću.

— Ovo je posed našeg oca, a mi smo njegova pastva. Sve što nam treba za potpunu sreću mi imamo. Zar nećete odložiti revolver i dopustiti nam da vam to sve pokažemo.

Blejni je malo podigao revolver i Ćeritino raspoloženje se odjednom promenilo. — Ako nećete, bićete mrtvi. Odložite revolver — glas joj je postao oštar i zapovednički.

Blejni je liznuo usne i okrenuvši se u sedlu, ponovo pretražio pogledom šumu. Tek tada su se pojavili Džejs Masterson i Aldo Kobit, obojica sa uperenim puškama. Blejni je tiho opsovao.

— Ne želimo da te ubijemo, mister — doviknuo mu je Aldo. — Možda ćeš nam biti potreban.

— Ubili ste mog prijatelja — doviknuo je Blejni.

— On nam nije bio potreban — bio je kratak odgovor.

Blejni je ponovo zatreptao očima i pažljivo osmotrio tri mlade žene. Jedini deo sadašnjeg doživljaja koji mu je izgledao realan bio je Drurijev leš. Zatim se prisetio kako se to brzo odigralo. Samo jedan hitac tačno usred Drurijevog čela.

Odbacio je revolver i pre nego što je oružje palo na zemlju, Ćeriti, Mersi i Glori su se okrenule i udaljile, a na podnevnom jarkom suncu presijavale su se njihove, obio uobličene nage stražnjice.

Blejni je povikao. — Hej, čekajte malo!

No, tri mlade žene nisu se obazrele na njega i nastavile su da se udaljavaju. Kad je svaka od njih ušla u jednu brvnaru, Blejni se ponovo okrenuo u sedlu. Trgao se kada je zapazio da su se dvojica ljudi sa puškama približili na desetak metara udaljenosti.

— Silazi — naredio je Aldo.

Blejni je bez reči poslušao. Džejs je digao sa zemlje njegov revolver i gurnuo ga sebi za pojas. Aldo je prišao i stavio Blejniju ruku na rame. Blejni je stresao njegovu ruku, ali Aldo ju je ponovo stavio, ovaj put čvršće. Zureći uplašeno u Aldove ledene vodnjikave oči, Blejni je osetio da mu se rame ugiba pod snažnom rukom.

— O kej, o kej — zacvileo je. — Lakše, ne protivim se.

— Onda pođi u kuću — rekao je Džejs i pokazao prema velikom zdanju na drugom kraju proplanka. Prolazeći pored Drurijevog leša, Blejni je šumno progutao vazduh. Ceo ovaj događaj izgledao mu je kao nešto suludo. Mora biti da ga je udarila sunčanica. Zatim se osvrnuo i video da je Drurijev leš još uvek tamo. Zatim je pomislio na visoku devojku sa kojom je razgovarao. Do đavola, u svom životu nije video takvu lepoticu.

*

— Eto, to je ono najglavnije — rekao je Ruf Masterson. — Imaš deset minuta za razmišljanje, a posle toga hoću da čujem tvoj odgovor. Ali, upozoravam te da neću trpeti podvale i laži, i ako prekršiš reč, mi ćemo te ubiti.

Čuvši starčevo izlaganje, Kob Blejni je glupavo pogledao drugu stranu odaje prema Holideju. Kada su ga doveli u kuću i kada je video Holideja, poželeo je da ga ubije. Ali sada, pošto je saznao šta se događa u ovom naselju, nada nije mogao da veruje da je tačno ono što je čuo, njegova mržnja prema Holideju potisnuta je u drugi plan.

— Je li ovo stvarno, Holideje? — zapitao je.

— Sve je tačno tako — odgovorio mu je Holidej. Obojica su dobili po čašicu viskija od kukuruza i Holideju je još gorelo u želucu od tog pića. Pored toga, osećao je dejstvo žestokog pića, što je potvrđivalo da ovde nisu samo ljudi neobični nego su i pića odgovarajućeg kvaliteta.

— Ne mogu da verujem — protestovao je Blejni. — Džejk Doban je bio ovde?

— Bio, to je prava reč — rekao je Holidej.

Blejni je obrisao znoj sa nausnice i ozbiljno pogledao Mastersona.

— Zašto baš ja? — zapitao je.

— Ti si naišao — odgovorio je Ruf Masterson.

Blejni se zavalio u stolicu, opušten pod dejstvom pića. Osmehnuo se i pokazao prema Holideju.

— Mi nismo slučajno naišli, Mastersone. Došli smo ovamo da nađemo ovog nitkova i da mu prosperno creva.

— Možda će ti se pružiti prilika za to — rekao je Masterson. — Ovde je potreban samo jedan od vas dvojice. Drugome, naravno, neće biti dopušteno da ode i priča o našim planovima.

Blejni se pobedonosno iscerio na Holideja. — Ako mi se bude pružila samo jedna prilika, Holideje, ubiću te.

— Verujem — rekao je Dok. Dok su oni razgovarali, on je kroz prozor posmatrao kada je Aldo odveo Blejnijevog i Drurijevog konja. Aldo je pošao pravo do kraja proplanka i nije se vratio oko pet minuta. To je značilo da konje drže otprilike dva i po minuta hoda daleko. Stoga je Holidej računao da bi trčeći stigao do konja za jedan minut, ako bi znao gde se nalaze.

— Daj našem gostu još jedno piće, Džejs — rekao je Ruf. — Onda ćemo ga ostaviti da razmisli. U međuvremenu, Holideje, i ti razmisli.

Holidej se zavalio na naslon stolice i skrstio ruke. Razmišljao je o tome kako je Ruf Masterson napravio niz grešaka. Jedna je bila što je Doban zakopan na putu za Krid i što su Aldo i Džejs ostavili trag za sobom. Kako su drukčije Blejni i Druri našli ovu đavolju rupu? Sem toga, on je mnogo zavisio od vernosti svojih kćeri, a Holidej je uvek smatrao da žene najpre vode računa o sebi, a tek posle o drugima. Prema tome, moglo se očekivati da će Masterson napraviti još neku grešku.

Aldo je sa Džejsom izašao a Ruf Masterson je zastao na vratima, naizgled potpuno miran.

Pošto ga je duže vremena gledao, Kob Blejni je zapitao. — Video sam tri žene, Mastersone? Jesu li to te iste?

— Tačno tako. Bićeš negovan bolje nego ikada u životu i kada ispuniš svoj deo sporazuma, bićeš isplaćen zlatom i krznima i pušten da odeš.

Blejni je to prihvatio klimanjem glave, a zatim pogledao Holideja. — Zašto ti nisi prihvatio, Holideje? Zar ti se one žene ne dopadaju?

Holidej se neprimetno osmehnuo. — I sama pomisao na njih me zagreje, Blejni. Ali, ja cenim svoju kožu.

— Bojiš ih se? — podsmehnuo mu se Blejni.

Holidej je odmahnuo glavom i pokazao prema Mastersonu. — Ne, ali se bojim ovog čoveka, njegovog luckastog sina i njegovog najamnika. Kad bude dobio ono što želi, Masterson će te ubiti.

— Možda ću odlučiti da zauvek ostanem ovde, Holideje. Zašto bih želeo da odem, obzirom na to šta mi se sve ovde nudi?

— Možda o tome nećeš moći da odlučuješ — rekao je Holidej.

Blejni je bacio pogled u pravcu Mastersona, ovaj je lagano prišao i stao u čelo stola. — Imaš moju reč da ću te posle izvesnog vremena pustiti da odeš. A sada, pošto si imao dovoljno vremena za razmišljanje, hoću odgovor.

Blejni se zavalio u stolici i zakačio palčeve za pojas. — Mister, dobili ste novog saradnika.

Masterson je sinuo i pozvao Džejsa i Alda, koji su odmah ušli unutra.

— Čuli ste? — zapitao je Ruf Masterson.

Obojica su ozbiljno potvrdili klimanjem glave.

— Onda ostaje samo da se otarasimo Holideja. Mislim da bi to mogao učiniti naš novi prijatelj, šta kažete?

— Da li je sposoban? — zapitao je Džejs.

— Videćemo — rekao je Masterson i pogledao Blejnija. — Ti mrziš Holideja, je li tako?

— Nikada niste bili više u pravu, mister.

— Onda ćemo ti dopustiti da ga

ubiješ. Po onome što si rekao, shvatio sam da si dobar na revolveru.

— Malo je boljih — hvalio se Blejni.

— A spretan si i sa pesnicama?

— Znam da se borim.

Masterson je opet zasijao od zadovoljstva. Prišao je vratima i pogledao napolje. Aldo je poveo Blejnija, a Džejs Holideja.

Kada su izašli, Ruf Masterson je pokazao na ivicu proplanka. — Idemo tamo. Blejni, hoću da dokažeš koliko si vredan čovek. To će ti pomoći i kod žena, jer one, kao i ja, žele pravog čoveka, takvog kakav je moj sin i kakav je Aldo mogao biti.

Aldo je poveo Blejnija do ivice proplanka, a Džejs Holideja. Zatim je Ruf pozvao kćeri i kada su one oskudno odevene došle, Ruf je objavio. — Boraćete se do smrti, Blejni, i zato nemoj izgubiti. Kada ubiješ ovog uljeza, postaćeš jedan od nas.

Blejni je radoznalo pogledao Holideja, a ovaj mu je mirnim glasom rekao. — Kad završiš svoju ulogu, oni će te raskomadati, Blejni. Udruženi još imamo neku šansu.

— Uzmičeš, uzmičeš? — podsmehnuo mu se Blejni i Holidej je rezignirano slegnuo ramenima.

Ruf Masterson je glavom dao znak Blejniju i ovaj je krenuo isturenih ruku. Džejs i Aldo su stali po strani naslonjeni na puške i trenutak kasnije Blejni je nasrnuo na Holideja. Holidej se sagnuo i izbegao strahovit udarac, a istovremeno zadao kratak direkt u lice. Blejni je ponovo nasrnuo, opet sa istim rezultatom. U nekoliko mahova Holidej je odbio Blejnijeve nasrtaje ostajući uvek van dohvata njegovih ruku, sve dok Blejni nije razjareno povikao. — Grom i pakao, Holideje, raskomadaću te.

— Nisi sposoban za to — odgovorio je Holidej i ponet nekontrolisanim besom Blejni je ponovo nasrnuo. Ovaj put Holidej nije uzmakao, već je oštrim udarcem levice zadržao Blejnija u mestu. Blejni je žestoko opsovao i kao zver se bacio na Holideja. Holidej ga je pustio da priđe, sagnuo se i čelom pogodio Blejnija u bradu. Sasvim ošamućen, Blejni je posrnuo napred i Holidej ga je preko ramena prebacio kroz vazduh. Blejni je pao levom stranom lica na kamenito tlo i razbio obrvu. Krv je linula.

Posmatrajući Blejnija koji je pokušavao da ustane, Dok je rekao Rufu Mastersonu. — On je obična budala.

U Mastersonovim očima planuo je bes i on je prišao ošamućenom Blejniju i udario ga nogom u stomak. Jauknuvši, Blejni je ponovo pao, a onda ga je Džejs digao sa zemlje i postavio na noge. Sve tri mlade žene gledale su samo u Holideja.

Držeći ga da ne padne, Džejs se obratio svom ocu. — On nije ni nalik Dobanu i Holideju. Moraš ponovo da razmisliš, oče.

— Ne — grmnuo je Masterson. — Već sam doneo odluku. Ne verujem Holideju i nikada mu ne bih mogao verovati. Ovaj slabić će ipak zadovoljiti naše potrebe. Donesi njihove revolvere.

Krv je curila niz Blejnijevo lice dok je gledao razbesnelog Rufa Mastersona. — Uhvatio me je na prepad — prostenjao je. — Ali, mogu da ga pobedim.

— On će te pojesti za doručak, mister — zarežao je Masterson. — Ne želimo da te toliko izdeveta, pa da se mojim devojčicama smuči kada te pogledaju. Očisti se, a onda ubij Holideja.

Masterson se okrenuo svojim kćerima i pošto ih je izvesno vreme zamišljeno posmatrao, zapitao je. — Hoće li vam pobednik odgovarati?

Čeriti je pogledala najpre Blejnija, a zatim Holideja. Kada se njen pogled ponovo vratio na Blejnija, uglove njenih usana zategao je podrugljiv osmeh. — Ono što mora biti, tata, neka se desi što pre. Već je bilo suviše mnogo odlaganja. Uzećemo pobednika i obavićemo sa njim ono što treba, ali momci bi morali bolje da pripaze na slučajne prolaznike. Kako nas je Džejk Doban našao, a zatim Holidej, i na kraju ova dvojica? Šta je to pošlo naopako?

— Mnogo šta je pošlo naopako — odvratio je Masterson. — Ali, neće više biti tako, kunem ti se.

— Nadam se da neće, oče — rekla je Čeriti i prizvuk njenog glasa naterao je Rufa da se namršti.

— Šta to znači? — prasnuo je na nju.

Čeriti se isprsila i pune grudi napregle su svilu njene tesne bluze. — To znači, tata, da želimo da se ovo jednom završi. Mi ti pripadamo i ponosne smo što ćemo biti začetak tvog naroda. Donećemo na svet sinove po tvom uzoru i po tvom liku, ali to mora biti brzo.

— Ili? — povikao je Masterson.

Čeriti je pokazala rukom na Glori i Mersi. — Ili će, oče, Glori postati još nervoznija, a Mersi neposlušnija. Ti si nam mnogo obećao, ali se ništa nije desilo.

— A ti, šta je s tobom? — planuo je Masterson ponovo.

— Ja sam tvoja kći, oče, ali ja sam takođe i žena.

Masterson je digao ruke i lice mu je oblilo crvenilo. — Zar ti je požuda udarila u glavu, devojko? — zapitao je, ali je njegov glas zvučao manje ljutito.

Čeriti je odmahnula glavom i sunce je zasijalo na njenoj dugoj kosi. — Ti si ohrabrivao naše želje, oče, i mi hoćemo da ih što pre ispunimo. To je sasvim prosto. Neće biti više paradiranja ni odlaganja. Daj nam našeg čoveka i završimo sa tim. Ostalo će već uslediti.

Masterson je napućio usne i izustio neku kletvu sebi u bradu. Zatim je ponovo pogledao u nebo kao da otuda traži nadahnuće. Aldo Kobit je zurio u Čeriti, ali u njenim očima za njega je bilo samo prezira. Zatim je pogledala Holideja i slab osmeh zaigrao je na njenim usnama. Ruf Masterson je primetio taj osmeh, namrštio se i ponovo naredio Džejsu da donese revolvere. Do tada je Blejni očistio krv sa lica i stajao je naspram Holideja.

— Svega mi na svetu, Holideje, ubiću te.

Dok Holidej nije obratio pažnju na njega. Džejs se vratio i dao Holideju i Blejniju njihove revolvere, a onda otpratio Blejnija dvadesetak metara dalje niz proplanak. Zatim je uperio pušku na Blejnija i rekao. — Aldo će paziti da ni Holidej nešto ne izvede. Kad tata da signal, potegni i pucaj. Ako promašiš, nastavi da pucaš dok jedan od vas dvojice ne bude mrtav. Jesi li razumeo?

Blejni je liznuo usne i nesigurno potvrdio klimanjem glave. Onda je Ruf Masterson stao negde na polovinu rastojanja između Blejnija i Holideja, i klimnuo glavom.

Blejnijeva ruka munjevito se spustila ka pištolju. Trzaj je bio brz i neprimetan, i oružje je munjevito izletelo iz futrole. Trzaj je munjevito gledao Blejnija u oči i u njima nije video ništa sem opake mržnje. On lično nije želeo da ubije Blejnija, ali isto tako nije želeo da dopusti da ta budala ubije njega. Kada je Blejnijev revolver poleteo na gore, Holidejeva ruka se munjevito pružila i potegla pištolj. U poslednjem momentu Blejni je skočio korak u stranu, a Holidej je ostao nepomičan kao stena. Prasak jednog jedinog hica prolomio je tišinu. Niko od posmatrača nije se ni maknuo.

Onda je Kob Blejni posrnuo i ruka sa pištoljem mu je zadrhtala. Koraknuo je nazad, zatim još malo, i odjednom mu je pištolj ispao iz ruke. Noge su mu klecnule i on je pao na kolena. Tek tada se na grudima njegove košulje ukazala crvena mrlja koja se naglo počela širiti. Digao je ruke da pritisne ranu i bez glasa pao licem prema zemlji.

Ruf Masterson je izmenjao poglede sa Aldom i Džejsom pre nego što se obratio Holideju. — Ni jedan od mojih ljudi nije tako brz, Holideje. Sada si nam dvostruko dobrodošao. Ali, upozoravam te, neću više nikakvih neprilika. Ako bude potrebno, naredићu da te vežu.

Džejs je pošao napred i uzeo Holideju revolver iz ruke. Pod pretnjom uperenih pušaka Dok nije imao izbora nego da preda oružje. Nije mu bilo žao Blejnija, ali nije želeo da ga ubije. Ove hulje naterale su ga da tako nešto učini i mada je i ranije u samoodbrani potezao revolver, od ovog ubistva osećao je gorčinu u ustima. — Da znate da vam ovo neću zaboraviti — rekao je.

Ruf Masterson se namrštio, a Džejs ga je pogledao. Aldo Kobit je prišao Holideju i udario ga puškom po slepoočnici. Kada je Holidej pao, Ruf Masterson je zadovoljno progunđao u znak da odobrava Aldovu akciju i okrenuo se svojim kćerima.

— Budite spremne za njega kad se osvesti i kada ga očistimo. Kako ćete ostvariti vaš zadatak, to je vaša stvar, ali ne želim da vidim ni jednu od vas, niti Holideja, sve dok to ne bude obavljeno, makar trajalo nedelju ili ceo mesec. Jeste li me čule?

Sve tri kćeri su klimnule glavom i udaljile se, a Aldo je bez napora digao Holideja i prebacio ga preko ramena. Sledeći Rufa i Džejsa, uputio se ka velikoj zgradi.

VIII

Kada je šerif Džim Tumi poveo poteru niz uzani puteljak ka izvoru, bilo je već kasno posle podne. Uprkos činjenici da su njihove rezerve vode bile davno iscrpljene i da je bistra voda u lokvi izgledala primamljivo hladna u senci visokih stena, Tumi je zadržao svoje pratioce.

— Pazite — opomenuo ih je. — Može biti da su nas videli kad smo dolazili preko pustinje. Kad smo već stigli dovde, nemojte da sad nešto zabrljamo.

Mladi dotučerašnji građani zastali su iza njega proždirući izvor žudnim pogledima. Posle toliko prašine i sunčane žege svi su želeli samo da se bace u vodu i da se u njoj kupaju sve dok iz njih voda ne izvuče svu vrelinu koju su upi-

li. Pa ipak, u toku dugotrajnog jahanja počeli su da uvažavaju Tumija više nego što se poštuje običan simbol vlasti. Znali su dobro da do tog trenutka nije napravio ni jednu jedinu grešku.

Luk Vatson je rekao. — Izgleda da u okolini nema nikoga.

— Videćemo — rekao je Tumi.

Sjahao je iz sedla, dodao vodice Vatsonu i poguren pošao lagano niz padinu, držeći revolver u ruci. Čak i kada je stigao do izvora, Tumi se šćućurio u senci i dobro osmotrio goli teren oko njega. Žarka vrelina pritiskala ga je i gušila izmamljujući na njegovo lice, vrat i šake poslednje kapi znoja. Obrisao je šake o prsa košulje i čvršće stisnuo revolver u ruci. Duboka tišina ispunjavala ga je nespokojstvom koje do tada još nije bio osetio.

Ostao je tako u zaklonu stene nekih pet minuta pre nego što je oprezno ustao i izašao iz zaklona očekujući da ga svakog momenta može pogoditi kuršum. Ali, stigao je do ivice lokve a da ga ništa nije sprečilo, kleknuo na zemlju i pažljivo prineo šaku vode usnama. Progutao je gutljaj vode i njena prijatna hladnoća razblažila mu je suvo grlo, tako da je duboko odahnuo od zadovoljsva. Okrenuvši se, pozvao je mladiće i kad su se oni bešumno uputili njegovim tragom, jedva je uspeo da se uzdrži i ne klikne od zadovoljstva. Ako je jahanje za njega bilo teško, za njih je bilo još teže.

Mladići su se napili, napojili konje i napunili čuture vodom, pa je cela grupa kasnije sedela u sedlima boljeg raspoloženja i sjajnijih očiju. Za to vreme Tumi je osmatrao okolinu. Koliko je mogao da vidi, predeo iza izvora bio je pust, kamenjem prošarana i od vrelog sunca ispucana ravnica. Skrenuo je pažnju na drugu stranu izvora i ugledao tragove konja koji su vodili prema nekom žbunju. Vodeći za sobom konja, popeo se do najviše tačke puta i izbio na jedan plato. Put je dalje zatvarao gust žbunjak iza kojeg se nalazila visoka šuma.

Očekujući ostale da dođu, Tumi je pregledao teren i našao tragove više konja. U stvari, kada je bolje pogledao, učinilo mu se da je u poslednje vreme taj put koristilo nekoliko ljudi.

Pokazavši to ostalima, Tumi je rekao. — Ne znam šta je pred nama, ali oni nitkovi su sigurno prošli ovuda. Šta su naumili i gde su, mislim da ćemo brzo saznati. Ostavićemo konje ovde i nastavićemo pešice.... i držite oči širom otvorene.

Niko nije rekao ni reč protivljenja i pošto su privezali konje u hladovini, ljudi su pošli. Ostatak puta bilo je teško slediti jer je vodio najpre u jednom pravcu, zatim u drugom, a s vremena na vreme u krug. Vrućina je bila skoro nepodnošljiva i kada je Tumi konačno izašao na čistinu, gde ga je zapahnuo svež povetarac, on samo što nije kriknuo od oduševljenja.

Ali, mesto toga, šerif se bacio na tlo i zagledao se prema brvnarama i jednom šatoru na drugom kraju proplanka. Kao po komandi i ostali su bez reči polegali na tlo i tišina je vladala sve dok Luk Vatson nije rekao. — Mislio sam da ovde nema ničega sem zmija i stena, Džime. Otkud sad ovo?

— Brvna za zidove su još bela, tako da mislim da su zgrade tek

nedavno izgrađene. Čemu služi šator, nemam pojma. Vidite li dim?

Vatson je klimnuo glavom. Iz dimnjaka velike brvnare dizala se spirala gustog dima. Tumi je počeo puzati napred sve dok mu glava i ramena nisu izvirili iz žbunja. Ali, kada je hteo da ustane i izvidi teren dalje, sa druge strane proplanka prema njima je pošao neki visok čovek sa puškom u ruci.

Tumi je šmugnuo nazad u zaklon, u nadi da nije bio primećen, ali je čovek odjednom zastao i počeo zuriti u njihovom pravcu. Tumi je izustio glasnu kletvu, a Vatson je rekao. — Ovoga do sada nisam video. U svakom slučaju, to nije ni Druri ni Blejni.

Tumi je pritisnuo Vatsona na zemlju jer je nepoznati pošao prema njima. Ostao je skriven sve dok Aldo Kobit nije došao na dvadesetak metara od njih a onda je izašao iz žbunja i namerno otkrio šerifsku zvezdu koja je blesnula na suncu. U ruci je držao revolver i prsti su mu nervozno podrhtavali. Na čelu su mu se presijavale graške znoja.

Aldo Kobit je zastao u pola koraka, držeći i dalje pušku na gotovs. Ni jedan od dvojice ljudi nije rekao ni reč. Da bi podržao Džima Tumija, Luk Vatson je izašao iz žbunja, a jedan po jedan, njegov primer su sledili i ostali Tumi je video da je Kobit prešao pogledom preko članova potere, ali na licu mu se nije videlo da je to na njega ostavilo neki utisak.

— Tražimo dvojicu ljudi koji su jutros dojahali ovamo. Ja sam šerif Tumi iz Pardoa i nameravam da tu dvojicu odvedem u grad radi suđenja.

Kobit i dalje nije reagovao, sem što je okrenuo cev puške tako da je sada bila uperena u šerifa. Tumi je osetio da ga podilaze žmarci jer ga je prazan pogled Kobitovih očiju opomenuo da ovaj nije shvatio ili nije hteo da shvati.

Tada je progovorio Vatson. — Ne želimo kavgu sa vama mister. Bićemo vam zahvalni ako nam pomognete.

Kobitov prst je kliznuo na okidač puške i on je žmirnuo očima. Hal Bitson je promuklo došapnuo. — Pazite, šerife, izgleda opasan kao zvečarka.

— Vi ostali ostanite u zaklonu — rekao je Tumi i koraknuo napred. Puška u Kobitovim rukama je poskočila. U poslednjem momentu, videvši drhtaj Kobitovog prsta na obaraču. Tumi se bacio u stranu doviknuvši ostalima da paze. Vatson se bacio na drugu stranu i Kobitov hitac zviznuo mu je pored ramena. Dok je padao i kotrljao se, Vatson je iza sebe čuo prodoran jauk.

Jedna oštra grana zaparala mu je vrat i napravila prilično duboku ranu, ali Vatson nije obraćao pažnju na to dok se koprcao da u žbunju napravi više mesta za sebe. Pošto je nogama raščistio dovoljno žbunja, tako da se slobodno mogao kretati, on je digao revolver. Ali, pre nego što je opalio preko njega je u trku preskočio Linus Bitson. Vatson je bio prinuđen da sačeka trenutak i Bitson je istrčao na čistinu da bi ga tamo u prsa pogodio hitac iz puške Alda Kobita. Videvši da je Bitson pao, Vatson je pokušao da ustane, ali je tada nečije teško telo palo preko njegovog i on je imao samo toliko vremena da digne ruke i zadrži telo u padu da se svom težinom ne sruši na njega. Bio je to Bitsonov brat Hal.

Svuda oko Vatsona plamtela je žestoka brza paljba dok se on trudio da se iskoprca ispod krvavog tela Hala Bitsona. Video je kako se Džimi

Tumi probija dublje u žbunje i glasno opsovao misleći da to šerif beži pred opasnošću. Ali, dok je on tako razmišljao, šerif je prilegao u zaklon iza jednog oborenog debla, a dvojica preostalih članova potere potrčali su do njega da mu se pridruže.

Kobit je i dalje stajao uspravno na otvorenom terenu, a iz rane na obrazu i ogrebotine na čelu tekla mu je krv. Iz treće rane, visoko na levom ramenu virio je komad polomljene kosti. Gledao je u njihovom pravcu praznim očima i Vatson nije mogao da veruje kako je taj čovek još uvek na nogama i kako ne pokušava da se zakloni, već kao da priželjkuje da bude ubijen..

Kuršumi su se i dalje zarivali u Kobita dok je Vatson zurio u Hala Bitsona koji je pored njega ležao na leđima, očiju upravljenih prema nebu. Ali, te oči ništa više nisu videle. Zatim je pogledom potražio Linusa Bitsona i ugledao ga licem okrenutog zemlji, bez skoro polovine glave raznete metkom teškog kalibra.

Vatsonom je ovladao strahovit, nezadrživ bes i on je skočio na noge i ritajući pročistio sebi put kroz žbunje do otvorenog proplanka. Kobitove bezizražajne oči okrenule su se prema njemu samo za jedan trenutak i Vatsonu se učinilo da je u tim čudnim, grobno praznim očima pročitao blesak zadovoljstva. Zatim je grdosija od čoveka ispalio još dva hica, od kojih je jedan pogodio Vatsona u prsa, a drugi mu se zario u levo rame. Pogođen u hodu, Vatson je od snage udara tanadi posrnuo u stranu, prazneći svoj revolver u tlo dok je sa njegove leve strane i dalje dopirala neprekidna grmljavina revolverskih i puščanih hitaca. Čak i kada je pao, Vatson je još uvek bio toliko svestan da vidi kako se njegov snažni protivnik zanosi, korača unazad par koraka, a onda lagano, sasvim lagano počinje da pada. Puška mu je ispala iz ruku i on se srušio na tlo pokrivši je svojim telom. No, od tog momenta Vatson više nije video jer je u prsima osetio žestok bol, kao da ga peče usijano gvožđe, i oko njega odjednom se zauvek spustio mrak.

Shvativši da su konačno ubili tog grdosiju od čoveka, Džim Tumi je rekao ostalima da prekinu paljbu. Proverio je pogledom proplanak, ali dokle mu je pogled dopirao nije video više nikoga i posle grmljavine pušaka i revolvera, tišina koja je nastala izgledala je još stravičnija i napetija.

— Luk, jesi li dobro? — doviknuo je, ali je u njegovom glasu zvučalo očajanje jer je već unapred znao odgovor na svoje pitanje. Vil Sekomb i Tom Vajt stajali su pored njega bledi u licu i nemi od šoka koji su doživeli.

— Luk? — doviknuo je Tumi ponovo a onda je prošao pored Toma i Vila i uputio se prema nepomičnom telu Luka Vatsona. Kada ga je okrenuo na stranu i video velike razjapljene rane na njegovim prsima, besno je opsovao. Ostavio je Vatsona da leži i pošao da pogleda Hala i Linusa Bitsona. Njegovo nezadovoljstvo se još povećalo jer su obojica bili mrtvi.

Tumi je stao iznad njih i počeo vrteti glavom dok su mu se u očima pojavile suze. Drhtao je celim telom od očajanja što je sve ispalo tako glupo i nepredviđeno u poslednjem trenutku, kada su već bili nadomak cilja. Trojica mrtvih! Trojica mladih ljudi, koji su se spremno ponudili da mu pomognu, otišli su sa ovog sveta zlikovački iskasapljeni od strane jednog suludog pasjeg sina!

Tumi je prešao rukama preko lica,

kao da se nadao da će tim pokretom zbrisati sve događaje koji su se odigrali u toku poslednjih pola časa. Zatim je pogledao na proplanak gde je ležao ubica njegovih mladića. Čak i sa rastojanja od dvadesetak i više metara mogao je na telu tog suludog čoveka videti više od tuce rana.

Zašto, zapitao se. Zašto je to bilo potrebno?

Zatim su mu se pridružili Vil Sekomb i Tom Vajt. Vajt, koji je bio istih godina kao i Vatson, pogledao je okrvavljeno telo Luka Vatsona i prosrćući otišao nekoliko koraka u stranu. Kada ga je čuo da grčevito jeca. Tumi je tiho opsovao sebi u bradu.

— Do đavola, šerife, zašto se sve to moralo dogoditi? — zapitao je Sekomb. — Nismo imali nameru da pucamo na tog ludaka, zar ne?

Tumi je odmahnuo glavom. — On je počeo — promrmljao je.

— I zamalo što nas nije sve dokrajčio. Jeste li vi povređeni?

— Ne — rekao je Tumi. — A ti?

Sekomb je turobno odmahnuo glavom. — Nisam čak ni okrznut, a Linus, Hal i Luk su mrtvi Oni nikada nikome nisu učinili nikakvo zlo,, je li tako? Mislim, nikakvo zlo sem što su ponekad preskakali plotove na tuđim voćnjacima i slično.

— Bili su dobri i časni ljudi — rekao je Tumi sumornim glasom. — Najbolji i najčasniji.

Vajt se vratio i izvinio se za svoje ponašanje, ali ni Tumi ni Sekomb nisu čuli njegova izvinjenja. Sve njihove misli bile su posvećene neshvatljivo tragičnoj sudbini trojice mladih učesnika potere.

Tumi je onda bez reči pošao do ivice žbunja i još jednom proverio šta se na čistini događa. Videvši tri mlade žene koje su trčale iz svojih brvnara prema velikoj kući, zastao je u mestu i odmah prilegao na tlo. Vajt i Sekomb su pohitali za njim i stigli su na ivicu proplanka baš u trenutku kada su tri žene trčeći uletele kroz vrata kuće pored jednog čoveka isto toliko velikog i naizgled snažnog kao onaj koga su maločas ubili.. Zatim je do vrata prišao i Ruf Masterson i stisnutom pesnicom zavitlao iznad glave. To je možda bio izraz njegovog očajanja, ali i izraz ljutine i pretnje. Sva tri čoveka izmenjali su zabrinute poglede pre nego što je Vajt rekao.

— Šta, do đavola, ovo treba da znači, šerife. Nikada nismo čuli da se o ovome mestu nešto priča?

— Koliko je meni poznato ništa se nikada nije ni pričalo — odvratio je Tumi.

Vrata velike zgrade su se uz tresak zatvorila i oko njih je ponovo zavladala tišina. Tumi je pogledao prema nebu i obrisao znoj sa čela. — Tri mlade žene — konstatovao je iznoseći svoje zapažanje — I dva snažna čoveka. uz jednog starijeg Sve to nikako mi se ne uklapa.

— Sve ovo je zaista vrlo čudnovato, šerife — složio se Sekomb. — Mislite li da je čovek koga smo ubili možda štitio ove žene?

— Od čega? — Zapitao je Tumi ljutito. — Ja sam revolver držao spušten pored tela i uperen premi zemlji, a on je u ruci držao uperenu pušku. Po tome je morao da vidi da mu ne mislim naneti nikakvo zlo. Sem toga, rekao sam mu da sam šerif, zar ne?

— Možda su to neki banditi — umešao se i Vaj. — Nismo videli ni Drurija i Blejnija, zar ne? Možda su oni ovamo namerno došli znajući da će biti prihvaćeni A kada ste vi, šerife, rekli ko ste i kada ste pokazali značku, taj ludi pasji sin je počeo da puca kao mahnit.

Džim Tumi je dosta dugo razmiš-

ljao o Vajtovim rečima, a onda je odrečno odmahnuo glavom. — Ne, kada bi Druri i Blejni bili sa njima, oni bi se u svakom slučaju umešali u borbu. Ima tu nešto drugo, nešto đavolski čudno i svega mi na svetu, ja ću saznati šta se ovde događa. Sem toga, postaraću se da smrt trojice dobrih mladih ljudi bude dostojno osvećena.

Sekomb i Vajt su izmenjali zabrinute poglede i Vajt je rekao. — Nećemo se valjda boriti protiv žena, šerife?

Tumi je ponovo promrmljao nešto sebi u bradu, a onda glasno nastavio. — Sačekaćemo dok se smrkne, a onda ćemo prići dovoljno blizu da razgovaramo sa njima. Pokušaću da im objasnim šta hoćemo i tražiću da i oni nama objasne šta se ovde događa. Zavisno od toga šta se u tom razgovoru sazna, preduzećemo akciju koja bude potrebna. Jeste li još uvek rešeni da ostanete uz mene do kraja?

Sekomb je baciopogled do mesta gde je ležalo telo Luka Vatsona i isprekidano duboko uzdahnuo. — Luk i ja smo štedeli da bismo jednoga dana počeli prevozнички posao. Računali smo da ćemo za dve godine biti dovoljno odrasli i da ćemo imati dovoljno novca da otvorimo teretnu liniju do Krida. Sada Luk više nikada neće poterati tovarna kola, a ja nemam želje i snage da to počnem sam. Mislim, stoga, da mi nije mnogo stalo da li ću odavde izaći živ ili ne, ali neko će mi platiti za ono što se Luku desilo. To sam odlučio.

Tumi je spustio ruku na mladićevo rame i pogledao Toma vajta.

Vajt je svečanim glasom rekao. — Ja nisam pravio nikakve planove za budućnost, ali ne bih imao ništa protiv da mi se pružila prilika da kroz godinu dana ili nešto više pođem u čuvanje i žigosanje stoke sa Holom i Linusom. Možda me oni ne bi pozvali da pođem sa njima, ali ako bi me pozvali, ja bih u svakom slučaju pošao.

— Sad te sigurno neće pozvati — rekao mu je Sekomb.

Tom Vajt je stisnuo vilice i ljutito pogledao preko proplanka u pravcu velike bunare. — Ne, sigurno je da neće. Ali, u svakom slučaju, šerife, više nemate potrebe da me pitate ostajem li uz vas ili ne.

Čuvši mišljenje svojih pratilaca Tumi se povukao u sebe i izvesno vreme po izrazu njegovog lica moglo se videti da ozbiljno razmišlja. Konačno je istupio sa svojim planom. — Kada zađe sunce, prići ćemo kući onoliko blizu koliko budemo mogli, naravno pazeći da sve vreme ostanemo u zaklonu. Ja ni najmanje ne želim da se borim protiv žene, ali ovi ljudi su me zaista rasrdili. Bez obzira šta će se na kraju desiti, ja odavde neću otići dok na bilo koji način ne raščistim ovu zbrku.

Pošto ostali nisu ničim prokomentarisali njegov stav, Tumi se vratio da dovuče tela Hala Bitsona i Luka Vatsona kroz žbunjak i položi ih pored leša Linusa Bitsona. Zatim su, koristeći poslednje ostatke dnevne svetlosti, iskopali plitke grobove, sahranili svoje mrtve i zatim odnelli stvari i lične predmete trojice svojih prijatelja nazad do izvora, zapravo do mesta gde su ostavili svoje konje.

Vrativši se posle toga nadomak proplanka, ostali su da čekaju sumrak ne progovorivši medju sobom više ni jednu reč.

Sedeći naslonjen na zid i sa čvrsto vezanim rukama. Dok Holidej je posmatrao izobličeno lice starog nevaljalca Rufa Mastersona. Naslućivao je da je Masterson, možda prvi put od kako je smislio svoj plan i započeo izgradnju svog naselja, počeo da gubi veru u sebe.

— Onaj čovek napolju je šerif Džim Tumi iz Pardoa, Mastersone — upozorio je. — Ona budala Kobit pobio je neke njegove ljude.

— A oni su ubili njega — odvratio je Masterson ljutito.

— Kobit je počeo — odgovorio mu je na to Holidej. — Svi smo to videli, čak i tvoje kćeri.

Čeriti, Glori i Mersi su sedele na drugoj strani velike odaje i od kako su ušle u kuću, ni jedna od njih nije pogledala Holideja, niti je pošala da razgovara sa njim.

— To nije važno — rekao je Masterson u odbranu svog plaćenika. — Oni su bez dozvole prolazili kroz tudje posede, zar ne?

— Oni to nisu mogli da znaju — odgovorio mu je Holidej. — Nigde nema nikakvog znaka koji bi upozoravao ljude da ne dolaze ovamo, čak i pod pretpostavkom da imate zakonsko pravo na ovu zemlju, što ja sumnjam.

— Zemlja je moja — tvrdio je Ruf Masterson nabusito. — Nameravam da je obradim i kultivišem, da izgradim crkvu i da pomoću mojih kćeri osnujem vrsnu zajednicu. Neću zbog toga da dozvolim da mi neki lutalice pokvare planove.

— Hteli vi to ili ne, Mastersone, planovi su već pokvareni. Džim Tumi nije od one vrste ljudi koji će nešto ostaviti nezavršeno.

Mastersonove oči su ljutito blesnule i on je pesnicom pripretio Holideju. — Neće se on izvući iz ove doline, Hollideje. I on i svi njegovi prijatelji umreće ovde. Kunem se da će tako biti.

Holidej je bacio kratak pogled na tri zanemele žene. Sve tri su zurile u pod, Čeriti i Glori bezizražajnih lica, a Mersi sa izgledom vrlo zabrinute osobe.

— Tumi je vrlo bistar i oštar čovek, Mastersone — nastavio je Holidej. — On više neće ništa rizikovati i sigurno se neće uzdati u sreću. Pretpostavljam da će, kada padne mrak, prići ovamo i da će vam zadati mnogo muke.

Masterson je oštro pogledao svog sina Džejsa i videvši da je ovaj krajnje ozbiljan, rekao. — Pa šta i ako dođe? Zar misliš da ćemo se nas dvojici uplašiti od bande bezvrednih varošama?

— I Kobit se nije uplašio — podsetio ga je Holidej.

Masterson se lukavo osmehnuo. — Kobit nije važan. On je odlično obavio svoj posao, baš kao što je bio zaklet da učini. Kada se ovo završi, mi ćemo ga sahraniti sa počastima. A sada zaveži, Holideje, jer sam već sit tvojih pričanja.

Masterson je prešao preko odaje i uzevši Džejsa za ruku, odveo ga na drugu stranu i nekoliko momenata ozbiljno i tiho razgovarao s njim. Kada se vratio do Holideja, bio je nešto boljeg raspoloženja.

— Sad ćeš videti, Holideje, koliko smo jaki. Mi ćemo te hulje zaterati u čošak i kazniće mo ih za njihovu drskost. Onda ćemo preći na izvođenje našeg plana u vezi s tobom i mojim kćerima.

Holidej je slegnuo ramenima i mirno rekao. — Ne možete me nateruti da sarađujem sa vama, Mastersone. Zar to ne shvatate?

— Ono će se pobrinuti da sarađuješ, Holideje, u to nemoj da sumnjaš. To su najlepše devojke koje

ikada čovek stvorio. Ali, ako i pored toga uporno budeš odbijao da se pokoriš, časna reč, šibaću te dotle, dok ne budeš počeo da preklinješ za milost. Šibaću te svakog dana, nedelju dana, ceo mesec, koliko bude potrebno. Moja sudbina mora biti ostvarena.

Džejs je otvorio ulazna vrata i izašao napolje na poslednje zrake zalazećeg sunca, a Masterson se, pošto je pogledao kroz prozor, vratio da potera mlade žene prema otvoru u podu. Dignuvši kapak, pokazao je prema podrumu i rekao. — Hoću da siđete dole i da čekate. Videćete da će vam dole biti vrlo udobno.

Čeriti i Glorija su sišle u podrum bez protivljenja, ali je Mersi počela da okleva i da zabrinuto pogleda na drugu stranu odaje prema Holideju.

Ruf Masterson je spustio svoju tešku ruku na rame svoje najmlađe kćeri i uverljivo rekao. — Devojko, sve će biti u redu. Sve će biti u najboljem redu. Doban nije bio dobar čovek, niti su dobri ovi drugi nevaljalci koji su se uvukli u našu dolinu.

Mersi je nervozno liznula usne i Holidej je primetio da se devojka koleba neodlučna šta da uradi. Ali, Masterson joj nije dozvolio da se dvoumi i odlučnim pokretom poveo ju je niz lestvice doviknuvši Čeriti da zapali svetiljku u podrumu. Kada je žućkasta svetlost obasjala podrum i četvrtasti otvor na podu, on je spustio kapak. Okrenuvši se, ugledao je Doka Holideja kako pokušava da ustane. Uz tesno režanje Masterson jurnuo je preko odaje i zamahnuo puškom, upravio kundak prema Holidejevoj glavi. Holidej se sagnuo i kundak je udario o zid i prelomio se.

Masterson je ponovo zamahnuo puškom i opet promašio, ali ovaj put Holidej se kao opruga izvio i vezanim nogama udario Mastersona u donji deo trbuha. Masterson je kriknuo i pao na pod, a Dok je ponovo zamahnuo nogom i pogodio ga u vrh brade. Masterson je zacvileo, pridigao se na koleno i onda pao.

Dok se s mukom digao na noge i odskakutao do velikog stola. Okrenuvši leđa stolu, spustio se sve dotle dok rukama nije dodirnuo Mastersonovu sekiricu koja je celog dana tamo ležala. Trljajući vezanim rukama po oštrici sekire, strugao je veze sve dok konopci nisu bili presečeni. Uz dubok uzdah olakšanja Holidej je skinuo ostatke konopca sa ruku i brzo odvezao noge. Dok je trljao ruke i noge da bi pojačao cirkulaciju i vratio sebi snagu, Ruf Masterson se okrenuo.

Da bi otklonio opasnost, Holidej je pošao prema njemu, ali još dok se nalazio nekoliko koraka daleko od namrštenog starca. Masterson je skočio u stranu i sa poda dograbio svoju polomljenu pušku. Holidej se bacio napred, ali je Ruf Masterson stigao da digne pušku i primevši polomljen kundak prsima, opalio u magnovenju. Dok je osetio da ga je zrno skoro opeklo po obrazu i skočio je u stranu.

Odmah zatim pružio se da dohvati starca, ali je Ruf Masterson pokazao iznenađujuću okretnost i sa lakoćom mu je izmigoljio ispod ruku i portčao prema otvoru na podu. Pre nego što je Holidej mogao da ga spreči, Masterson je digao kapak na podu. U tom trenutku večernju tišinu je odjednom prolomila brza paljba koja se slila u neprekidnu grmljavinu.

Masterson je uperio polomljenu pušku ka Holideju i prosiktao. — Ne mrdaj mi, Holideje. Ovaj put neću promašiti.

Dok je to govorio, Masterson je pretrčao preko odaje i kroz prozor ugledao svog sina Džejsa kako posrće pod kišom kuršuma. Kada je Džejs pao, starac je kriknuo od očajničkog besa, i sa suludom vatrom u duboko upalim očima, okrenuo se i pošao prema otvoru u podrumu. Nije se ni obazirao na kuršume koji su pljuštali po vratima i zidovima kuće.

Jedan od mnogobrojnih kuršuma razbio je prozor i okrznuo ga po čelu. On se zateturao i pao na jedno koleno, a u tom trenutku na otvoru u podu pojavilo se Čeritino lice.

Masterson je divljački viknuo na nju. — Ostani dole, devojko. Ja ću dokrajčiti ovu hulju, a onda ćemo početi sve iz početka.

Drugi hitac pogodio ga je u leđa. Od udara tanета on je posrnuo napred i krv iz rane poprskala je Čeritino bledo lice. Čak i tada, podnoseći dve rane, Masterson je uspeo da gurne Čeriti nazad niz lestvice i da se polako spusti za njom. Kada je iz otvora na podu viriti još samo njegova glava, on je naslonio pušku na pod i nanišanio na Doka Holideja.

Holidej je shvatio da se mora spasavati i istog časa jurnuo je prema vratima. U međuvremenu, pucnjava je napolju prestala i on je bio na pola puta do vrata kada je Masterson ispalio drugi, a zatim i treći hitac. Dok je osetio udar vazduha po licu od hitaca koji su mu proleteli pored glave i jurnuo je prema vratima. Tek što je otvorio vrata, iza sebe je začuo razjareni Mastersonov krik i okrenuvši se ugledao ga je kako nestaje niz lestvice.

Iskočio je kroz vrata na čistinu baš kada su Džim Tumi i dvojica njegovih saradnika ustali iz zaklona iza opruženog, nepokretnog Džejsa Mastersona.

Tumi je digao revolver i nanišanio, ali je Holidej brzo doviknuo svoje ime, a onda skočio u stranu za slučaj da Tumi i njegovi pratioci u panici pripucaju. Ali, to se nije desilo. Tumi mu je doviknuo. — Šta se, do vraga, ovde događa, Holideje?

Dok Dolidej više nije čekao. Potrčao je koliko ga noge nose, stigao do Tumija i ostalih, i gurajući ih povikao. — Brzo u zaklon.

— Do vraga sa zaklonom — odvratio mu je Tumi isto tako vičući. — Nismo zato došli dovde.

— Protiv vas su sada samo jedan suludi starac i tri njegove kćeri, Tumi. Sačekajte u zaklonu, za ime božje.

Usplahirenost u Holidejevom glasu nabernula je Tumija da pođe za njim. Uhvatili su zaklon iza oborenog debla i odatle počeli osmatrati veliku kuću, sve dok u jednom trenutku Tumi nije upitao. — Šta sve ovo treba da znači Holideje, i kako ste se vi upetljali u to?

— To je duga priča — rekao je Holidej.

Tada se odjednom začula zaglušujuća eksplozija i krov i zidovi velike brvnare odleteli su u nebo. Tlo se zatreslo, pa čak i stabla drveća oko njih, a Tumi, Holidej, Vajt i Sekomb kao da su od udara vazduha podignuti sa tla.

— Gospode Bože — rekao je Vajt zaprepašćeno, a onda je druga, skoro isto tako jaka eksplozija presekla svaki dalji komentar. Drugu eksploziju propratila je treća, a zatim i četvrta, od čega je cela čistina zadrhtala kao u zemljotresu, sve dok konačno posle nekoliko sekundi cela kamenita padina iznad izvora nije krenula kao veliki odron.

Drveće, žbunje, stenje i kamenje letelo je na sve strane i četvorica ljudi nisu mogli ništa drugo nego da

se čvrsto priljube uz tvrdo tlo i da čekaju ono što će neizbežno doći, a to je neizbežno, bojali su se, mogla je biti samo smrt pod tonama stena i zemlje.

Prošlo je vreme koje im je izgledalo kao večnost pre nego što se Holidej usudio da digne glavu sa tla. Leda su ga bolela kao da ga je neko dugo udarao teškim čekićima, ali kada se uspravio na kolena, a odmah zatim i ustao, zaključio je da su mu svi udovi čitavi.

Pogledavši ostale i videvši da su još uvek skriveni iza debla, Dok je rekao. — Završeno je.

Tumi je digao glavu. Na jednom obrazu imao je ogrebotinu i mrlju od krvi, ali je inače izgledao nepovređen, a Vajt, uprkos modrici i oteklini na bradi, izgledao je takođe zdrav i čitav. Ali, kada se Holidej sagao da prodrmusa Sekomba, mladi čovek se nije ni pomerio. Holidej ga je ponovo prodrmusao za rame i Sekomb je tek onda digao glavu i pogledao Doka razrogačenim očima ispunjenim strahom.

— Ne znam kako i zahvaljujući čemu, ali ostali smo živi, mister. Slobodno ustanite.

Holidej se udaljio od oborenog stabla i obuhvatio pogledom prizor pustoši. Tamo gde je nekad bila velika brvnara, sada se nalazila samo duboka rupa i on se setio da mu je za vreme razgledanja podruma ispod kuće Masterson pokazao kutije sa dinamitom pored svežnjeva krzna i vrećica sa zlatom.

Shvatio je tada da je suludi starac brižljivo skovao plan za ovaj dan uništenja, za slučaj da se njegovi glavni planovi ne ostvare i da događaji krenu loše po njega. I događaji su zaista pošli loše. Kobit je poginuo, a posle toga je i njegov sin poslat na onaj svet, a on sam bio je teško ranjen. Zadržao je u tom sudnjem času pored sebe i svoje kćeri, i smatrajući da je za njih nastao smak sveta, pripalio je dinamit koji ih je poslao u večnost.

Džim Tumi, još uvek bled u licu i zaprepašćen onim što se desilo, pridružio se Holideju i rekao. — Nije ostalo ništa, ama baš ništa.

Holidej nije odgovorio. Osvrnuo se nazad, pogledao mesto gde su našli zaklon i shvatio da su, zahvaljujući nekoj čudnoj igri sudbine, njih četvorica odabrali jedini deo padine na koji eksplozije nisu imale nikakvog uticaja. Hladni žmarci zamileli su mu niz kičmu jer nikada u životu nije računao na toliku sreću. Pa ipak, ta sreća ga je zadesila.

Vajt se udaljio da bi našao konje i ugledao je nekoliko koji su podivljali od straha jurcali na onoj strani doline gde je Džejk Doban ubijen. Javio im je takođe da je izvor sasvim zatrpan tonama kamenja i zemlje, i da je staza, koja je vodila do puta za Krid, potpuno zatrpana.

Holidej se prisetio da je prva eksplozija bacila u vazduh samu kuću. Serija eksplozija koje su zatim usledile odvijala su duž proplanka, pa sve dalje, do izvora. Tek tada je Holideju na um pala pomisao da je stari planer Ruf Masterson možda namerno postavio eksploziv tako da eksplozijama izazove odron zemlje i kamenja i uništi svaki trag naselja, izvor i sve drugo što bi na njih moglo potsećati, za slučaj da njegov plan ne uspe. To je, takođe, značilo da je možda imao planove i za bekstvo zajedno sa njegovom porodicom.

Dok je pogledao preko nekadašnjeg proplanka na predeo koji se stepenasto pružao prema drugoj strani. To je bio deo doline u koji

ga stari Masterson nije odveo prilikom razgledanja naselja i okoline.

Pozvavši ostale da pođu za njim, Dok se uputio baš tamo i pukim slučajem zapazio uzan puteljak koji je vodio naniže kroz gusto žbunje u neprohodnu šumu, sve dok se konačno puteljak nije završio u jednoj maloj kamenitoj dolji. Tamo su u tišini sunčevog zalaska našli pet odmorenih konja. Sedla su bila naslagana ispod šatorskog krila, a samo je bilo razbacano svuda po dnu jaruge. Osedlali su konje i za to vreme Holidej je zaključio da je u slučaju povlačenja, neuspeha i bekstva iz naselja, Masterson nameravao da sa sobom povede samo svoju porodicu. Kobit, dakle, nije bio uračunat, ali konačno, možda Kobit nije umeo da broji.

Prestao je da misli na Matsersonove mlade kćeri koje su sada ležale mrtve i ne obazirući se na Tumijev zahtev da mu do tančina objasni pozadinu događaja, Holidej je pojahao na konju prema izlazu dolje, a zatim preko kamenitog prevoja i konačno, niz jednu dugu blagu padinu koja je vodila pravo u pustinju.

Sva četvorica jahali su celu noć pre nego što su stigli do puta za Krid, na kojem su Džejk Doban, Bred Brouni i Čen Larkin bili sahranjeni. Pod zracima blistave mesečine Dok Holidej je pogledao u pravcu Krida. Naslućujući da će Holidej odjahati u tom pravcu, Tumi je zategao vođice i žučnim glasom prasnuo. — Do đavola, Holideje, ne možete nas tek tako ostaviti i ispariti bez ikakvog objašnjenja. Želimo da znamo šta se gore događalo i kako ste se vi i ostali tamo našli.

— Ima tu mnogo čega što ni ja sam ne znam — odgovorio im je Dok pokazujući na tri groba. Znao je samo da jedan od njih pripada Džejku Dobanu.

Na njegov upitan pogled Tumi mu je objasnio. — Jedan od njih bio je bandit za koga mi je javljeno da će možda naići u moj kraj i da treba da motrim na njega. Druga dvojica bili su u početku članovi potere koju sam poveo, ali su se kasnije odvojili od nas i pošli u poteru za vama, jer je stari Koglan objavio da će dati nagradu za vašu glavu, a sve to zbog silovanja njegove kćeri Lizi. Nadajući se da će iznajmiti Drurija i Blejnija za svoj cilj, Koglan me je onesposobio i silom ih pustio iz zatvora. Oni su mu umesto zahvalnosti uzvratili time što su ga ubili i posle toga su pobegli, pošto su prethodno ubili i jednog njegovog prijatelja, onog trećeg koji je bio sa njima u ćeliji. Pretpostavljam da su Druri i Blejni naišli na Čena Larkina i Brounija i da su ih pobili jer su mislili da ova dvojica gone njih. Posle toga, ovo samo pretpostavljam, Holideje, mi smo pošli za Drurijem i Blejnijem i tako smo naišli na ono naselje ludaka.

Holidej je izvesno vreme zamišljeno ćutao, a onda je klimnuo glavom u znak da se slaže sa Tumijevim nagađanjima.

— Izgleda da se to uklapa — rekao je. — Doban je slučajno natrapao na Mastersonovu teritoriju i Mastersonov sin ga je ubio. Onda sam ja slučajno naišao, oni su me uhvatili i od mene napravili svog zarobljenika, verovatno neodlučni šta bi mogli da učine sa mnom. Posle toga, naišli su Druri i Blejni tražeći mene, i Mastersonovi su ih ubili.

Tumi je pucnuo prstima. — Jednostavno ubili? Ništa drugo nego ubili?

— Taj stanac Ruf Masterson bio

je zaista čudan čovek — rekao je Holidej. Nije želeo da kaže ništa više jer za to nije bilo ni potrebe. Malo obilaženje istine u vezi sa Blejnijem ne bi ionako ništa značilo šerifu Tumiju. — Onda ste naišli vi i onaj Aldo Kobit, koji je bio Mastersonov najamnik, odlučio je da svom gospodaru dokaže privrženost, a možda i da sam sebi dokaže da je pravi čovek, i pripucao je na vas. Koliko od vaših je ubio?

— Trojicu — priznao je Tumi i besno opsovao prisetivši se tragičnog kraja mladih članova potere. — Ali, mi smo ga na kraju sredili.

— Video sam to.

— Videli ste, a niste ništa učinili, Holideje? — prasnuo je Tumi.

Dok je pokazao svoje ruke na kojima su se još uvek videli ožiljci od konopaca.

— Bio sam vezan. Pretpostavljam da bih i sam izašao na kraj sa tim starim ludakom da vas trojica niste napali kuću. Uspeo sam da ga iznenadim, da se oslobodim i pobegnem iz kuće. Stari je bio ranjen na dva mesta od vaših hitaca, pa je sišao niz lestvice u podrum, gde su se već nalazile njegove kćeri, i digao sve u vazduh. To je sve što znam da vam kažem.

Tumi ga je dosta vremena ljutito posmatrao, a onda je progovorio. — Vraga je to sve što imate da kažete, Holideje. Nemojte mi prodavati rog za sveću. Ne pali to kod mene.

Holidej je neraspoloženo slegnuo ramenima. — Ako postoji još nešto Tumi, ja zaista o tome ne znam ništa. Zadovoljan sam što sam se izvukao zdrav i čitav. A sad odlazim svojim putem.

— Nećete vi nikuda ići, Holideje zarežao je Tumi besno i spustio ruku na dršku revolvera. Dok Holidej je mirno pogledao njegovu ruku na revolveru, a zatim digao pogled do šerifovog lica crvenog od besa.

— Zar ne smatrate da je bilo dovoljno pucnjave i uzbuđenja za ovu nedelju, Tumi. Pustite sad to, dosta je bilo.

— Optuženi ste za silovanje, Holideje.

— Vi svakako ne verujete da je to bilo silovanje, Tumi. Pa, vi bar poznajete Lizi Koglan, a verujem da je isto tako znaju ovi mladići, Vajt i Sekomb. — Dok je pogledao dvojicu šerifovih pratilaca. — Možda bi trebalo da ja podnesem optužbu zbog nekih stvari na koje ste vi mirno gledali, šerife, ali u interesu mira i spokojstva ja ću jednostavno zaboraviti da mi se ma šta neprijatno desilo. Okej?

Vajt se lukavo osmehnuo i rekao. — Nadam se da će jednog dana Lizi pokazati malo blagonaklonosti i prema meni, Holideje. Verovatno da je mnogo dobra, zar ne?

Dok je slegnuo ramenima. Ukoliko pre zaboravi na uspomene iz Pardoa, utoliko bolje, iako je postojala jedna uspomena koju nije želeo da zaboravi, ali o kojoj mu njegov džentlmenski ponos nije dozvoljavao da govori.

— Druri i Blejni su mrtvi, a pored toga, ustanovili ste da je mrtav i Džejk Doban. Nije važno ko ga je poslao na onaj svet, činjenica je je da on više nikada nikome neće naneti zla — rekao je Dok Tumiju. — Možete to napisati u svoj izveštaj, šerife, i mislim da će time vaša nedelja biti i te kako popunjena. Zbogom, šerife.

Tumi je zaustio da nešto kaže u znak protesta, ali su Vajt i Sekomb okrenuli svoje konje i time pokazali čvrstu odlučnost da pođu kući bez daljeg upuštanja u šerifove poduhvate. Holidej im je mahnuo u znak

pozdrava i pošao u suprotnom pravcu. Sipajući tiho kletve sebi u bradu,, Tumi je konačno okrenuo uzde svog konja i okrećući se izgovorio reči upozorenja umesto pozdrava Doku Holideju.

— Držite se što dalje od Pardoa, Holideje. Ne želim da u gradu vidim takve kao što ste vi.

Ne shvatajući tragično šerifovo upozorenje, Dok im je bez ljutnje još jednom mahnuo u znak pozdrava, a zatim se okrenuo da pođe. Zagledao se u predeo pred sobom, čutljiv, pust i negostoljubiv. Setio se Mersi, Ceriti i Glori Masterson, onakvih kakve ih je video, prisetio se jasno lepote njihovih nagih tela obasjanih suncem i duboko uzdahnuo. Zatim je slike o njima odagnao iz svog sećanja.

Tumiju nikakve koristi ne bi donelo i kada bi saznao sve činjenice, a njega samog zamarale bi misli i sećanja na njih. Bez obzira kakav je čovek bio, Ruf Masterson je snevao neki svoj ambiciozan san o budućnosti koja se nikada nije ostvarila. On je možda bio zao, ali je u osnovi njegovog zla ležalo nešto nestvarno i neostvarljivo. Srećom, nije ostao niko ko bi žalio zbog njegovih promašaja i neostvarenosti njegovog viđenja budućnosti. Ako se nekada desi da neki putnik slučajno zaluta u Mastersonovu dolinu, on tamo neće naći ništa sem jedne velike rupe u brdu. I taj slučajni putnik nastaviće put.

A to je bilo isto ono što je Dok Holidej nameravao da učini.

KRAJ

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 163

izlazi 7. decembra 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.